

Tháng Ngày Nuối Tiếc

Tập 1

Học trò lớn xác hơn cô giáo là chuyện thường. Nhưng điều đáng nói, thằng nhóc này mới mười ba tuổi. Nó học lớp bảy xét về kiến thức của nó, sau một tháng dạy kèm. Tú Mai vẫn không sao hiểu được mỗi năm làm sao nó vẫn lên lớp đều đặn ?

– Trung, bài tập lần trước cô cho em sao không làm ?

Tú Mai hỏi mãi câu này đã phát chán, nhưng xem ra cậu công tử không hề có ý định làm cho tình hình dạy và học sáng sủa hơn. Nó từ từ đứng lên, cao hơn Tú Mai một cái đầu, chiều cao của nó so với Tú Mai thì phải tính cấp số nhân nhưng chỉ số thông minh của nó, có lẽ phải tính theo tỷ lệ nghịch.

– Bài khó quá, em không làm được.

Nó lì lì trả lời như thế . Mãi rồi Tú Mai cũng không còn thất vọng nữa. Khi con người ta đã biết mình không thể đạt được một điều gì đó thì một sự thất bại như một chuyện hiển nhiên, có thất vọng hay cố gắng thêm cũng vô ích.

– Vậy ư ? Thế còn bài học, em đã thuộc bài chưa ?

Thằng bé ngắc ngứ, Tú Mai trả lời thay cho nó luôn :

– Cô nghĩ là chưa, đúng không ? Bài làm thì khó, bài học thì quá dài. Thôi được em ngồi xuống đi.

Thằng bé thở phào, ra chiều khoan khoái, Tú Mai chợt hiểu ra một điều vắn đề của thằng nhỏ này không phải là cố gắng dạy cho nó mà là nó có muốn học hay không. Chính lúc ấy nàng quyết định bỏ cuộc. Tuy nhiên, dẫu sao cũng phải dạy hết buổi học hôm nay.

Đối với đứa em gái nó thì hoàn toàn khác. Con bé không chỉ làm bài tốt mà trả lời cũng thuộc lòng. Trong khi hai anh em nó học

cùng một lớp.

Kết thúc buổi học, Tú Mai nói với hai đứa học trò :

– Bắt đầu từ ngày mai, cô không còn dạy các em nữa.

– Đó, anh Hai làm cô giáo giận rồi. – Con bé nắm tay Tú Mai nài nỉ – Cô ơi. Cô đừng giận anh hai nghe cô. Cô tiếp tục dạy cho tụi em đi.

Mai xoa đầu con bé, có chút cảm động nhưng nàng đã quyết định rồi :

– Cô rất tiếc ! Dù sao cô cũng sẽ rất buồn vì phải một học trò ngoan như em.

Con bé rân rân nước mắt nhìn thẳng anh :

– Anh Hai, anh năn nỉ cô ở lại đi. Anh hãy hứa với cô là từ nay anh sẽ cố gắng học bài, làm bài cho thật giỏi.

Thằng anh vẫn lì lì không nói gì. Tú Mai biết tổng là trong là trong bụng nó mừng thầm, mong cho nàng đi không kịp nữa là. Tuy nhiên, nàng vẫn nói với nó một câu :

– Trung à, cô hy vọng là sau này em sẽ cố gắng học hành hơn.

Ít phút sau, Tú Mai có mặt trong phòng khách của gia đình, tiếp nàng là bà mẹ của hai đứa học trò.

– Sao cô giáo quyết định đột ngột như vậy ? – Bà mẹ nói – Hay gia đình tôi đã làm gì cho cô phiền lòng ?

– Tuyệt đối không đâu ạ ! – Phân vân một lúc nàng nói thêm – Có lẽ bà sẽ không vui lòng, nhưng tôi thành thật góp ý, vấn đề của em Trung không phải là cần một gia sư giỏi. Cho dù có cố gắng dạy thêm, nhưng nếu em không muốn học thì cũng vô ích.

Tôi không phiền đâu. Đối với con tôi, tôi rất hiểu nó. Nhưng...cô có thể cố gắng thêm một thời gian nữa không ? Dạ Quỳnh nó rất thích cô.

– Với em Quỳnh, cho dù không có gia sư tôi nghĩ em cũng học rất tốt. Dù sao cũng rất cảm ơn bà, nhưng tôi biết mình không có khả năng. Tôi ở lại chỉ tốn thời gian của thầy và trò một cách vô ích.

Bà mẹ thở dài , có lẽ bà cũng ngán ngẫm với cậu con trai của mình.

– Nếu cô đã dứt khoát thì thôi vậy. Đây là tiền lương một tháng của cô. Dù sao cũng rất cảm ơn cô.

– Còn hai bữa nữa mới đủ một tháng, tôi xin hoàn lại bà số tiền

này.

–Ồ không, cô cứ giữ cả đi.

Tú Mai cương quyết nói :

– Cám ơn bà, nhưng tôi chỉ nhận đủ tiền công của mình. Nhận số tiền này của bà tôi cũng áy náy lắm. Thành thật mà nói, gần một tháng qua tôi không giúp gì được cho các em.

– Cô thật là thẳng thắn. Thời buổi này tìm được một gia sư tốt như cô thật không dễ. Thế là con tôi nó quá tệ.

– Tôi xin phép !

Tú Mai cũng cảm thấy, đây là một chỗ làm thêm rất tốt. Hai năm qua nàng đã từng dạy thêm cho rất nhiều học sinh, tiếp xúc với nhiều bậc phụ huynh. Những chuyện vui buồn trong nghề làm gia sư này, đã nếm đủ cả. Thật không dễ gì, tìm một gia đình hiểu chuyện như thế này.

Lúc đó Tú Mai đẩy xe ra cổng, thì có tiếng gọi :

– Cô ơi, cô chờ em với.

Cô bé Dạ Quỳnh chạy đến trước mặt nàng, đôi mắt có long lanh lệ :

– Cô ơi ! Bông hồng này...em tặng cho cô. Em muốn nói với cô là...Em thương cô lắm !

Quả thật là một tình cảm làm cho Tú Mai rung động, nàng ôm con bé vào lòng lau nước mắt cho nó :

– Cô rất cám ơn em ! Cô sẽ ép bông hoa này vào vở của cô, và cô hứa sẽ giữ mãi bên mình.

– Sau này...cô có đi dạy thêm nữa không ?

– Chắc là sẽ có. Cô phải kiếm thêm tiền để đi học em à. Tuy nhiên, cô quả quyết em là học trò ngoan nhất của cô. Bây giờ là thế, mãi mãi sau này vẫn thế.

Thật phải khó khăn lắm, Tú Mai mới rời xa con bé được. Nó làm cho nàng xúc động đến phải khóc theo nó.

Hầu như mỗi đêm Tú Mai đạp xe đi trong thành phố. Nếu không phải dạy thì học thêm. Đêm nay là đêm cuối tuần, mọi người đổ xô ra phố. Người ta ăn mặc đẹp, đi xe đời mới. Riết rồi Tú Mai cảm thấy mình không còn ganh tỵ nữa.

Nếu trước đây vài năm thì nàng đã tủi thân mà khó lên. Bây giờ thì khác rồi, nàng đã hiểu được mỗi người sinh ra có một hoàn cảnh

riêng, sang hèn khác biệt, nhưng điều quan trọng là mình phải biết làm gì để cải tạo hoàn cảnh.

Giờ đây Tú Mai biết mình cần phải làm gì. Hơn một năm qua nàng đã nỗ lực của mình đều đổ dồn vào một nơi, với một mục đích duy nhất. Nàng biết mình phải học...học...và học cho thành đạt.

Mỗi đêm như thế này. Mai biết, không phải chỉ có riêng mình nàng lẽ loi trên chiếc xe đạp, nỗ lực vun bồi cho tương lai, mà còn rất nhiều nữa những con người cùng cảnh ngộ và đang chí hướng như nàng. Điển hình, đó là hai chàng trai ở trọ cùng nhà với Mai, Trung Vĩnh và Đức Hiền.

Nghĩ đến Hiền mai mỉm cười, chợt nghe lòng âm áp, Hiền không phải là người bạn trai theo đúng tiêu chuẩn mà cô gái thời nay đặt ra, nhưng điều là Tú Mai sung sướng hơn cả là hai người có chung chí hướng, cùng một lý tưởng. Nghĩ đến đây. Mua cho Hiền một món quà, dù sao hôm nay trong túi nàng cũng có khá tiền.

Mai đẩy cổng vào, bước vào khoảng không gian bé xíu của mình trước sân nhà. lạ nhỉ, sao trong nhà không có đèn ? Mọi người đi đâu cả rồi ? Mai dùng chìa khóa riêng mở cửa, bên trong nhà tối om. nàng kêu :

– Có ai không. Anh Vĩnh, anh Hiền mọi người đâu cả rồi ? Mẹ ơi...!

Không có tiếng trả lời. Thông thường thì sẽ có tiếng của mẹ Mai. Bà bị mù, tuy không cần ánh sáng nhưng bà ý thức thời gian rất tốt, hễ chiều đến là bà nhắc mọi người bật đèn :

Mai lân tay lên vách tường, cố tìm ổ điện. Chợt có tiếng động từ dưới căn bếp, rồi nàng nhìn thấy ánh nến. Những ngọn nến phát sáng lung linh trên một chiếc bánh kem do Vĩnh và Hiền bê ra, có cả mẹ của Mai đi phía sau. Rồi giọng hát của một người cất lời, bài Happy birthday to you. Mai chặn tay lên ngực không sao dằn nén được cơn xúc động. Mãi đến giờ này cô mới nhớ hôm nay là ngày sinh nhật của mình.

– Xin chúc mừng...! Giọng Vĩnh reo vang. Chúc mừng mùa xuân thứ hai mươi ba của cô Dương Thị Tú Mai.

Mai nói bằng giọng sung sướng lẫn cảm động :

– Ôi, cứ như là trong mơ vậy. Mọi người làm sao biết được hôm

nay là ngày sinh nhật của Mai ?

Trung Vĩnh nắm tay bà mẹ của Mai :

– Tất nhiên nhờ bác gái nói. Chúng tôi mới biết.

Mai nhìn mẹ cảm động. Đôi mắt mù lòa bất động của bà làm cho Mai liên tưởng đến những năm tháng vô cùng khó khăn mà mẹ con họ đã trải qua. Nàng bước đến nắm tay bà :

– Mẹ...con tưởng mẹ cũng quên rồi.

– Mẹ đã quên năm năm rồi, phải không ? Năm lần sinh nhật của con trôi qua trong lặng lẽ, cũng là năm năm, kể từ ngày tai nạn đau đớn xảy ra cho gia đình mình, khiến ba con ra đi. Vĩnh viễn ra đi. Còn Tú Bình không được làm người bình thường nữa. Đã năm năm rồi... Giọng bà càng về sau càng run rẩy vì xúc động. Chính Tú Mai cũng nghẹn ngào :

– Còn mẹ thì khóc đến mù lòa đôi mắt. Đó là những ngày tháng khủng khiếp nhất của gia đình mình.

– Cho nên mẹ đã quên ngày sinh nhật của con. Con nhớ, lúc ba con còn sống, năm nào ông ấy cũng chở cả nhà đi nhà hàng. Ở đó, một bàn tiệc đặt sẵn, một chiếc bánh kem thật to...ba con thương con nhất mà, phải không ?

– Nhưng người mà ba thương nhất vẫn là mẹ. Con còn nhớ năm nào ba mẹ cũng tổ chức kỷ niệm ngày cưới, chúng con thì không được tham dự, nhưng con biết rõ là một đêm rất nhiều cảm xúc của hai người.

– Ba của con là người chồng rất tốt, một người cha mẫu mực. Chỉ tiếc...Ông trời không dung cho người lành !

Đến đây cả hai mẹ con mai sụt sùi, có vẻ như muốn khóc. Trung Vĩnh vội nhảy vào :

– Chà...chà... Nếu trễ một phút nữa thôi thì chiếc bánh ngon lành này sẽ bị hư vì sắp nén. Tú Mai. Nếu cô không có ý định bắt tôi phải nhịn ăn bánh thì mau mau cầu nguyện và thôi nén đi.

– Cầu nguyện ư ? – Mai lấy lại vẻ tươi tỉnh. Xem ra Vĩnh lên tiếng rất đúng lúc – Tôi biết câu nguyện điều gì bây giờ.

Nói rồi Mai đưa mắt nhìn Hiền, bắt gặp anh cũng chăm chăm nhìn nàng. Nãy giờ tuy anh không nói gì, nhưng Mai cũng cảm nhận được sự hiện diện âm áp của anh trong căn phòng này.

Vĩnh là tên láu cá và nhạy bén thời cuộc nhất. Lập tức anh ta đẩy hai người lại gần nhau, miện tía lia :

– Cầu nguyện điều gì thì tự hai người phải biết chứ. Bác gái, đến giờ phút này cho dù bác không thừa nhận cũng không được nữa rồi. Nếu mà bác nhìn được thì bác sẽ thấy hai cô cậu không ngừng liếc mắt đưa mày. Thôi thì...theo ý cháu, bác công nhận họ quách cho xong. Thời buổi này chỉ cần đưa nhau ra phường đăng ký kết hôn là đại sự coi như thành. Từ nay có thêm một gia đình.

Tú Mai đánh mạnh lên vai Vĩnh :

– Anh ăn nói bậy bạ gì đó ? Mở miệng ra là nói bậy, anh đi kết hôn thì có. Tôi thật ân hận vì đã cho anh ở trọ trong nhà này.

– Hi...hi...– Vĩnh nhe răng cười – Dù sao tôi cũng ở đây rồi, có đuổi cũng không được.

Hiển nhẹ nhàng lên tiếng :

– Em thôi nên đi Mai.

– Thôi nên à ? Em...để em nghĩ xem mình nên cầu nguyện điều gì.

Rồi nàng nhắm mắt, đầy vẻ thành khẩn. Thật ra trong lòng Tú Mai có rất nhiều điều ước. Những ước mơ nóng bỏng đã chảy rát trong nàng suốt năm năm qua, quãng thời gian nhiều cay đắng nhất, nhiều nước mắt, nhiều những đau khổ, những hy vọng và tuyệt vọng của nàng !

Nến đã tắt, đèn điện được bật sáng. Tú Mai mở bừng mắt ra. Vậy là năm năm rồi nàng mới lại có một ngày kỷ niệm sinh nhật. Đột nhiên nàng cảm thấy lòng tràn đầy niềm tin và nhiệt huyết sôi nổi.

– Cắt bánh...cắt bánh đi Mai.

Trung Vĩnh giục. Chiếc đồng hồ treo tường đổ chuông chín tiếng.

Mẹ Mai nói :

– Mẹ đi nghĩ đây, các con cũng đừng thức khuya quá.

– Bác gái không ăn bánh với tụi cháu sao ?

Bà mẹ cười :

– Tôi nhường phần của tôi cho cậu đấy.

Vĩnh cười toét miệng ra chiều sung sướng :

– Đây, các người nghe rồi nhé, chiếc bánh chia làm bốn. Riêng tôi hai phần.

– Anh đúng là tham ăn.

Tú Mai phất lên Vĩnh, Hiền thêm :

– Cứ nhìn cái miệng to chur cái miệng lò của hần là biết ngay.

Rồi Hiền quay sang bà mẹ .

– Để cháu diu bác vào nghĩ.

– Chà...chà...người ta muốn lấy lòng mẹ vợ tương lai đây.. Cậu Hiền, tớ ganh ty với cậu đấy.

Tú Mai đập mạnh lên vai Vĩnh :

– Anh bớt cái mồm một tí có được không ?

– Hi...hì...đã bảo cái mồm của tôi nó to rồi mà.

Hiền đưa mẹ Tú Mai vào trong rồi trở ra. Trước khi ngồi vào bàn.

Mai và Hiền lại trao nhau một cái nhìn. Trong khi anh chàng Vĩnh bận lo chia phần cái bánh kem. Vẫn là cái miệng tía lia của vĩnh .

– Đây phần của Tú Mai. Chỗ có đề tên Mai và cái bông hồng to nhất này thì tôi không dám lãnh, nó thuộc về tên Hiền. Hi...hì...phần còn lại là của tôi.

– Anh ăn hết chỗ bánh đó tôi nay thế nào cũng đau bụng.

– Không sao, cứ để một mình tôi đau bụng cho. Chà, hai người cứ ở đó mà liếc mắt đưa tình đi, tôi ăn xong chỗ bánh này sẽ nhường không gian yên tĩnh cho hai người muốn làm...gì thì làm.

thắc mắc trợn mắt nhìn Vĩnh :

– Anh nói làm cái gì ?

– Trời ơi , đừng nhìn tôi bằng cặp mắt...ón lạnh xương sống như thế. Thô...thôi tôi không nói nữa, tôi ăn bánh đây.

Nhưng Tú Mai đã chặn tay Vĩnh lại trước khi cậu ta cho miếng bánh vào miệng.

– Anh chưa được ăn.

– Còn chuyện gì nữa đây. Tú Mai, cô không thấy là cô quá đáng lắm sao ? Khi tôi đã há miệng ra, chuẩn bị đưa bánh vào, có nghĩa là các cơ quan trong bộ phận tiêu hóa của tôi đã tiết ra những chất...những chất gọi là...

Tú Mai cắt ngang :

– Hôm nay là sinh nhật của tôi, đúng không ?

– Thì đúng !

Mai xòe bàn tay ra .

– Quà của tôi đâu ? Thông thường trước khi ăn bánh, người ta phải

tặng quà, đúng không ?

– Quà đây, chiếc bánh này tôi và tên Hiền...

Mai lại cắt ngang :

– Cái bánh bé tẹo mà gọi là quà đây à ? Thật quá đáng lắm ! Hừ, bao nhiêu năm qua tôi cho anh ở trọ trong nhà của tôi, lại bớt hai mươi phần trăm tiền thuê nhà, thế mà sinh nhật tôi anh chỉ tặng cho một cái bánh bé bằng bàn tay, lại con ngang nhiên dành phần mình nửa cái nữa chứ.

Vĩnh nhăn nhó, đưa mắt nhìn sang Hiền cầu cứu :

– Cậu nói gì đi chứ. Dù sao tiếng nói của cậu cũng có giá trị hơn tớ.

– Tớ cũng là người thuê nhà như cậu thôi, ai bảo cậu nhiều chuyện làm gì.

– Tú Mai ... – Vĩnh kéo dài giọng – Tha cho tôi lần này đi. Năm sau sinh nhật của cô tôi sẽ chuẩn bị một phần quà hậu hĩnh để bù cho năm nay.

– Tha cho anh cũng được. Nhưng còn tiền thuê nhà tháng này đâu ? Thật vừa khéo, hôm nay lại đúng vào ngày thu tiền.

– Trời ơi, Tú Mai ! Có phải cô không ? – Vĩnh kêu lên – Trong ngày hôm nay mà cô cũng không quên tiền nhà sao ?

– Không quên. tất nhìn là không thể quên được.

– Còn tên Hiền. Sao cô không đòi hắn ?

– Ảnh à ? – Mai đưa mắt nhìn Hiền.

Trong mắt nàng có một tia dịu dàng kín đáo mà chỉ có Hiền mới nhìn thấy được.

– Không có ai ngoại lệ cả. như đã giao kèo trước. Nếu ai trễ tiền nhà nửa tháng thì...thì thế nào anh cũng biết rồi đấy.

– Tú Mai, cô càng ngày đánh đá đáng sợ đấy. Hiền ơi, Hiền à ! Tớ khuyên cậu hãy bình tâm suy nghĩ lại xem có phải là cậu đã chọn lầm người không ?

Tú Mai đá vào chân Vĩnh :

– Anh nói gì. Tôi đánh đá à ? Được, tôi quyết định tháng sau sẽ tặng tiền nhà.

– Thôi....thôi coi như tôi không có nói gì hết. Tú Mai, xin cô rút lại lời quyết định ghê lời ghê tợn ấy đi. Sáng mai...sáng mai tôi lập tức

trả tiền nhà cho cô. Vậy đi nhé tôi không nói nữa. không nói thêm một tiếng nào nữa.

Anh chàng rút cổ ra về sợ hãi. Hiên lắc đầu :

- Chỉ có cách ấy mới tắt cái mồm ba hoa của cậu.
- Hừ, hai người hiệp đáp tôi. Dù sau tôi ngồi lại đây cũng không ích lợi gì nữa chỉ tổ làm chướng mắt người ta thôi.

Nói xong Vĩnh bê phần bánh của mình đi mất. Tú Mai bật cười thành tiếng. Ai cũng phải công nhận có Vĩnh trong nhà thì vui hơn, mặc dù đôi khi tánh đùa dai của Vĩnh cũng hơi quá trớn.

Chỉ còn lại hai người. Không gian bỗng dưng như thay đổi hoàn toàn. khi hai người yêu nhau, ngồi cạnh nhau, tình tứ nhìn vào nhau thì vạn vật xung quanh như chìm vào một thế giới khác, thế giới của tĩnh lặng, êm đềm và thơ mộng.

Hiên là người phà tan sự im lặng đáng yêu ấy :

- Chúc em sinh nhật vui vẻ !

Mai cười, rồi cúi xuống nhìn những ngón tay của mình lặng lẽ đếm vào nhau, mắt nàng chớp nhẹ :

- Em cảm động lắm ! Năm năm rồi mới lại có một ngày như thế này. Mặc dù chỉ có một chiếc bánh nhỏ nhưng làm cho em thật sự sung sướng.

Nàng chợt ngẩng đầu lên, gương mặt rạng rỡ hơn :

- Mà em cũng quên khuấy đi mất. Chao ơi, mới đó mà đã năm năm rồi, còn em thì hai ba tuổi. Anh Hiên, có phải em đã già đi trước tuổi không ?

- Mình ra ngoài đi dạo nhé.

Mai gật đầu, rồi đặt tay vào tay Hiên, nàng và anh đi vào bóng đêm huyền diệu .

Đêm nay trăng sáng lắm nhưng trời đầy sao. Tú Mai nép đầu vào vai Hiên, gần như để anh dìu đi. Giọng nàng thì thầm :

- Thật ra không nhất thiết phải có xe tốt, vào nhà hàng thì mới vui, phải không anh ? Như chúng ta thế này, tay trong tay có trăng và sao, cũng là thú vị rồi.

Hiên bỗng dừng lại, hai tay chàng nắm vai nàng, xoay nàng đối diện với mình :

- Em thật sự nghĩ như thế sao. Tú Mai.

Nàng chớp mắt, nghiêng đầu nhìn Hiền :

– Anh không tin em sao ? Anh nghĩ xấu gì cho em rồi ?

Hiền có vẻ xúc động .

– Trong thời gian qua anh cảm thấy em lao đầu vào công việc, em dường như không còn nghĩ đến điều gì khác ngoài việc học và đi kiếm tiền. Anh sợ...

– Em hiểu anh nghĩ gì rồi.

Mai quay người đi, thoát khỏi tay Hiền. Nàng khoanh tay nhìn lên bầu trời chỉ chút những vì sao, Hiền bước tới sóng vai với nàng :

– Em giận anh sao ?

– Từ khi anh đến ở trọ nhà em, đến nay đã bao lâu rồi nhỉ ?

– Đã hơn một năm.

– Anh đã không được chứng kiến những ngày tháng thăng trầm nhất của gia đình em. Lúc đó, khi mà ba em vừa nằm xuống. Tú Bình thì vào nhà thương điên, mẹ khóc đến mù lòa, cả gia đình chỉ còn lại mình em. Bây giờ nghĩ lại em còn cảm thấy sợ. Có lúc tưởng chừng như em muốn phát điên lên vì cùng quẫn, vì sợ hãi và đau lòng. Nhưng cuối cùng em đã vượt qua tất cả những khó khăn khủng hoảng ấy. Sau xung, em nhận ra một điều, cuộc sống không phải lúc nào cũng bình lặng. Con đường phía trước, chúng ta không thể biết được nó sẽ đi về đâu. Cho nên làm người không được lơ là với chính mình. Chúng ta phải cố gắng...cố gắng từng giờ, từng phút. Phải cảnh giác với sự trớ trêu và sẵn sàng đón nhận bất hạnh.

Dừng lại một chút. Tú Mai tiếp tục :

– Như gia đình em, nếu lỡ một ngày nào em nằm xuống thì mẹ em phải sống làm sao trong cảnh mù lòa ? Tú Bình ở trong bệnh viện tâm thần sẽ ra sao khi không có em Cho nên em không muốn lãng phí thời gian. Em muốn mình phải có nỗ lực, thật sự nỗ lực từng ngày, từng giờ...Anh Hiền em chỉ thật sự yên tâm và dừng lại khi mà em biết được rằng cho số phận cả đối với em bất hạnh thế nào thì em, và gia đình của em vẫn đứng vững.

Hiền choàng tay kéo nàng vào lòng :

– Em không phải già đi trước tuổi mà là tinh thần của em đi trước thời gian.

– Anh không chê em chứ ?

Nàng ngẩng mặt lên, đôi mắt long lanh nhìn vào Hiền. Chàng vuốt nhẹ lên mũi nàng.

– Chê em ư ? Thử hỏi anh còn tìm đâu được cô gái tốt như em ?

– Anh giỏi nhất là tài vuốt ve người ta. Anh đã vuốt ve bao nhiêu cô gái rồi ?

– Ngoài em ra, anh chưa vuốt ve ai. Thế món quà này của anh, em cũng không cho là anh muốn lấy lòng em đấy chứ ?

– Cái gì vậy anh ?

– Em mở ra xem đi.

– Quà sinh nhật của em à ?

– Tất nhiên, anh không thể giống như tên Vĩnh được. Em không định tháng sau tăng tiền thuê nhà của anh đấy chứ ?

Tú Mai đánh nhẹ lên vai Hiền rồi lui cui mở quà. Nàng kêu lên :

– Một cây viết máy à ?

– Anh thấy cây bút của em đã cũ, nét chữ đã nhão nhẹt, nên quyết định mua cây bút này cho em.

Tú Mai mân mê cây viết máy trên tay, chớp mắt với vẻ xúc động, Hiền hỏi :

– Em sao vậy ? Không thích món quà này ư ?

– Sao anh lại hỏi em như thế ? – Nàng nhìn thẳng vào Hiền, giọng cảm động – Cho dù anh tặng quà gì em cũng thích mà. Nhưng...cây viết của anh cũng cũ lắm rồi, sao anh không đổi cây viết khác đi.

– Đâu có, viết của anh còn xài được mà.

Mai không khó khăn gì để nhận ra vẻ bối rối trên mặt Hiền. Trong lòng nàng dâng lên một cảm xúc rất khó tả. Giờ phút ấy nàng chợt cảm thấy Hiền là một phần đời không thể thiếu được của mình.

Nàng cảm động nói :

– Em cũng có món quà này cho anh.

– Sao bỗng dưng lại tặng quà cho anh ?

– Hôm nay em lĩnh lương mà. Anh mở ra xem đi.

Trong lúc Hiền mở lớp giấy hoa bên ngoài. Tú Mai hồi hộp tự hỏi anh sẽ phản ứng thế nào khi nhìn thấy quà của nàng. Mai thấy Hiền nhìn sững cây viết máy mà nàng mua tặng cho anh. Sự trùng hợp tình cờ của đêm nay như có một sức mạnh kỳ diệu kéo họ vào nhau. Thật vậy. Hiền từ từ ngẩng lên nhìn nàng. Rồi chàng xúc

động gọi tên nàng :

– Ôi ! Mai.

Nàng mỉm cười, không một chút chần chừ, không một chút bấn loạn, nàng đang ngã vào vòng tay dang rộng của Hiền. Nàng nép sát vào anh, yên tâm rằng từ đây nàng đã có người đàn ông của nàng, thật sự yêu thương nàng.

Cứ như thế, họ đứng thật lâu, tận hưởng sự ấm áp mà người bạn tình mang đến. Giờ phút ấy mới hạnh phúc, mới tuyệt vời làm sao !

Rồi Tú Mai thì thầm :

– Mình về thôi, anh.

Hiền dịu dàng đi theo con đường họ vừa đi qua. Đêm nay quả thật là một đêm rất đẹp. Trong Hiền chợt trào lên một nguồn thi hứng :

– Anh có bài thơ vừa được đăng báo – Chàng hỏi – Em có muốn nghe anh ngâm không ?

– Muốn...em muốn nghe lắm – Mai sung sướng nói. Nàng cảm thấy mình thật may mắn vì đã có được một người bạn tình không chỉ chung thủy mà còn đa tình như Hiền – Anh ngâm cho em nghe đi.

Mai giục. Giọng ngâm thơ của Hiền tuy không điêu luyện lắm nhưng rất gần gũi, dễ nghe và dễ cảm nhận. Bài thơ vừa dứt thì họ cũng vừa về đến nhà. Chiếc xe đạp của Mai vẫn còn để trong sân. Hiền chợt thấy nhánh hoa hồng trong giỏ xe của Mai. Chàng cầm bông hồng lên, vẽ xăm xoi rồi đưa mắt nhìn Mai. Nàng nhạy cảm :

– Có phải anh đang nghĩ bấy bọ gì trong đầu không ?

Hiền hỏi lại :

– Em cho rằng anh nghĩ gì.

Mai vươn người tới vuốt nhẹ lên mũi Hiền :

– Anh nghi ngờ em, đúng không ? Anh hư lắm không có lòng tin gì cả. Bông hồng đó là đứa học trò tặng cho em.

– Nhân ngày sinh nhật của em à ?

– Coi anh kia. Định gài bẫy người ta đấy ư ? Em đã nói là em không nhớ ngày sinh nhật của mình. Học trò tặng hoa cho em vì em không còn dạy nó nữa.

– Em vất vả lắm mới tìm được chỗ dạy kèm này, sao lại thôi không dạy nữa.

Tú Mai kể cho Hiền nghe về câu trò lười biếng của mình. Cuối cùng nàng nói :

- Em cảm thấy cứ tiếp tục đi dạy, lĩnh lương của người ta trong khi kết quả học tập của con người ta không tiến triển thì cũng giống như em đi lừa gạt vậy.
- Em đúng là một cô giáo có lương tâm nghề nghiệp.
- Nhưng bây giờ em lại hối hận.

Hiền ngạc nhiên :

- Em làm được một việc tốt như thế mà hối hận ư ?
- Em chợt nhớ sắp đến ngày đóng viện phí chi Tú Bình, rồi tiền học phí của em. Ngày mai lại phải đọc báo, rồi phải lặn lội tìm kiếm, nhưng chắc gì đã tìm được một việc làm tốt, có lương cao phù hợp với khả năng của mình mà người chủ cũng tốt bụng.

Mai thở dài, lắc đầu rồi nói tiếp :

- Cho nên làm người đôi khi cũng không nên lý tưởng quá, tốt nhất là phải biết uốn mình theo thời cuộc.

Hiền không có ý kiến gì đối triết lý của Mai vừa đưa ra. Chàng chỉ một lần nữa khẳng định là tinh thần của Tú Mai đã đi trước thời gian. Có lẽ vì đã trải qua quá nhiều thăng trầm trong đời nên nàng không còn giữ được sự trong sáng và hồn nhiên nữa.

Mặc dù không còn xa lạ gì với nơi đây. Nhưng đối với Tú Mai . Mỗi lần phải đi qua hành lang này là một cực hình. Những ánh mắt vô hồn, những nụ cười điên dại, đôi khi là một tiếng rú, tiếng kêu gào đến thắt cả ruột gan. Dường như hiểu thấu tâm trạng của Mai, bao giờ Hiền cũng nắm chặt lấy bàn tay nàng.

Không im lặng như những lần trước. Mai nói :

- Ở đây em cảm thấy thế giới như không còn điều gì tốt đẹp nữa.

Người bác sĩ trung niên mặc áo choàng trắng đi trước, nghe thế liền quay lại :

- Chính vì muốn mang điều tốt đẹp cho thế giới của chúng ta nên mới có cái bệnh viện này. Bệnh viện tâm thần !

Mai có vẻ hăng vì câu nói ấy, phát hiện ra điều đó. Hiền vội lên tiếng :

- Bác sĩ hành nghề bao lâu rồi ?
- Hai mươi năm.

– Hẳn là bác sĩ đã cứu được nhiều bệnh nhân trong một khoảng thời gian dài như thế ?

– Đáng tiếc. – Vị bác sĩ nhún vai – Những điều tốt lành thì không nhiều lắm. Đã vào bệnh viện này rồi thì rất khó mà xuất viện. Thông thường những bệnh nhân nặng mới được đưa đến đây.

Tú Mai hỏi :

– Sao bác sĩ lại chọn cho mình một cái nghề đầy trắc ẩn này.

– Có lẽ vì quy luật cung và cầu. Đã có người bệnh tâm thần thì phải có bác sĩ chuyên môn của nó.

Họ đã đến trước phòng bệnh của Tú Bình. Cũng như hầu hết những phòng bệnh ở đây, nó mang vẻ lạnh lẽo và cách biệt, giống như số phận đặt biệt của những chủ nhân đáng thương và bất đắc dĩ.

Tú Bình ngồi co ro trong góc phòng. Ôm một con gấu nhồi lông trong lòng, gương đôi mắt khù khờ nhìn họ. Tú Mai buột miệng hỏi :

– Tại sao lần nào cũng là một cảnh tượng đau lòng như thế này. Bác sĩ, có lý nào công tác điều trị của các ông không có chút tiến bộ nào sao ?

Ông bác sĩ không trả lời mà hỏi lại :

– Khi đưa bệnh nhân vào đây, cô đặt bao nhiêu phần trăm hy vọng vào sự tỉnh phục của cô ấy ?

Tú Mai chột nổi giận :

– Nếu các ông quá bi quan không nên gọi chỗ này là bệnh viện nữa.

Hiện ra dấu cho Tú Mai nên bình tĩnh hơn. Rồi chàng nói :

– Xin lỗi bác sĩ, cô ấy quá xúc động.

– Không sao. Cô ấy không phải là thân nhân đầu tiên có thái độ như thế. Tuy nhiên tôi có thể thông báo một tin lạc quan hơn, bệnh nhân đã có bước đầu có dấu hiệu hồi phục.

– Bác sĩ bảo sao ? – Đôi mắt Tú Mai chột sáng lên – Em tôi có thể bình phục được ư ?

– Cô đừng vội mừng, chỉ là khá hơn chút ít thôi. Bệnh nhân không còn quậy phá, khóc lóc hay kêu gào nữa.

– Tôi có thể vào với em tôi được không ?

– Như vậy thì không nên, trong thời điểm này nên tránh gây cho

bệnh nhân xúc động. Nếu cô ấy trả lời với trạng thái kích động thì sẽ mãi không hồi phục nữa.

Tú Mai thở dài, dỗi mắt, nhìn sững em gái, rồi đột nhiên nước mắt nàng trào ra. Giọng nàng nghẹn ngào :

– Trước đây nó hiền lành và xinh đẹp lắm. Nó đa sầu, đa cảm và đầy yếu đuối. Chính vì sự yếu đuối ấy đã quật ngã nó, làm cho tinh thần nó ngã quy.

Hiển an ủi nàng :

– Nếu lần nào đến đây em cũng khóc đến cạn cả nước mắt thì lần sau anh không đi với em nữa. Anh nói thật đấy.

Mai ngược mắt nhìn Hiển. Đôi mắt nàng chớp nhẹ, với một chút trách móc :

– Em làm sao có thể không khóc được. Nếu Tú Bình cứ mãi mãi khờ khạo như thế này thì thà nó chết quách đi cho yên đời.

Hiển nhìn sững Mai chàng bỗng phát hiện mỗi ngày trái tim Mai lại có thêm một chút của sự can trường đến lạnh nhạt. Bây giờ Mai không chỉ can đảm hơn, nhiều chịu đựng hơn mà còn có một chút lạnh lùng đến thống khổ.

Hai người đóng tiền viện phí cho Tú Bình trước khi rời bệnh viện . Đó là một số tiền khá lớn, có thể nói là một gánh nặng mà Tú Mai phải gánh oằn cả đôi vai.

Dẫn xe ra khỏi bãi gửi. Hiển nhận thấy không còn bao lâu nữa trời sẽ hoàng hôn. Tú Mai đứng bên vệ đường nhìn đồng hồ đeo tay với vẻ suốt ruột. Đến trước mặt nàng, Hiển hỏi :

– Đêm nay em có bận không ?

– Có đêm nào em rỗi đâu, mà sao anh hỏi thế ?

– Anh nhận thấy dạo này em căng thẳng quá. Dù sao cũng cần có thời gian nghỉ ngơi. Tú Mai ạ. Nếu không thì em ngã quy đấy.

Mai nhìn sững Hiển rồi đột nhiên hỏi :

– Có phải em bây giờ khô khát lắm không ?

Hiển khẽ nhíu mày :

– Em không nên lúc nào cũng kết tội mình. Thôi được lên xe đi. Coi như là anh quyết định thay cho em. Chúng ta đừng về vội, nghe Mai.

Nàng có vẻ suy nghĩ, rồi nhìn đồng hồ, nàng nói :

– Dù có trở về cũng không kịp nữa – Mai nở một nụ cười – Thôi tùy anh vậy, muốn đưa em đi đâu cũng được.

Hiện cho xe rời khỏi thị trấn đông đúc. Bây giờ chạy giữa bóng râm của những hàng cao su xanh rì. Trời dịu nắng, gió lồng lộng thổi tung mái tóc của Mai. Đột nhiên, như có một liều thuốc thần diệu, như một cơn gió mát và trong lành thổi tràn qua, gột rửa những phiền muộn những lo toan vất vả trong lòng Mai. Nàng ngã đầu vào vai Hiện. Vòng tay ôm lấy anh, đôi mắt đen huyền từ từ khép lại.

Cho đến khi Hiện lay vai nàng :

– Mai ơi , dậy đi em.

Nàng dụi mắt, ngỡ ngàng trước khung cảnh thay đổi đến dị kỳ, sau rừng cao su bây giờ là một ngọn đồi nhỏ, có tiếng nước chảy róc rách, thì ra họ đang đứng cạnh một con suối. Xa xa, nơi chân trời, vầng thái dương từ từ chui vào chiếc áo ngủ màu tím nhạt. Tú Mai thốt lên :

– Làm sao anh tìm được một địa điểm thơ mộng đến như thế này ?

– Là một người bạn làm thơ chỉ cho anh. – Rồi Hiện khoát vai Mai

– Mỗi lần đến đây anh cảm thấy mọi ưu tư, phiền muộn,nếu có, đều tan biến cả.

– Á...! Thì ra anh giấu em, thường đến đây chơi. mau khai thật đi, anh đã dẫn cô nào đến đây chưa

– Anh làm gì còn có cô nào – Giọng Hiện rất thật – Trong lòng anh, trong trái tim anh chỉ có một Tú Mai , duy nhất chỉ có cô ấy mà thôi.

Mai mỉm cười, dụi đầu vào vai Hiện :

– Tha cho anh.

Hiện dìu nàng đến bên con suối có dòng nước trong veo, trong đến nỗi có thể nhìn thấy lớp cát vàng, rồi những viên đá cuội phủ riêu xanh.

Mai thích thú ngồi xuống nghịch nước. Nàng thả đôi chân trần trắng mịn cho làn nước mơn man trên da thịt. Hiện nhìn thấy ở nàng một gương mặt rạng rỡ như trăng, như sao. Một vẻ đẹp hiện dịu nhu mì, đầy thơ và mộng.

Bất giác Hiện cất giọng ngâm thơ, một nguồn cảm hứng tuôn trào.

Chính trong phút chốc ấy. Hiền đã làm được một bài thơ rất hay. Tú Mai chăm chú lắng nghe giọng ngâm của Hiền.. Nàng có vẻ xúc động khi bài thơ nói lên tình yêu của Hiền, một chân tình sâu sắc mà chàng dành cho nàng. Trong thơ của Hiền hình ảnh nàng thật sống động. Nàng là cả linh hồn của bài thơ.

Thật vậy. Hiền nói :

– Anh chợt phát hiện bấy lâu em là nguồn cảm hứng tuyệt vời cho anh sáng tác.

Mai cười, rồi ngoắc Hiền :

– Lại đây đi anh.

Hiền đến ngồi cạnh nàng. Mai hôn thật nhanh lên má Hiền :

– Tặng anh vì bài thơ hay. Anh là thiên tài của em đấy.

Hiền nhìn sâu vào mắt Hiền. Tú Mai như một phát hiện vĩ đại của Hiền. Mỗi ngày Hiền lại cảm thấy ở nàng hội tụ rất nhiều, rất nhiều những hình ảnh của một vẻ đẹp linh hồn đã là nguồn cảm hứng để Hiền được sống, được yêu, được yêu đời và sáng tác nên những thi văn bất hủ.

Tú Mai cũng nhìn Hiền không chớp. Trong mắt nàng phát hiện một thứ ánh sáng rất lạ, rất mãnh liệt. Chỉ đến khi Hiền kéo nàng vào lòng, đặt môi lên môi nàng tia sáng đầy tình yêu ấy mới vụt tắt, nàng đã nhắm mắt, sung sướng đón nhận nụ hôn của Hiền.

Hoàng hôn đã ngã màu tím thẫm lại. Trong mắt của hai kẻ đang yêu còn đọng lại ánh sáng cuối ngày những ấm áp và tràn đầy niềm hy vọng.

Tú Mai úp mặt vào vai Hiền ngủ trên suốt đoạn đường họ trở về. Hiền biết nàng mệt mỏi lắm. Mệt mỏi với những bon chen, vất vả, vì nỗ lực đến phi thường của một đời người mang nhiều gánh nặng trên vai.

– Mai ơi, dậy đi em.

Tiếng Hiền gọi chen lẫn vào tiếng xục xịch của máy xe honda trước khi vụt tắt làm Mai bừng tỉnh.

– Ôi, mới đó mà đã tới nhà rồi sao ? Đạo này sao mà em dễ ngủ thế !

Hiền nói :

– Cũng không còn sớm nữa.

– Máy giờ rồi hả anh ?

– Gần mười một giờ.

– Lẽ ra chúng tay không nên bỏ mẹ ở nhà một mình quá khuya thế này. – Giọng Mai có vẻ ân hận – Sau này mà có tiền, em sẽ thuê người săn sóc cho mẹ.

– Anh cảm thấy em là người có nhiều mơ ước, Nhiều kế hoạch và những dự tính nhất trên thế gian này.

– Thế còn anh ? Kế hoạch trong tương lai của anh là gì ?

– Là cưới em – Hiền đáp ngay, như thể đó là một điều chàng luôn nghĩ đến – Cùng với em xây dựng một cuộc sống thiên đường.

Tú Mai có vẻ rất xúc động. Nàng bá vai Hiền hỏi :

– Cuộc sống thiên đường của anh phải như thế nào ?

– Như thế nào à ? – Hiền nhắm mắt như một người đang mơ ước. Rồi chàng mở bừng mắt ra – Nhiều lắm, trong một lúc không thể nói hết được những toan tính của anh. Lần sau anh sẽ nói cho em nghe. Cũng còn phải hỏi coi em có vui lòng cùng anh xây dựng thiên đường không ?

Mai khẽ nghiêng đầu với một chút kiêu hãnh :

– Điều đó thì em phải suy nghĩ lại. Bây giờ em buồn ngủ lắm rồi, chúng ta vào nhà thôi.

Nói xong. Mai tiến đến định gọi cửa. Đột nhiên nàng kêu lên :

– Anh Hiền...!

– Chuyện gì thế ?

Giọng Mai có vẻ không bình thường.

– Anh xem nè !

Hiền dựng xe, bước tới. Mai đang chỉ vào một người ngồi ngay trước cửa nhà họ. Hiền khẽ đẩy Mai ra, cúi xuống nhìn rồi kêu lên :

– Là một cô gái.

Mai đã bình tĩnh lại. Hiền cũng quan sát cái con người nửa nằm nửa ngồi chẵn ngay trước cửa nhà họ. Đột nhiên nàng và Hiền cùng nhìn nhau, cùng dừng lại ở một ý nghĩ "sao lại có một hình ảnh đáng thương như thế này".

Quả thật rất đáng thương tâm. Cô gái không phải ngồi mà cũng không phải nằm. Cả người cô gập lại, gục xuống như không còn hơi sức nữa. Mớ tóc dài rồi bời làm tăng thêm cái hình ảnh cơ khổ

đến động lòng.

Hiển cất tiếng gọi :

– Này...cô ơi...!

Không có phản ứng gì từ cô gái. Tú Mai lạc giọng :

– Cô ta...làm sao rồi anh ? Sao lại bất động đáng sợ thế này ?

Hiển khẽ chạm tay vào người lạ :

– Cô ta không sao đâu. Chắc là bị đuối sức.

Rồi Hiển tiếp tục lay gọi. Cuối cùng cô gái cũng có phản ứng.

Người cô khẽ nhúc nhích, cái đầu rồi bù từ từ ngẩng lên...ngẩng

lên. Hiển nhìn thấy đôi mắt đờ đẫn của người bị kiệt sức. Một

giọng nói phát ra như tiếng rên :

– Tôi...!

Chỉ có bấy nhiêu thôi cô gái như người vừa dùng tất cả hơi sức còn

lại, bây giờ đã cạn kiệt ngã quỵ xuống. tma kêu lên :

– Ôi chao...!

– Em bình tĩnh. Cô ta không sao đâu.

– Nhưng chúng ta phải làm sao ?

– Cô ấy bị kiệt sức. Điều cần thiết bây giờ phải nghỉ ngơi và ăn một chút gì đó.

Nói xong Hiển nhìn vào mắt Mai như muốn hỏi ý nàng. Dù sao đây

cũng là nhà của Mai, người quyết định cuối cùng cũng là nàng.

Hiển nhìn một chút lo lắng trong mắt Mai. Rồi nàng nhìn xuống

thân hình bất động của cô gái. Có một chút trắc ẩn và từ từ hiện lên

trong mắt nàng. Cuối cùng Mai cũng quyết định :

– Để em gõ cửa.

Hiển mỉm cười. Trong thâm tâm, chàng hiểu rõ con người đầy lòng

nhân từ của Mai. Không phải ngẫu nhiên mà Hiển yêu Mai đến tê

dại cả trái tim.

Hôm qua Trung Vĩnh có việc phải về quê nên mọi người quyết

định đưa cô gái bị ngất vào phòng của cậu ta, bà mẹ mù lòa của Tú

Mai có vẻ bối rối :

– Cô ta làm sao rồi hả các con ?

– Không sao đâu bác ạ. – Hiển trấn an – Nghỉ ngơi một chút cô ấy sẽ tỉnh lại thôi.

Giọng Mai lo lắng :

– Giờ phải làm sao hở anh ?

Hiển nhìn cô gái nằm thiêm thiếp trên giường. Cô mặc quần áo như một thiếu nữ thôn quê, vẻ tiêu tụy và gương mặt hơi lem luốc của cô khiến người ta khó mà đoán được tuổi tác. Tuy nhiên. Hiển đoán cô còn rất trẻ.

Hiển bảo Mai :

– Em lấy cho anh khăn và nước ấm.

– Em đi ngay.

Tất nhiên. Mai quay lại với những thứ Hiển cần. Hiển nhúng khăn vào nước, vắt khô rồi lau mặt cho cô. Vẫn không có phản ứng gì từ phía cô gái khiến Tú Mai càng thêm lo lắng.

– Làm sao bây giờ anh ?

Bà mẹ của Mai nhắc :

– Nếu không ổn thì chúng cần đưa cô ấy đi bệnh viện các con ạ.

Hiển vẫn rất tỉnh táo :

– Điều mà cô ấy cần bây giờ là một ly sữa nóng.

– Em đi làm ngay.

Lát sau Mai trở ra với một ly sữa nóng. Hiển đỡ lưng cho cô gái ngồi dậy rồi cùng Mai cố hút sữa cho cô uống. Tuy vất vả nhưng cuối cùng cô cũng uống hết ly sữa. Quả thật, chẳng bao lâu sau cô gái có phản ứng. Cô khẽ cựa quậy, phát ra một tiếng rên rồi từ từ mở mắt. Tú Mai nói như reo :

– Ôi cô ta tỉnh rồi. Thật là hay quá.

Hiển mỉm cười :

– Anh đã bảo cô tay kiệt sức mà.

– Anh tài thật. Lẽ ra anh nên chọn ngành Y thay vì thi vào sư phạm.

– Cô ta muốn nói gì kia...

Quả thật đôi môi cô gái đang mấp máy, đôi mắt ngơ ngác đầy vẻ sợ hãi. Tú Mai cúi xuống nói với cô gái lạ :

– Chị đừng sợ. Chúng tôi đều là người tốt. Bây giờ chị thấy trong người thế nào. Đã khỏe chưa, có muốn chúng tôi đưa chị vào bệnh viện không ?

– Tôi...tôi...

Cô gái cất giọng rất khó khăn. Hiển vội chen vào .

Người ta mới tỉnh dậy, em hỏi nhiều như thế làm sao mà biết đường trả lời. – Rồi Hiền nói với cô ta – Bây giờ cô hãy yên tâm nghĩ ngơi...Nghĩ ngơi cho thật khỏe. Hãy gạt bỏ tất cả phiền muộn nếu có. Sáng mai chúng ta sẽ gặp lại sau. Đồng ý nhé.

Đôi mắt đờ đẫn của cô gái chợt lóe lên một tia sáng, rồi chùng như rất yên tâm, cô khẽ gật đầu. Vẫn nhìn Hiền bằng ánh mắt đầy sự tin tưởng giọng cô dứt quãng :

– Cảm ơn...cảm ơn...!

Hiền cười, gật đầu với cô rồi kéo tay Tú Mai, cùng với mẹ nàng đi ra ngoài. Mai vờn vai ngáp dài :

– Ôi, em mệt chết đi được.

– Bây giờ thì em cứ yên tâm ngủ một giấc đến sáng.

Đột nhiên Mai như vừa phát hiện ra một điều gì đó:

– Anh Hiền này.

– Em muốn nói gì ?

– Chúng ta có thể yên tâm ngủ được không ? Đưa một người hoàn toàn xa lạ vào nhà. Trong nhà mình không có gì đáng giá, nhưng cũng có một chiếc honda cũ...

Hiền phì cười :

– Sao mãi đến bây giờ em mới nghĩ ra điều đó ?

– Thú thật...lúc này em lo lắng quá nên không nghĩ gì cả.

– Em cứ yên tâm đi. Theo anh, bây giờ cho dù chúng ta để vàng trước mặt cô ấy cũng không đủ sức mang đi. Nếu không thì cô ta là người đóng kịch đại tài.

Tú Mai đã yên tâm hơn :

– Là anh nói đấy nhé, em đi ngủ đây. Không biết ngày mai mọi chuyện sẽ ra sao ?

Mọi người ai về phòng nấy. Đã quá nửa đêm nhưng rất may ngày mai là ngày chủ nhật, có nhiều thời gian để nghĩ ngơi cho lại sức và để giải quyết mọi vấn đề phát sinh vào ngày mai.

Hiền gõ cửa cho phải phép trước khi bước vào. Cô gái đã tỉnh.

Thấy Hiền, nàng cố gượng ngồi dậy, Hiền vội ngăn :

– Không nên cô gắng làm gì, cô còn yếu lắm.

Cô gái nằm xuống đôi mắt hiền lành nhìn Hiền hàm chứa lòng biết ơn sâu sắc. Hiền đến mở cửa sổ phòng cho ánh nắng mặt trời lùa

vào. Khi chàng quay lại. Tú Mai cũng vừa vào tới với một bát cháo nóng thơm lừng mùi hành lá.

Mai nói :

– Anh Hiền cho rằng chỉ cần một bát cháo là chị sẽ khỏe mạnh trả lại. Bây giờ chị ăn cháo nhé. Sau đó hãy kể cho chúng tôi nghe xem làm sao chị lại ra nông nỗi này.

Cô gái đưa mắt nhìn Hiền như hỏi ý kiến của chàng. Có vẻ như Hiền đã tạo được một niềm tin, một ấn tượng rất tốt trong lòng nàng.

– Cô ăn cháo đi. – Hiền khẽ gật đầu – Tú Mai không phải là một đầu bếp xuất sắc nhưng cũng không tệ lắm.

Mai lườm Hiền thật sắc :

– Anh đừng nói khích. Em không có ý định trở thành bà nội trợ đâu.

– Em cũng đừng mong anh sẽ vào bếp đấy nhé.

Mai khẽ hất mặt lên với vẻ tự hào :

– Điều đó đâu liên hệ đến em.

– Thật không ? – Hiền nheo mắt nhìn nàng – Không liên quan đến em thật à ?

– Anh đừng tự hào vội. – Mai dọa dẫm – Em chưa hứa gì với anh đâu.

Cô gái lạ vừa ăn bát cháo vừa lắng nghe câu chuyện của họ. Cô nhìn Tú Mai rồi nhìn Hiền. Ánh mắt cô dừng lại ở Hiền khá lâu, rồi bỗng cô lên tiếng :

– Anh chị thật hạnh phúc !

Trong giọng nói của cô có vẻ ngưỡng mộ và một chút ganh tỵ lẫn tủi thân. Cô đẩy tô cháo đã ăn xong sang một bên rồi chậm rãi nói :

– Cám ơn anh chị đã cứu em. Em tên là Cúc.

– Còn tôi là Tú Mai, anh ấy tên là...

– Anh Hiền !

Cúc nhìn Hiền, mỉm cười. Bây giờ trông nàng rất khá. Hiền hỏi :

– Cúc có muốn ăn thêm cháo không

– Cám ơn anh, em đã khỏe rồi.

– Như thế cũng tốt, vừa khỏe lại không nên ăn nhiều quá.

Trong lúc không ai nói gì thêm nữa. Hiền và Mai tất nhiên rất muốn hỏi hoàn cảnh của Cúc, nhưng sợ chạm đến những vấn đề tế nhị.

Dường như hiểu điều đó. Cúc nói :

- Em không biết nói làm sao để cảm ơn lòng tốt của anh chị.
- Điều đó Cúc không cần phải bận tâm. – Giọng Mai đầy nhiệt tình
- Bây giờ liệu chúng tôi có thể giúp gì được cho Cúc ?

Cô gái chớp mắt buồn bã :

- Em cũng không biết bây giờ mình nên làm thế nào nữa. Nhà em ở dưới quê xa lắm ! Đây là lần đầu tiên em lên thành phố. Một chị cùng quê dẫn em đi, nói là trên này nhiều việc làm, dễ kiếm tiền lắm. Thế là...mặc dù rất sợ hãi, em vẫn cứ đi. Nhưng lên đây rồi em mới biết.

Cô gái dừng lại, đôi mắt rướm lệ. Hiền và Mai nhìn nhau, thở dài. Hiền nói :

- Từ hôm qua anh đã đoán ra như thế. Thật ra chính anh trước khi lên đây ăn học cũng tưởng tượng cuộc sống thiên đường ở thành phố này.

Tú Mai tiếp theo lời Hiền .

- Ngày có nhiều người dưới quê lên thành phố tìm việc làm, nhất là các cô gái. Nhưng thử hỏi một cô gái không nghề nghiệp. không quen biết thì làm được việc gì. Con đường cuối cùng sẽ là...

Tú Mai cũng không muốn nói ra cái thực tế đau lòng ấy. Cúc rơi nước mắt, nói :

- Chị nói đúng lắm, con đường cuối cùng là sa ngã. Chính em, sau khi trốn khỏi căn nhà quý quái đó, bơ vơ, lạc lõng, đói khát và sợ hãi...Em đã muốn quay lại rồi nhắm làm liều, rồi buông xuôi số phận, nhưng không còn nhớ đường quay về nữa. Nếu không em đã...

Cúc bật khóc thành tiếng. Tú Mai đến ngồi với Cúc, an ủi bằng giọng cảm thông :

- Bây giờ thì không sao rồi. Em cứ yên tâm ở lại đây nghĩ ngơi cho khỏe, mọi chuyện sẽ tính sau.
- Anh chị thật là tốt bụng. – Cúc ngược đôi mắt đẫm lệ nhìn Mai và Hiền – Anh chị đã cứu vớt em, sinh em ra lần thứ hai.

– Ô. Cúc không nên dùng những lời lẽ to lớn như thế. Chúng tôi tuy không giàu có nhưng nếu nuôi Cúc vài bữa cơm thì không sao cả.

Hiển và Mai đứng lên :

– Vậy đi nhé. Cúc cứ yên tâm ở lại đây, chờ khỏe rồi sẽ tính sau. – Mai nói thêm – Cúc không có hành lý gì cả ? Chắc là bỏ mất cả rồi. Đúng không ? Tôi sẽ cho Cúc mượn bộ đồ để thay.

Hai người vừa bước ra ngoài thì gặp bà mẹ của Tú Mai :

– Cô ta thế nào rồi hả các con ?

– Đã khỏe rồi mẹ ạ.

– Làm sao lại đến nỗi như thế ?

Tú Mai thờ dãi :

– Ở quê đi tìm việc làm mẹ ạ. – Rồi nàng nói thêm – Sao lại có những người có lòng tin thơ ngây đến thế nhỉ.

– Khi con người ta rơi vào hoàn cảnh khó khăn, thì họ sẵn sàng tin và bầu víu vào bất cứ cơ hội hoặc hy vọng nào, cho dù là viễn vong.

– Có lẽ anh nói đúng. Thôi để em đi lấy cho cô bé tội nghiệp một bộ đồ, xem ra cô ấy rất cần được tắm.

– Sao em gọi người ta là cô bé ?

– Em đoán cô ta chỉ hai mươi tuổi là cao lắm rồi.

Hiển gật gật đầu :

– Cũng có thể.

Cúc bước ra trong bộ đồ mượn tạm của Tú Mai làm cho cả Mai và Hiển phải ngạc nhiên lẫn thán phục. Cái hình ảnh không mấy đẹp đẽ của Cúc hôm qua đã hoàn toàn bị đẩy lui, bây giờ Cúc đã là một thiếu nữ rất đẹp, một vẻ đẹp ngây thơ, thùy mị, trong sáng...vẻ đẹp của một cô thôn nữ hiền lành đến dịu dàng, Tú Mai thốt lên :

– Bây giờ thì tôi đã biết vì sao có người dụ dỗ Cúc lên tận đây.

Cúc mở tròn đôi mắt ngây thơ hỏi :

– Chị nói sao cơ ? Làm sao người ta lại muốn dụ em hở chị ?

– Cúc ngồi xuống đi. – Mai kéo chiếc ghế cạnh nàng cho Cúc ngồi

– Cúc hiền lành và ngây thơ quá, thế mà dám bỏ nhà lên thành phố, cũng lạ thật.

Cúc khẽ chớp mắt và chột muốn khóc :

– Em sợ lắm, đâu muốn đi. Nhưng nhà em ở quê nghèo lắm. Ba em bị bệnh, các em thì còn nhỏ, một mình mẹ làm mướn, làm thuê vất vả lắm nhưng vẫn không đủ ăn. Em đành phải nhắm mắt đi liều, chị ạ.

– Năm nay Cúc bao nhiêu tuổi ?

– Dạ, em hai mươi ạ.

Mai đưa mắt nhìn Hiền tỏ ý nàng đã đoán trúng. Bà mẹ của Mai hỏi :

– Rồi bây giờ cháu tính sao ?

– Cháu...không biết tính sao nữa. Cháu ngu ngốc lắm, không biết làm gì cả. Trong hai ngày đi lang thang vừa qua, cháu chợt nhận ra ở thành phố đông đúc này không có chỗ cho một con bé như cháu.

Nói rồi nước mắt Cúc trào ra. Mọi người ai cũng tội nghiệp và áy náy cho hoàn cảnh của cô. Tú Mai cố gắng an ủi :

– Đừng khóc nữa. Cúc ạ. Rồi đây Cúc cũng sẽ thấy nước mắt và sự yếu đuối không giúp ích gì cho chúng ta đâu.

Cúc đưa tay vụng về lau nước mắt :

– Em thật là vô dụng.

– Dù sao Cúc cũng đúng khi kịp thoát ra khỏi sự sa ngã. Cúc nói đúng lắm, ở đây không phải là thiên đường đâu. Theo tôi. Cúc hãy trở về quê, về với môi trường của mình. Dù cuộc sống có cơ cực nhưng cũng còn có thể cho Cúc một đời sống yên bình và trong sạch.

– Phải lắm. – Bà mẹ Tú Mai nói thêm – Cháu nên trở về quê đi. Đời sống ở đây rất dễ sa ngã vì cám dỗ, cháu ạ.

– Chúng tôi sẽ giúp phương tiện để Cúc trở về, được không ?

– Em...

Trong đôi mắt Cúc chợt hiện lên một tia buồn bã đến vô vọng. Đột nhiên Hiền nói :

– Cúc không muốn về quê sao ?

Nàng ngược đôi mắt buồn sâu thẳm nhìn Hiền rồi gật đầu. Hiền lại hỏi :

– Có phải người nhà của Cúc chờ đợi và hy vọng ở Cúc rất nhiều ?

Nàng lại ứa nước mắt, giọng nghẹn ngào :

– Em không muốn ánh mắt thấy vọng của mẹ em. Rồi các em của

em. Chúng nó trông mong ở chị Hai rất nhiều. Em...em thật không muốn trở về với thất bại thảm hại như thế này.

Trong tiếng nấc nghẹn ngào của Cúc, mọi người cũng thở dài. Với lòng trắc ẩn, ai cũng muốn làm một cái gì đó cho Cúc. Hoặc ít ra có thể gieo cho nàng một tia hy vọng...Thế nhưng không có một giải pháp nào cả. Hoàn toàn không !

– Thôi được. – Cuối cùng Tú Mai lên tiếng – Cúc hãy ở tạm đây vài hôm cho thật khỏe đã. Biết đâu vài ngày sau sẽ có một giải pháp cho Cúc.

– Em...thật không muốn lợi dụng lòng tốt của mọi người thêm nữa.

Tú Mai mỉm cười :

– Cau nói như thế không giống một cô gái quê chút nào. Nhưng thôi. Cứ yên tâm ở lại đây. Vì Cúc cho là chúng tôi có lòng tốt nên không thể bỏ mặc Cúc được. Ở đây còn một anh chàng nữa, anh ta là người có rất nhiều sáng kiến. Ngày mai anh ta sẽ về, biết đâu anh chàng ấy sẽ có cách giúp cho Cúc.

– Căn phòng em đang ở...?

– Chính là phòng của anh chàng đó.

– Như vậy làm sao được. – Cúc kêu lên – Anh ấy mà biết em ở trong phòng của anh ấy thì kỳ lắm.

– Không sao...không sao cả – Giọng Tú Mai lém lỉnh – Anh chàng ấy tốt bụng hơn chúng tôi nhiều.

– Thật thế sao chị ?

Mọi người phì cười trước vẻ mặt ngây thơ và thật thà của Cúc. Nhưng buồn cười hơn hết là khi họ nghĩ đến Vĩnh. Không biết anh Trung Vĩnh "tốt bụng" sẽ phản ứng thế nào khi biết một cô gái đang chiếm dụng phòng của anh ta.

Vừa bước xuống xe. Trung Vĩnh đã có cảm giác rất lạ. Có một cái gì đó nóng nảy, hồi thúc trên suốt đoạn đường Vĩnh về nhà. Đó là cảm giác của người đi xa trở về gia đình. Thì ra, một cách vô thức. Vĩnh chợt phát hiện mình đã coi ngôi nhà của mẹ con Tú Mai như là gia đình của mình.

Ở đó, tuy mỗi tháng đề đóng tiền trọ, nhưng ở đó có những tình cảm, những ràng buộc mà không đâu có được. Vĩnh sốt ruột quá. Thúc anh xe ôm chạy nhanh hơn. không lẽ ở nhà có chuyện không

may ?

– Ngừng lại ! Tới rồi anh bạn.

Bây giờ Vĩnh đứng trước cửa nhà, sau mấy tiếng gọi của Vinh cửa được kéo ra. Vĩnh trở mắt nhìn cô gái lạ :

– Cô...cô là ai. Sao lại ở đây ?

Giọng rụt rè của Cúc :

– Anh...anh Vĩnh !

Vĩnh gật mình :

– Sao cô biết tên tôi ?

– Chị Tú Mai nói cho em nghe ạ.

– Tú Mai ! Cô là em của Tú Mai à ? Em họ phải không ?

– Dạ không ạ. Anh Vĩnh vào nhà đi. Để em xách phụ anh nhé.

– Thôi khỏi, cảm ơn. À, bác gái đâu rồi ?

– Bác ở đây.

Bà mẹ của Mai lò dò bước ra :

– Cháu lên rồi đấy à. Về quê có vui không ?

– Cũng thế thôi bác ạ. Cô này là...?

– Là một người có hoàn cảnh đáng thương. Để mấy đứa nó đi học về kể cho cháu nghe.

Vĩnh đưa mắt nhìn Cúc đang đứng với vẻ bối rối ở giữa nhà một lần nữa rồi xách cái túi đồ đi thẳng vào phòng của mình. Chẳng bao lâu sau Vĩnh trở ra, gườm gườm nhìn Cúc, giọng cộc lốc :

– Cô ở trong phòng của tôi à ?

– Em...em xin lỗi !

Hai má Cúc đỏ bừng vì ngượng và Vĩnh động lòng. Anh không cho rằng mọi người đã xâm phạm tự do cá nhân của anh. Không nói không rằng, Vĩnh quay vào xách túi đi trở ra. Cúc hốt hoảng :

– Anh Vĩnh...anh đi đâu vậy ? Về chuyện ở phòng của anh, em xin lỗi. Bây giờ anh về rồi, em trả lại phòng cho anh.

– Cô không cần xin lỗi – Giọng Vĩnh hậm hực – Về chuyện này tôi sẽ giải quyết với Tú Mai.

Vĩnh ném cái túi đồ vào góc phòng anh rồi mở cửa đi ra ngoài.

Giọng Cúc ghen trong cổ :

– Anh ấy giận cháu rồi.

– Không sao đâu cháu ạ. – Bà mẹ Tú Mai lên tiếng an ủi – Thằng

nhỏ đó tính tình dễ bộc phát như thế đấy, nhưng nó rất tốt bụng. Đợi có mặt đầy đủ rồi Tú Mai sẽ giải thích cho nó hiểu.

Cái quy luật đàn ông không lo chuyện bếp núc đã xưa lắm rồi. Như Hiền bây giờ, ngay sau khi tan học phải vội chạy ra chợ mua thức ăn về để kịp lo bữa cơm trưa. Hôm nay là Hiền, ngày mai đến Trung Vĩnh, ngày kia sẽ là Tú Mai. Thời đại tự do và bình đẳng là như thế, không ái ngại gì cả.

Khi Hiền về đến nhà thì thấy đôi mắt của Cúc đỏ hoe, rần rần nước mắt.

– Có chuyện gì thế Cúc ? – Hiền hỏi – Làm sao nước mắt giọt ngắn giọt dài thế này ?

Cúc nghẹn ngào :

– Anh Vĩnh...anh ấy.

– Vĩnh à. Hắn lên rồi sao ?

Cúc gật đầu , Hiền bước vào nhà khép cửa lại :

– Hắn làm sao thế

– Anh ấy giận em rồi.

Cúc nấc lên. Hiền chau mày :

– Làm sao lại giận nhau ? Mới gặp mặt mà đã giận nhau rồi cơ à ?

Giọng bà mẹ Tú Mai từ trong phòng của bà vọng ra :

Nó nổi nóng khi thấy phòng của mình bị xâm phạm.

Nghe xong Hiền bật cười thành tiếng :

– Ôi trời . Anh còn tưởng chuyện gì to lớn lắm. – Hiền cúi xuống nhìn vào mặt Cúc vẽ trên cọt – Cô bé ơi, sao mà dễ khóc thế ? Mít ướt như vậy làm sao ra đời kiếm sống được.

– Nhưng mà...

– Không có gì phải lo lắng cả. – Hiền đập nhẹ lên vai Cúc như một người anh cả – Về việc tên Vĩnh, anh sẽ giải quyết cho em.

Đôi má Cúc thoáng ửng lên một màu hồng của vẻ ngượng ngáp.

Nàng nhìn Hiền rụt rè :

– Anh có dám chắc là anh Vĩnh sẽ không giận em nữa ?

– Anh bảo đảm với em, như vậy được chưa, cô bé ?

Cúc gật đầu :

– Em tin anh.

– Tất nhiên em phải tin anh. Những chuyện mà anh nói ra nhất

định sẽ làm được.

– Anh thật là giỏi.

Nói xong, Cúc nhìn Hiền bằng đôi mắt ngưỡng mộ. Với cô gái trẻ và ngây thơ như Cúc, sự vững vàng của Hiền. Lòng khoan dung và rộng lượng của chàng làm cho Cúc rất tâm phục.

– Như vậy đi nhé. – Hiền lại đặt nhẹ tay lên vai Cúc với vẻ tự nhiên, không nhận ra là Cúc rất ngưỡng – Bây giờ anh phải làm cơm đây, kéo lát nữa mọi người sẽ la toáng lên, tên Vĩnh giận hờn một chút không sao, nhưng cơm mà nấu trễ thì phiền phức lắm.

Cúc tròn mắt nhìn Hiền :

– Anh cũng biết nấu cơm nữa kia à ?

Hiền đã đi được vài bước, dừng lại mỉm cười với Cúc :

– Em đừng ngạc nhiên. Nấu cơm là một chuyện rất bình thường và dễ làm nhất, tuy nhiên nó cũng rất phiền phức.

Cúc bước theo Hiền :

– Sao mà phiền phức, anh ?

– Nó mất nhiều thời gian, đặc biệt là khâu đi chợ. Em thấy đó, anh ăn mặc bảnh bao như thế này mà phải ra chợ lựa cá, mua rau thì thật về cái mặt. Nhưng biết làm sao được, nhiệm vụ bắt buộc mà.

– Nhiệm vụ của anh là nấu cơm sao ?

– Ba ngày một lần.

– À, em hiểu rồi. – Cúc gạt đầu ra vẻ đã hiểu – Nàng nhìn túi nilon đựng thức ăn Hiền cầm trên tay rồi nói – Để em giúp anh một tay.

– Ô ! Ý kiến hay đấy. – Hiền mừng rỡ – Đây, em cầm túi xuống bếp trước đi, anh phải thay bộ đồ đẹp này ra đã.

Cúc ngập ngừng :

– Hay...anh cứ giao cả cho em – Thấy Hiền phân vân. Cúc vội nói thêm – Em làm được mà, anh cứ yên tâm.

Dù sao đó cũng là một đề nghị quá hấp dẫn, cuối cùng Hiền không từ chối được.

– Thôi được, anh giao cho em. Mọi thứ cần thiết đều có ở trong bếp cả đấy.

Nói xong Hiền biến nhanh vào phòng, như thể sợ Cúc thay đổi ý kiến. Giữa giờ trưa nóng bức như thế này mà vào bếp thì chả hay ho gì. Hiền bỗng ước gì từ nay mình mãi mãi không cần vào bếp

nữa. Cho dù ba ngày mới có một, nhưng cái vòng xoay ấy mỗi khi tới tua lại làm cho Hiền rất ngại ngùng :

Thật Tú Mai bắt hai gã con trai vào bếp là không tiện, nhưng không còn cách nào hơn. Thời khóa biểu của nàng mỗi ngày đã dày đặc, nàng cũng cần có thời gian để nghỉ ngơi, thư giãn, không thể cáng đáng luôn cả việc bếp núc được.

Cuối cùng Mai ra một quyết định làm bàng hoàng hai chàng trai. Còn nhớ hôm đó Trung Vĩnh há hốc mồm khi nghe Tú Mai quyết định :

– Tôi quyết định từ này ba chúng ta thay phiên nhau nấu cơm, mỗi người một ngày.

Giọng tên Vĩnh lắp bắp :

– Mai...Mai bảo sao ?

– Đây, chưa gì anh đã run lên rồi – Mai nhân cơ hội tấn công luôn

– Cho nên có thể thấy được các giao cả việc bếp núc cho tôi là bất công.

Hiền đồng tình :

– Tú Mai nói càng phải. Vĩnh à. Cô ấy không có thời gian để lo cho tất cả chúng ta được.

– Hiền à, cậu bệnh người đẹp cũng nên nghĩ đến hậu quả chứ. Cậu có nghe cô ta nói gì không ? Từ đây chúng ta cũng phải vào bếp đấy.

– Nếu anh không đồng ý thì từ nay cứ ra ngoài mà ăn cơm tiệm. Thử xem số tiền mà anh đưa cho tôi mỗi tháng có đủ cho anh ăn một tuần lễ không ?

Vĩnh nuốt nước bọt, nghe ghen ngang trong cổ. Rõ ràng là Tú Mai đã bám đúng vào yếu huyệt của Vĩnh. Ăn cơm ngoài không chỉ đắt tiền mà còn thiếu dinh dưỡng nữa, cuối cùng Vĩnh đành chịu thua, nhưng vẫn cố tìm cách vớt vác :

– Nhưng tôi không biết nấu nướng gì cả. Nếu các người không ngại ăn cơm sống, cơm nhão, cơm khét, cơm khô, thì tôi sẵn sàng vào bếp.

Tú Mai không phải là người dễ bị dọa :

– Dần dần anh sẽ quen thôi, nếu anh không cố khắc phục thì chúng ta cùng chịu khổ vậy.

Quả thật thời gian đầu rất khó. Tú Mai bị tuột ký vì không thể nuốt nổi mấy món xào trời hời của hai ông đầu bếp. Cũng may trong nhà còn có mẹ Mai. Bà không thấy đường nấu nướng nữa nhưng có thể hướng dẫn, truyền nghề cho hai anh chàng. Mọi chuyện cũng đâu vào đấy. Bây giờ thì mọi người có thể yên tâm tới giờ cơm, Tú Mai lên ký trở lại.

Mai bước vào nhà. Ngoài trời nắng quá làm má nàng ửng đỏ. Mai ngạc nhiên khi thấy Hiền nằm vắt vẻo trên ghế đọc sách. nàng cầm mấy quyển vở trên tay đập vào vai Hiền :

– Giờ này anh còn đọc sách, không lo nấu nướng gì sao ? Một giờ nữa là em phải đi thư viện tìm tài liệu đấy.

Hiền cười vẻ tỉnh queo :

– Em cứ yên tâm, cơm nước sẽ được dọn lên bây giờ. – Hiền chỉ xuống bếp – Hôm nay chúng ta có đầu bếp mới đây.

– Ai thế ? – Mới nhìn thấy túi hành lý của ai trong góc phòng – Trung Vĩnh lên rồi hả anh ?

– Đúng là Vĩnh lên. Nhưng không phải hắn làm bếp đâu. Em còn lạ gì tính lười của hắn.

Mai nhăn mặt :

– Anh lười thì có. Sao lại để cho Cúc vào bếp. Người ta còn bệnh, hơn nữa cũng như là khách của em. Anh thiệt kỳ quá đi.

– Anh biết làm sao được. – Hiền làm ra vẻ bị bắt buộc – Cúc cứ khăng khăng đòi làm bếp. Anh làm thế nào cũng không xong.

– Hừm !

Mai lừ mắt với Hiền. Nhanh nhẹn cất cặp, sau đó đi xuống bếp. Hiền lại nằm xuống tiếp tục đọc sách. Quả là một buổi trưa tuyệt vời !

Trong khi hai cô gái bày thức ăn ra bàn thì Hiền bận chun mũi ngửa từng đĩa thức ăn thơm lừng được bày biện trông rất ngoạn mục, Hiền xuýt xoa :

– Chao ôi, tôi chưa bao giờ ngửi được những mùi thơm hấp dẫn như thế này. Cúc à, nếu món ăn của em mà không ngon như vẻ ngoài của nó thì em quả là một đầu bếp đại tài.

– Còn anh thì vừa có buổi trưa sung sướng – Tú Mai chen vào – Cúc đừng bao giờ vào bếp nữa nhé. Không nên tạo thói quen xấu

cho anh ấy.

Cúc cười hiền lành :

– Anh ấy là đàn ông thì mà phải vào bếp thì tội quá.

– Đúng...đúng đấy ! Tôi thích nhất là câu nói ấy của Cúc.

– Câu nói như thế nào vậy ? – Bà mẹ của Mai bước ra– Ở trong phòng mà tôi cũng ngửi được mùi thức ăn thơm lừng.

– Bác ngồi xuống đây đi ạ. – Hiền đỡ tay bà – Hôm nay chúng ta có đầu bếp mới đấy bác.

– Cháu Cúc nấu phải không ?

– Dạ vâng ạ ! Cháu không biết có vừa miệng mọi người không ?

– Mùi hương như thế này thì thức ăn không thể dở được.

Mọi người vui vẻ ngồi vào bàn. Cúc gành phần bới cơm ra chén.

Họ vừa cầm đũa lên thì Trung Vĩnh đi vào với gương mặt gườm gườm. Hiền lau bầu :

– Có kẻ muốn cản trở chúng ta dùng bữa đây.

Mai khẽ đập tay lên vai Hiền rồi tươi cười nói :

– Chà, anh ngửi được mùi thức ăn hay sao mà về đúng lúc thế ?

Câu nói của Mai không làm cho vẻ mặt của Vĩnh bớt khó khăn.

Trong khi Cúc có vẻ lo lắng. Cúc nói :

– Để em đi lấy thêm chén.

– Không cần.

Vĩnh gầm gừ như thế rồi kéo ghế ngồi xuống. Hiền không nhìn được, lại nói đùa một câu :

– Đạo này ở quê khí hậu không được tốt lắm, người ta về quê chẳng bao lâu thì mặt mày sùng cả lên.

– Cậu tếu nhỉ. Nhưng nếu như căn phòng của cậu bỗng dưng bị người ta chiếm đoạt chắc cậu không vui vẻ như thế.

– Có ai chiếm phòng của cậu đâu ?

– Tớ không nói với cậu nữa. – Vĩnh hậm hực quay sang Tú Mai – Tôi chỉ muốn hỏi Mai không hài lòng tôi điều gì ? Tôi trả tiền thuê phòng chậm chẳng ? Hay có người trả giá cao hơn tôi ? Nhưng dù sao Mai muốn lấy phòng lại cũng cho tôi biết trước chứ.

– Này...này Trung Vĩnh, cậu rộng lượng một chút có được không ? Cậu không thấy người ta là con gái và người ta đã khóc rồi đó sao ? Quả thật Cúc đã rơi nước mắt. Nước mắt con gái là có công hiệu,

giọng Vĩnh lập tức dịu lại :

– Tôi không có trách cô. Cô cũng là người thuê nhà như tôi mà. Tôi chỉ không hiểu được sao người ta có thể lạnh lùng và vô lương tâm như vậy. Thế mà tôi còn ngu ngốc coi như đây là nhà của mình. Tôi coi họ như là bạn thân của tôi. Quả thật là ngu ngốc !

– Xin anh đừng trách chị Mai nữa – Cúc lí nhí nói – Lỗi là do em cả – Em lập tức trả phòng lại cho anh.

Vĩnh vung tay, lớn giọng :

– Tôi không cần nữa. Cần gì ở lại cái nơi thiếu nhân tình này. Tôi lập tức dọn đi đây.

Nói xong Vĩnh hùng hổ đứng lên :

– Cậu không hỏi đấy chứ ?

– Không đời nào. Hỏi hạn nếu có là đã coi các người như bạn thân.

Tú Mai vội vàng đứng lên kéo tay Vĩnh, đưa mắt lườm Hiền :

– Anh thôi chộc anh ấy có được không ?

– Anh làm sao mà không chộc hấn được. Hôm nay anh mới biết là hấn quá hồ đồ.

– Cậu...

– Thôi...thôi không nên đùa dai nữa. Bây giờ anh ngồi xuống nghe tôi nói đã. Nãy giờ anh không ngừng kết tội tôi. Có cho tôi cơ hội giải thích đâu.

Vĩnh gườm gườm nhìn Hiền rồi ngồi trở xuống :

– Được, bây giờ tôi nghe Mai giải thích đây.

Mai nói luôn :

– Ngắn gọn một câu là phòng của anh không có cho ai mượn cả. Đúng, trong hai ngày qua tôi cho Cúc ở trong phòng anh, nhưng cũng không có gì quá đáng đâu. Anh nghe xong chuyện của Cúc rồi rồi sẽ không còn nóng giận nữa.

– Chuyện như thế nào ?

– Cũng là một câu chuyện khá ly kỳ đấy.

Mai kể rõ cho Vĩnh nghe hoàn cảnh của Cúc. Câu chuyện tuy ai cũng biết, trừ Vĩnh, nhưng khi Tú Mai nhắc lại làm cho mọi người cảm động. Người rung động nhất chính là Trung Vĩnh, có lẽ anh còn thấy mình có lỗi với Cúc.

Lúc bấy giờ mọi người mới nhận ra là Cúc không còn ở trong

phòng nữa. Cũng vừa lúc Cúc đi lên mang theo chén đĩa cho Vĩnh.

Đến trước mặt Vĩnh, nước mắt vẫn còn đọng trên má. Cúc nói :

– Em thành thật xin lỗi anh.

– Tôi...

Giọng Vĩnh nghẹn ngang, mặt đỏ lên vì ngượng. Đột nhiên có giọng cười của Hiền cất lên, rồi ai nấy cũng cười. Vĩnh gãi đầu ra chiều bẽn lẽn như con gái :

– Tôi đúng là hồ đồ mà.

Hiền kê theo :

– Hồ đồ quá chứ còn gì nữa.

– Cái anh này – Mai lại phát lên vai Hiền – Chỉ biết chọc người ta thôi.

– Anh đã báo trước cậu ta sẽ hối hận mà.

– Thôi được rồi – Mẹ Tú Mai lên tiếng – Bây giờ không còn gì nữa, chúng ta ăn cơm đi thôi.

– Ý kiến của bác gái rất tuyệt !

– Nào, mọi người cùng cầm đĩa đi, thức ăn nguội cả rồi.

Vĩnh len lén nhìn sang Cúc cũng vừa lúc Cúc đang nhìn lại. Lúc đó trên má Cúc vẫn còn long lanh nước mắt. Đột nhiên trong lòng Vĩnh tràn lên một cảm giác rất lạ. Anh như vừa phát hiện một vẻ đẹp làm rung động cả cõi lòng. Quả thật Cúc rất đẹp.

Đột Nhiên Vĩnh có ý so sánh Cúc với Tú Mai, cũng là một cô gái đẹp, nhưng có lẽ là một vẻ đẹp khác. Vừa nhìn sang Mai. Vĩnh hơi ngượng khi thấy ánh mắt ranh mãnh của Mai đang chiếu thẳng vào mình, cô nàng nở nụ cười đầy ngụ ý khiến Vĩnh vội vàng cúi xuống lùa vội cơm vào miệng.

Mai đằng hắng một tiếng rồi giờ giọng trêu chọc .

– Này Vĩnh, anh ăn từ từ thôi kẻo mắc nghẹn đấy.

Hiền là một người nhạy bén, nghe giọng điệu hơi lạ của Mai liền mở to cặp mắt với vẻ tò mò :

– Có chuyện gì thế ? À, Trung Vĩnh cậu làm gì mà đỏ cả mặt lên thế kia ? Còn Cúc nữa, sao mặt mày cô cũng đỏ hồng thế ?

– Em...!

Cúc ngượng quá nghẹn cả lời. Vĩnh vội tìm cách xoay chuyển :

– Sao hôm nay tôi nghe mùi thức ăn lạ nhỉ ?

– Đúng là mùi vị rất khác. – Bà mẹ Tú Mai nói – Thật không thể chê vào đâu được nữa.

Vĩnh vốn là anh chàng háu đói, hôm nay được thưởng thức món ăn ngon liền sáng cả mắt, quên luôn chuyện vừa rồi. Anh ta vừa thử món ăn vừa tấm tắc :

– Chà...chà...ngon tuyệt ! Hôm nay đến lượt ai vào bếp thế nhỉ ?

Chắc chắn không phải tên Hiền rồi. Hẳn dù có học thêm ba năm tay nghề cũng không thể cho ra lò những sản phẩm ẩm thực như thế này được. Còn Tú Mai ...

Vĩnh gương mặt nhìn Mai với vẻ nghi ngờ làm Mai chạm tự ái :

– Tôi thì sao ? Anh không định nói tôi nấu nướng chẳng ra gì chứ ?

Vĩnh xua tay :

– Tôi đâu dám nói thế , Mai thì khá hơn, nhưng mà...Vĩnh ngập ngừng một chút rồi nói với giọng quả quyết – Nhưng mùi vị Mai nấu không giống như thế này. Thường thì Mai nấu vội nấu vàng cho nên đâu có đủ hương vị thơm ngon như vậy.

Mọi người ai cũng tán phục Vĩnh, Tú Mai khen :

– Không ngờ anh nấu nướng chẳng ra gì mà cũng biết thưởng thức nhỉ.

– Chứ sao. – Vĩnh tự đắc – Nấu ăn là một chuyện, thưởng thức là một nghệ thuật chứ. Nhưng mà...rất cuộc ai nấu nướng mấy món này ?

Cả Mai và Hiền cùng hướng mắt vào Cúc. Cuối cùng Vĩnh cũng biết ai là tác giả của bữa ăn nhỏ nhưng nhiều thú vị này. Trước ánh mắt tán phục của Vĩnh. Cúc bẽn lễn nói :

– Mọi người khen quá làm em ngượng chết đi được. Thật ra em đâu có tài cán gì. Hồi ở quê ngày nào em cũng vào bếp, nấu riết rồi quen đó thôi.

– Dù sao Cúc cũng giỏi hơn chúng tôi nhiều.

– Các anh chị thì khác, làm sao em sánh được – Cúc chớp mắt buồn bã – Biết nấu cơm thì có hay ho gì đâu. Em ước gì được như các anh chị không chỉ học giỏi mà còn có thể tự nuôi sống bản thân mình.

– Đâu phải thế – Vĩnh nói nhanh – Mỗi tháng tôi phải xài tiền của gia đình gởi cho đấy chứ. Tên Hiền cũng vậy. Chỉ có Tú Mai...

Cúc hướng mắt vào Mai nói với vẻ tôn sùng :

– Em ngưỡng mộ chị lắm, chị Mai ạ.

Mai cười rồi nói :

– Cúc là người đầu tiên khen tôi đấy.

– Em nói thiệt, chị làm cho em rất phân phục. Sau này về quê em sẽ mãi mãi nhớ các anh chị và bác đây. Em không bao giờ quên bữa cơm hôm nay. Không bao giờ quên những ngày vừa qua em đã được cuu mang và đã được thương yêu như thế này.

Nói đến đây Cúc cắn môi, nước mắt lại rung rung. Cúc làm cho tất cả cùng cảm động đến bùi ngùi. Rồi nàng nói tiếp :

– Nhân đây...em xin tạm biệt mọi người, ngày mai em sẽ về quê.

– Không phải Cúc không muốn về quê sao ?

– Nhưng cũng đâu còn cách nào hơn . Em đã suy nghĩ kỹ rồi, dù cuộc sống ở quê có nghèo, có thiếu thốn, cơ cực thế nào đó cũng là một cuộc sống trong sạch. Còn hơn ở lại thành phố này, để rồi cuối cùng sẽ đi vào con đường nhơ nhớp không thể tránh khỏi.

Tuy không ai nói ra, Nhưng mọi người đều cảm thấy khâm phục Cúc. Nàng là người trong số rất ít những cô gái có cùng cảnh ngộ nhưng đã trỗi dậy khỏi sự sa ngã. Có thể nói Cúc đã gượng đứng lên ngay trên bờ vực thẳm. Đó quả là một ý chí, một nghị lực phi thường.

Vậy là ngày mai Cúc sẽ đi. Không ai nói thêm lời nào nữa, nhưng có một cái gì đó rất chung trong lòng họ. Đó là một chút luyến tiếc, một chút thương cảm cho một số phận. Bữa cơm rất ngon vì thế mà cũng không còn ngon nữa.

Riêng Vĩnh có lẽ buồn hơn cả. Vĩnh cảm thấy mình là người duy nhất không có chút kỷ niệm tốt đẹp nào đối với Cúc. Còn tệ hại hơn thế nữa. Vĩnh nghe miếng cơm nghẹn gang trong cổ. Đưa mắt nhìn sang Cúc. Vĩnh chợt thấy những giọt nước mắt trên má nàng sáng long lanh. Ôi chao. Sao mà cúc đẹp quá thế ! Một vẻ đẹp mặn mà, hơi thôn dã nhưng đầy rung động.

oOo

Cúc đã đi 1b vào trong phòng của Vĩnh. Trước khi đi nàng nói :

– Để em mang hộ hành lý của anh vào phòng nhé.

Xong nàng đến xách mấy cái túi của Vĩnh còn vất ở góc phòng.

Bây giờ chỉ còn Mai. Hiền và Vĩnh ngồi lại. Họ im lặng. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng. Tuy nhiên họ cũng biết là ai cũng nghĩ đến Cúc. Đến cái hoàn cảnh đáng thương của một cô gái nhà nghèo đi tìm kiếm tương lai.

Tú Mai là người phá vỡ sự im lặng ngọt ngào :

– Hai anh có biết giờ này Cúc nghĩ gì không ?

Hiền thở dài rồi nói :

– Cúc không muốn về quê đâu. Không muốn đem thất vọng trở về nơi mà ở đó có nhiều hy vọng đặt trên mình cô.

– Anh nói đúng nhất – Mai đồng tình – Bây giờ Cúc đã nhìn thấy ánh mắt buồn buồn của mẹ, thấy người cha bệnh tật của mình, và đau lòng nhìn những đôi mắt sáng rực mở to của các em đón chị Hai trở về. Rồi cũng chính đôi mắt sáng rực niềm tin ngây thơ ấy sẽ vụt tắt. Đó quả là một cảnh tượng đau lòng.

Riêng Vĩnh không nói gì. Mắt chàng đắm nhìn vào cánh cửa. Nơi nó vừa khép lại sau lưng Cúc. Giờ đây chàng ước ao được nhìn lại Cúc. Nàng, một cô thôn nữ ngây thơ, hiền lành và trong sáng.

Đã lâu rồi mà không thấy Cúc trở ra, tiếng Tú Mai làm Vĩnh giật mình :

– Anh Vĩnh !

– Mai gọi gì cơ ?

– Anh muốn nói gì với người ta, sao không vào trong ấy đi ?

Mai quả là người có cặp mắt tinh tường, giờ phút ấy Vĩnh mới chợt phát hiện ra mình rất may mắn và đã có được một chỗ ở tốt giữa thành phố muôn mặt này. Một chỗ ở tốt và những người bạn cũng tốt như thế.

Nở nụ cười như muốn cảm ơn Mai. Vĩnh đi vào phòng của mình. Cúc chỉ để cửa khép hờ. Vì thế sau một chút đắn đo, rồi Vĩnh quyết định mở cửa bước vào.

Cúc đang đứng tần ngần giữa phòng, quay lưng về phía Vĩnh. Giọng Vĩnh lúc ấy thật ngọt ngào. Chính chàng cũng không ngờ là mình có giọng nói ngọt ngào và êm tai đến thế :

– Em muốn tìm gì Cúc ?

Nàng quay lại, đôi mắt vẫn còn ngấn nước nhìn bối rối :

– Em...em...!

– Em có cần anh giúp gì không ?

– Em nghĩ...trong hai ngày qua. Có lẽ ít nhiều gì em đã xê dịch một số thứ tự cố định trong phòng của anh. Em đang cố nhớ để sắp xếp trở lại.

– Đâu cần quan trọng như thế. Cúc.

– Nên làm chứ anh. Em nghĩ anh là người quen sống độc lập, chắc không ưa ai làm thay đổi thói quen của mình đâu.

– Sao em lại nghĩ anh như vậy ?

– Vì anh đã phản ứng rất mạnh khi em xuất phạm thể giới riêng tư của anh.

Không tin được. Vĩnh nhìn Cúc sững sờ. Càng lúc Vĩnh càng phát hiện ở Cúc những phẩm chất đáng mến. Vĩnh nhìn quá làm Cúc ngượng đỏ cả mặt. Phát hiện ra điều đó. Vĩnh vội nói :

– Cúc làm cho anh ngạc nhiên quá. Anh cũng là người ở quê lên đây thôi. Nhưng những cô gái quê mà anh từng gặp, các cô thôn nữ ấy, họ hoàn toàn không giống em.

Đôi mắt Cúc chớp nhẹ, vẽ ngây thơ :

– Em khác họ gì hở anh ?

– Em có một cái gì đó rất lạ. Một phẩm chất...Có thể gọi là sự ưu tú. Nếu chỉ nói em thông minh thôi thì chưa đủ. Có lẽ em phải hơn thế nữa.

Cúc cười ngượng ngập :

– Thôi...anh đừng chọc em nữa. Em làm gì có những thứ...những thứ gọi là ...phẩm chất ấy.

Vĩnh nghiêm giọng :

– Anh không nói đùa đâu. Nhưng thôi, bỏ qua chuyện ấy đi. Điều mà anh muốn nói với Cúc bây giờ là...Anh muốn xin lỗi Cúc.

– Gì cơ ?

– Vì những gì mà anh đã ngu ngốc thể hiện mới cách đây không lâu.

Cúc cúi đầu nhìn những ngón tay mình đang vôn vê vạt áo, chiếc áo nàng mặc tạm của Mai. Rồi giọng Cúc lí nhí, nàng cũng xúc động như vậy :

– Anh cần gì nói xin lỗi với em. Ngày mai em đi rồi, và có lẽ sẽ không bao giờ gặp lại.

– Chính vì thế anh càng phải xin lỗi Cúc – Vĩnh nói thật nhanh – Anh không muốn lúc đi mà mang theo hình ảnh của anh hồ đồ ích kỷ...– Vĩnh tới gần nàng hơn, không ngăn được giọng tràn đầy cảm xúc – Cúc có tha lỗi cho anh không ?

Nàng im lặng một lúc rồi nói :

– Điều đó đâu có ý nghĩa...

Vĩnh cắt ngang :

– Nhưng với anh thì rất quan trọng. Anh muốn nghe chính miệng Cúc tha thứ cho anh. Chỉ có như thế anh mới yên lòng được.

Cúc từ từ ngẩng lên...ngẩng lên cho đến khi mắt nàng chạm vào mắt Vĩnh. Đôi mắt cô thôn nữ thật hiền, thật dịu dàng. Nó như một áng thơ thơ mộng, như một giòng sông nhỏ hiền hòa. Rồi thật khẽ, nàng gật nhẹ. Vĩnh thở phào. mỉm cười với cô, sung sướng !

Cúc bỗng quay mặt đi, nói thật nhanh với một chút ngượng ngập :

– Giờ em trả phòng lại cho anh đây.

– Nhưng Cúc vẫn còn ở đây mà.

– Nhưng đêm nay...

– Đêm nay anh sẽ ra phòng khách ngủ.

– Như thế không được đâu.

– Sao lại không ? – Vĩnh cương quyết – Lẽ nào anh không thể cho em mượn phòng của anh sao.

– Nhưng còn anh...

– Anh sẽ không sao đâu. Cúc đừng từ chối nữa.

Tú Mai và Hiền cùng bước vào. Mai nói thêm :

– Lẽ ra chị định kéo Cúc qua ngủ với chị một đêm, nhưng giờ chị thay đổi ý định rồi. Chị không muốn trở thành "kẻ thù" của anh Vĩnh.

Giọng trêu chọc quái ác của Tú Mai làm cho Cúc đỏ cả mặt. Nhưng không chỉ có thế. Đức Hiền còn nói thêm vào :

– Bỗng dưng tôi muốn làm nhà tiên tri. Tôi đoán rằng trong tương lai ở đây sẽ có một trái tim luôn hướng về một nơi nào đó xa tít ở tận vùng quê. Trái tim ấy...

Vĩnh cắt ngang :

– Tớ yêu cầu cậu đừng ba hoa nữa.

Mọi người cười rộ lên. Chỉ có Cúc là cười với một chút bẽn lễn.

oOo

Buổi sáng ai cũng dậy thật sớm hơn mọi khi, rồi bàng hoàng nhận ra Cúc đã len lỏi vào tận cùng những ngõ ngách của tình cảm sâu thẳm trong lòng họ. Nhưng có một người dậy sớm hơn cả.

Cúc đi lên từ dưới bếp, miệng cười rất tươi, rất đẹp, nàng đã mặc bộ đồ hôm nào nàng đến đây.

– Chào tất cả mọi người.

– Sao Cúc dậy sớm thế ?

– Em không biết làm cách nào để cảm ơn sự cứu mạng của bác và anh chị đây. Thôi thì...coi như đây là tấm lòng của em.

– Cái gì thế ?

Mọi người cùng đổ dồn vào nhìn những thứ Cúc bày trên bàn. Cúc giải thích :

– Đây là món cháo trắng ăn với củ cải muối. Ở quê sáng em hay thường nấu món này. Nó không phải là món ăn sang trọng nhưng ngon miệng, rất thích hợp dùng điểm tâm.

Mọi người cùng nhìn sững Cúc. Rồi ai nấy xúc động ngồi vào bàn. Cúc quả là một thợ nấu tài ba. Chỉ một nồi cháo trắng ăn với củ cải muối mà ai cũng cảm thấy rất ngon miệng. Mẹ của Tú Mai lên tiếng :

– Bác ước gì đôi mắt còn sáng để có thể nhìn thấy cháu. Cúc ạ. Bác tưởng tượng ra cháu hẳn là một cô gái hiền lành, dịu dàng, đoan trang lắm.

– Cúc cũng đẹp ấm bác ạ !

Đó là giọng của Vĩnh. Có lẽ anh muốn khen Cúc nhưng không có dịp nào, đành nhân cơ hội này nói luôn. Giờ phút chia tay đã đến gần. Hiền đặt vào tay Cúc một phong bì :

– Đây là tấm lòng của tất cả chúng tôi. Cúc hãy nhận đi.

Cúc nhìn chiếc phong bì trên tay. Mím chặt môi nước mắt trào ra. Nàng cảm động đến một tiếng cảm ơn cũng không nói được. Tú Mai bước đến nắm tay Cúc ủ trong bàn tay mình, cử chỉ như hai người bạn thân thiết :

– Cúc về quê khỏe nhé ! Nhớ tìm một việc làm phù hợp với khả năng của mình.

– Cảm ơn chị ! Bộ đồ chị cho mượn sáng nay em đã giặt sạch rồi

đây. Thôi, đến giờ các anh chị phải đi học rồi, em cũng đi đây.
Em...cầu chúc sức khỏe cho tất cả mọi người !

– Tôi đưa Cúc ra bến xe.

– Nhưng anh còn phải đi học ?

Vĩnh cương quyết :

– Bỏ một buổi học cũng đâu sao.

Thế rồi Cúc đi. Trước đó nàng nhìn lần lượt từng người, nước mắt rung rung. Nàng là cô gái dễ khóc, nhưng lần này nước mắt của nàng là một sự rung cảm mãnh liệt. Rồi nàng quay đi thật nhanh, nàng đi như chạy, khi tình cờ đến đây nàng chẳng có gì, nhưng bây giờ trong lòng nàng, trong trái tim chứa đầy sự thôn thức. Nàng đã thực sự quyến luyến nơi đây. Đã được sống những giờ phút tràn đầy tình thương với những con người giàu lòng nhân ái.

Đột nhiên nàng nghe tiếng gọi :

– Cúc...Cúc ơi...!

Vĩnh đi bên cạnh, nhắc nàng :

– Chị Mai gọi em kia.

Hiển và Mai và đuổi đến. Mai có vẻ như vừa quyết định một điều gì :

– Tôi có một đề nghị này với Cúc.

Cúc đưa tay vụng về gạt nước mắt trên má :

– Chị muốn nói gì ạ.

Mai mỉm cười :

– Có lẽ đầu tiên tôi đề nghị Cúc đừng dễ khóc như thế này nữa. Cúc làm cho tất cả chúng tôi muốn khóc theo lây. Đề nghị tiếp theo là...

Mọi người hướng cả vào Mai. Có vẻ như là đã chờ đợi từ lâu mọi sự quyết định của nàng Mai tiếp :

– Tôi vừa nói đến một việc làm phù hợp với khả năng của Cúc. Trong thời điểm này, theo tôi công việc thích hợp nhất cho Cúc có lẽ là...một công việc nội trợ.

– Mai cứ nói phách ra cho xong – Vĩnh nôn nóng – Có phải ý Mai muốn Cúc ở lại với chúng ta.

Mai tròn mắt nhìn Vĩnh :

– Làm sao mà anh đoán được ý nghĩ của tôi thế ?

– Ngay từ hôm qua tôi đã muốn như thế rồi nhưng tôi không tiện nói ra. Đây là nhà của Mai chỉ Mai là người có quyền quyết định.

– Người có quyền quyết định bây giờ là Cúc– Mai nhìn Cúc, hỏi – Cúc có muốn ở lại với chúng tôi không ?

– Em...

– Công việc của Cúc sẽ là đi chợ, nấu ăn, dọn dẹp nhà cửa...Đại loại chỉ có thế thôi. Mỗi tháng ba chúng tôi sẽ trích ra một số tiền. À có thể gọi là tiền lương cho Cúc. Xin nói trước là không nhiều lắm đâu, vì chúng tôi đều nghèo cả. Cúc có thể dùng số tiền đó gửi về cho gia đình hay làm gì tùy Cúc. Thế nào. Cúc có đồng ý không ?

Mọi người hướng mắt vào Cúc chờ đợi quyết định của nàng. Thế mà Cúc không nói gì, đến nỗi anh chàng Vĩnh nôn nóng :

– Thế nào. Cúc nói gì đi chứ ! Hay Cúc không muốn ở lại với chúng tôi ?

– Em...Em...

Bỗng nhiên Cúc òa lên khóc. Nàng nhào vào lòng Tú Mai, giọng nức nở :

– Chị Mai...Chị Mai...Em cảm ơn chị !

Mọi người cùng mỉm cười. Tú Mai trách :

– Đây...đây...chưa gì em đã khóc nữa rồi. Làm sao mà em mau nước mắt như thế.

– Em cảm động quá. Vui sướng lắm ! Các anh chị thật là tốt...quá tốt với em ! Vângem sẽ ở lại...ở lại đây. Nơi đây dường như đã ở trong trái tim em rồi, không thể nào xa được nữa. Không thể nào. Chị Mai ạ !

– Ôi chao, sao mà khéo ăn nói thế !

Rồi Mai đẩy Cúc ra, mỉm cười :

– Bây giờ em ở nhà nhé, chúng tôi phải đến trường đây, hẹn em trưa nay.

– Còn số tiền này...?

Mai quyết định nói nhanh :

– Em dùng nó để đi chợ. Hãy cho mọi người thưởng thức tài nghệ của em vào trưa nay.

– Hay thật. Trưa nay lại đúng vào phiên chợ của tôi. Trời đất ơi !

Trung Vĩnh nói như reo, anh chàng không giấu được vẻ mừng rỡ lộ ra trên mặt. Hiền cất giọng vu vơ :

– Có một người đang đặc ý đây, quý vị ạ.

– Này...này...– Vĩnh gườm Hiền – Sao mà cậu không bỏ qua cơ hội thế ?

Hiền kéo Tú Mai rồi khoát vai nàng :

– Thế hồi tớ làm quen Tú Mai, cậu có tha cho tớ không ?

– Điều này thì tôi đồng tình với anh Hiền. Không thể tha thứ cho anh được, Trung Vĩnh ạ.

– À, hay lắm ! Hai người hè nhau ăn hiếp một mình tôi chứ gì.

– Thế thì anh kiếm người thứ hai đấu với chúng tôi. Thôi, chúng tôi đi trước đây.

Còn lại hai người. Vĩnh đưa mắt nhìn Cúc làm nàng bẽn lẽn cúi đầu. Vĩnh suy nghĩ. Cố tìm một câu nói thật hay, nhưng tìm mãi chẳng thấy được gì cả. Cuối cùng, anh nói một câu rất thừa :

– Anh đi học đây, hẹn trưa gặp lại !

Quả là một câu nói chẳng hay ho chút nào !

oOo

Buổi trưa mọi người lại được thưởng thức tài nghệ của CúcDường như Cúc đã trở hết tài khiến tất cả các món trên bàn đều ngon miệng, đều khéo léo và cực kỳ hấp dẫn. Đến nỗi mẹ của Mai phải kêu lên :

– Thật không thể chê vào đâu được.

Tú Mai thì nói :

– Khi nào có thời gian, tôi phải học nghề của Cúc mới được.

Hiền vừa nhai nhồm nhàm vừa nói :

– Đó là ý kiến rất hay.

Tú Mai trợn mắt với Hiền :

– Anh đừng hòng là em nấu cho anh ăn.

– Ô hay – Hiền làm ra vẻ ngơ ngác – Anh có bảo là em sẽ làm nội trợ cho anh đâu.

Mai nguýt Hiền thật dài :

– Anh có nằm mơ cũng không được đâu.

– Thôi...Thôi– Vĩnh nhảy vào – Anh chị đừng đóng trò nữa. Ai chả biết là hai người muốn lấy nhau chết được.

– Anh !

Tú Mai giận quá bê nguyên bát canh định tạt Vĩnh nhưng anh chàng cũng lẹ chân núp vào sau lưng mẹ của Mai. Mai đặt bát canh xuống, cố nuốt giận :

– Cũng may tôi chưa tạt anh. Dù sao cũng không nên lãng phí một bát canh ngon thế này. Nhưng lần sau nếu anh còn ăn nói vung vít thì tôi sẽ tặng anh một bát canh đấy.

Vĩnh cười hì hì, trở lại chỗ ngồi. Như không có chuyện gì xảy ra. Ngày hôm nay có sự hiện diện của Cúc, tuy nàng chỉ ngồi nghe chuyện, thỉnh thoảng mỉm cười, nhưng ai cũng nhận ra bầu không khí sôi nổi hơn, vui hơn và đầy đủ hơn.

Vĩnh bỗng chuyển giọng, nghiêm túc :

– Tôi muốn hỏi cô, Tú Mai ...Tại sao mãi đến giờ phút chót cô mới giữ Cúc ở lại. Không lẽ nào cô lại chơi trò ú tim ?

– Anh nghĩ trái tim tôi bằng đá hay sao – Mai lườm Vĩnh – Thế còn anh ? Từ hôm qua anh đã muốn như thế, sao anh không nói quách ra đi ?

Mọi người chia mắt vào Vĩnh cùng cười. Làm cho anh chàng ngượng. Ngượng quá thành liều. Vĩnh thú nhận luôn :

– Ừ phải, tôi muốn như thế đấy, thì đã sao. Nhưng tôi làm gì có quyền quyết định. Nhỡ tôi nói ra mà Mai không đồng ý thì sao ?

– Thế là cam lòng để người ta ra đi ? – Mai quay sang Cúc – Em thấy đó, anh ta không đáng tin cậy đâu.

Cúc đỏ cả mặt mày :

– Em...em đâu biết gì.

Vĩnh gân cổ lên cãi :

– Ai bảo là tôi cam lòng. Tôi đã dự định cả rồi...

– A ha...! – Hiền kêu lên với vẻ thích thú – Bây giờ hấn bắt đầu thú hấn rồi đấy, thì ra hấn đã có kế hoạch rồi. Chà. Vĩnh. Cậu lợi hại lắm nhỉ.

Vĩnh toét miệng cười nhưng giọng thì cố tình kê Hiền :

– Cũng nhờ học hỏi ở cậu thôi.

Trong lúc Vĩnh "khẩu chiến" với Hiền thì bà mẹ của Mai thì thầm nói với Cúc :

– Chúng nó nhu vậy đấy, có dịp là cãi nhau ỏm tỏi, nhưng đều là

bạn bè tốt của nhau.

Vĩnh vốn thính tai, nghe thế liền la lên :

– Không...Không cháu không thèm làm bạn với họ đâu. Một bà chủ nhà ke re các rắc và một tên sẵn sàng bán tình bạn vì người đẹp. Cháu sợ lắm rồi.

– Cái anh này– Là đầu tiên Cúc góp Chuyện– Bác nói khế thế mà cũng ráng nghe được.

Tú Mai và Hiền cười ồ lên :

– Phải...phải lắm...! – Mai nói – Từ nay Cúc phải quản thúc hẳn, nhất là cái miệng ba hoa của hẳn đây.

Vĩnh làu bàu :

– Em thấy chưa anh luôn luôn bị họ lấn lướt, lẽ ra em phải bênh anh mới đúng chứ.

– Sao em phải bênh anh ?

Cúc nguyệt Vĩnh thật dài, tuy nhiên mặt nàng đỏ hồng lên trông rất đáng yêu. Vì thế mà Vĩnh không sao rời mắt khỏi nàng được. Anh chàng biết rõ là mình đang bị quan sát nhưng vẫn táo tợn nhìn Cúc không chớp mắt. Mãi đến khi có giọng hài hước của Hiền :

– Chao ôi, một "tia chớp nhiệt đới".

Tú Mai tiếp theo luôn :

– Hay có thể gọi là "Tiếng sét ái tình " chẳng ? Có lẽ chúng ta nên rút lui thì hơn.

Bỗng nhiên giọng Cúc nghiêm trang :

– Xin các anh chị đừng chọc em nữa. Em chỉ là con bé nhà quê thôi, em không mong muốn xa xôi gì cả. Bây giờ các anh chị có lòng tốt cho em chỗ ở là em đã mừng lắm rồi. Từ nay em chỉ muốn làm việc, cố gắng làm việc, làm việc và làm việc thật tốt. Ngoài ra em không mong muốn gì cả.

Ai cũng biết là Cúc nói rất nghiêm túc nên mọi người đều cảm động. Tú Mai đặt tay lên vai Cúc vỗ an ủi :

– Cúc hãy yên tâm ở lại đây. Công việc trước nhất của Cúc chỉ là việc tạm thời thôi. Chúng tôi sẽ cố tìm cho Cúc một việc làm tốt hơn, có thu nhập khá một chút.

Cúc cảm động :

– Chị Mai...em cảm ơn chị. Nhưng hiện tại nhu cầu này, những gì

mà chị cho em, em đã hài lòng rồi. Em không cần việc gì tốt hơn nữa đâu. Vả lại...em cũng chả có khả năng gì.

– Không được – Mai nghiêm trang như một người chị lớn – Cúc không được lơ là về tương lai của mình như thế. Hồi nãy Vĩnh có hỏi tôi sao đến giờ cuối mới giữ Cúc ở lại. Thật ra tôi cũng như Vĩnh, và tin rằng tất cả mọi người ở đây đều như thế. Ai cũng muốn giữ Cúc ở lại, nhưng không nói ra đấy thôi. Họ đã giao quyền quyết định cho tôi.

Dừng lại một chút Mai tiếp :

– Giữ Cúc ở lại thì quá dễ rồi, nhưng còn tương lai của Cúc. Chúng tôi không thể bảo Cúc cứ mãi nấu cơm quét nhà được. Cho nên đến phút cuối, tôi mới giữ Cúc ở lại.

Rồi Mai mỉm cười :

– Thật ra tôi cũng chưa biết giúp Cúc như thế nào, nhưng lúc ấy tôi cảm động quá. Tôi nhìn thấy Cúc quyến luyến nơi này, vì tất cả chúng tôi đặc biệt là anh chàng này cứ muốn giữ Cúc ở lại – Mai chỉ Vĩnh.

Cúc lần lượt nhì từng người run rẩy vì cảm động :

– Từ nay chỉ được mỗi ngày em được ở đây sống bên cạnh bác gái và các anh chị là em mãn nguyện lắm rồi.

– Điều đó thì Cúc an tâm – Hiền lại nói đùa – Bây giờ dù trời sập xuống có người vẫn giữ khư khư lấy Cúc. Muốn đi, muốn chạy cũng không được đâu.

– Anh Hiền đừng chọc em nữa mà.

– Được...được...anh không chọc nữa. Bây giờ chúng tôi sắp xếp cho Cúc ở đâu đây ?

– Thì ở trong phòng của tôi.

Mọi người trợn mắt nhìn Vĩnh làm anh chàng biết mình vừa nói hớ.

Vĩnh vội vàng chữa lại :

– Tất nhiên tôi sẽ dọn ra ngoài.

Cúc xua tay, lắc đầu ngầy ngậy :

– Như vậy không được đâu. Em không thể làm như thế được.

– Sao mà không được ? Tôi nhường phòng lại cho Cúc, có gì không phải đâu ?

– Nhưng cậu sẽ dọn đi đâu ?

Hiền hỏi, Vĩnh quay sang toét miệng cười với Hiền rõ ràng là nụ cười của Vĩnh biểu thị một điều gì đó sắp xảy ra. Quả thật như thế, giọng Vĩnh thật ngọt :

– Chúng ta là bạn tốt mà phải không ? Chắc cậu không nỡ từ chối tớ...

Hiền cắt ngang :

– Tớ thà không làm bạn tốt thì hơn.

– Cậu...!

– Sao ? Muối trở mặt với tớ hả ? Bây giờ nói nghiêm túc nghe ! Tớ không phải ích kỷ, nhưng kể ra cậu phải hiểu rõ căn phòng như cái hộp diêm không thể nào chứa đủ cậu, tớ và hàng đồng sách vở của cả hai. Còn nữa, ở chung một phòng chúng ta làm sao mà học hành đây.

Vĩnh gãi đầu, đuối lý, Mai nói :

– Anh Hiền nói đúng lắm, hai người không thể ở chung một phòng được.

– Các anh chị đừng bàn tán nữa. Dù thế nào em cũng không lấy phòng của anh vĩnh đâu, em cứ dọn ra bếp ở là xong.

Vĩnh phản đối trước tiên :

– Như thế làm sao được.

Cúc cự nự với Vĩnh :

– Em ở được, sao anh bảo là không ? Anh đừng làm cho mọi người bận tâm vì em nữa.

Vĩnh bị "la" tiêu ngưu không dám nói nữa. Tú Mai suy nghĩ một lúc nhưng vẫn không tìm ra giải pháp tốt :

– Nhất định không để Cúc ở dưới bếp – Mai nói _ Cũng không thể vào phòng tôi, biết làm sao đây ?

– Sao không để Cúc vào ở phòng mẹ ?

Mọi người quay sang nhìn bà mẹ của Mai. Không ai ngờ bà có đề nghị như thế. Mấy năm nay ai cũng biết rõ tánh bà thích yên tĩnh và sự riêng tư.

– Đừng trố mắt nhìn mẹ như thế – Bà mỉm cười , nói như là bà thấy rõ vậy – Thật ra bấy lâu nay mẹ thui thủi một mình trong phòng cũng buồn lắm . Bây giờ có Cúc ở nhà với mẹ trong lúc các con đi học mẹ thật là vui. Mẹ thật lòng muốn như thế đấy.

– Nếu mẹ đã bảo thế thì... – Mai reo lên – Cứ làm như vậy đi.

Mọi người thở phào vì vấn đề đã được giải quyết. Mai đến ôm vai Cúc dặn dò :

– Từ nay tôi giao mẹ tôi cho Cúc nhé. Nhờ Cúc săn sóc bà.

– Chị cứ yên tâm, em sẽ xem bác gái như mẹ ruột của em vậy.

Giọng Vĩnh phấn khởi :

– Từ nay gia đình chúng ta không phải là bốn mà là năm người.

Hiền đập vai Vĩnh :

– Này, cậu đừng lợi dụng ngôn ngữ nhé. Muốn gì mà bảo là "gia đình chúng ta ?"

Vĩnh hàm hừ với Hiền :

– Sao mà cậu tinh quái thế. Nếu biết trước ngày nay thì ngày xưa tớ không dễ dàng tha ho cậu và Tú Mai đâu.

– Giờ đã muộn rồi, anh bạn. Thôi tớ có bài phải học đây.

Nói xong, Hiền đứng lên đi về phòng mình.

oOo

Vĩnh thập thò ở cửa bếp thật lâu mà không quyết định được có nên vào hay không. Bên trong Cúc đang bận bịu với các món ăn nên không hay biết gì cả.

Một điều mãi đến giờ Vĩnh không hiểu vì sao chàng lại rụt rè mỗi khi muốn gặp riêng Cúc. Vĩnh đâu phải là anh chàng nhút nhát, cũng không là người thiếu lòng tin. Ấy thế mà với Cúc, chàng lại mất tự ti đến đáng thương.

Vĩnh bậm môi, cố gắng tập trung lòng can đảm. Dù sao cũng không thể chần chờ nữa. Cúc ở đây đã lâu, lâu đến nỗi hình như đã quen với nếp sống trong nhà và thân thiết với tất cả mọi người, trừ Vĩnh.

Vĩnh ơi là Vĩnh – Chàng tự khai – Chí khí nam nhi của mày đâu cả rồi ! Mày phải mạnh dạn lên. Tự tin hơn. Mày không được quyền để phí thời gian nữa. Thế rồi Vĩnh đánh tiếng trước khi bước vào.

Cúc gần như giật mình. Trong bếp chật chội, lại chẳng có ai, thế mà Vĩnh đã vào sâu đứng sát ngay bên nàng. Bàn tay Cúc cảm thấy chột run lên :

– Từ ngày có em – Vĩnh cố nặn một nụ cười sao cho thật tự nhiên

– Tất cả chúng tôi đều lên cân. Tú Mai thì bắt đầu tập thể dục mỗi buổi sáng và trước khi đi ngủ.

– Thế mà em không biết.

Cúc cố giữ cho bàn tay đừng run. Nhưng quái ác nó càng run hơn nữa. Nàng cảm nhận được hơi nóng từ người Vĩnh. Mặc dù trong bếp cũng đang nóng lắm.

Vĩnh tiếp :

– Tuy thế nhưng không ai từ chối được các món ăn quá hấp dẫn của em.

– Sau này em sẽ bớt những món có nhiều mỡ.

– Tay của em...

Vĩnh nói đến đây thì kịp dừng lại. Mặt Cúc trong bếp đã đỏ lại càng đỏ hơn. Chao ôi, anh ấy đã phát hiện ra Cúc mất bình tĩnh rồi, làm thế nào...làm thế nào bây giờ ?

Vĩnh ngắc ngư vẫn không tìm được câu nói nào hay hơn. Cuối cùng chàng thốt lên :

– Trong này nóng quá nhỉ !

– Phải đấy ! – Cúc chớp ngay cơ hội – Anh nên ra ngoài thì hơn.

– Anh chịu được mà. Trước đây anh cũng từng vào bếp.

Cúc lại cố tì có khác để xua cái anh chàng đang làm nàng run lẩy bẩy :

– Anh không phải học bài sao ?

– Thì anh vừa đi học về đây.

Cúc nhắc khéo :

– Chị Mai sắp về tới rồi đấy.

– Đạo này Tú Mai bận gì ghê lắm, buổi trưa cũng không thấy về ăn cơm.

– Nhưng anh Hiền chắc chắn sẽ về tới bây giờ. Thấy anh đứng đây, anh ấy sẽ cười chết.

– Có gì mà cười. Anh không sợ !

– Nhưng em...em sợ lắm !

– Em sợ điều gì ? – Vĩnh nghiêm giọng – Em không muốn người ta thấy chúng mình đứng riêng với nhau à ?

Cúc khẽ gật đầu. Giọng Vĩnh xôn xang :

– Cho nên em cứ luôn tìm cách tránh mặt anh. Những lúc chỉ có hai chúng ta em lại liền tìm có bỏ đi. Em không muốn nói chuyện với anh sao ?

Cúc cúi gầm mặt xuống vì ngượng, giọng nàng lí nhí :

– Thì mình vẫn nói chuyện đấy thôi.

– Nhưng anh có nhiều chuyện muốn nói riêng với em, không phải là trước mặt mọi người.

Chao ôi, anh ấy đã tấn công mình rồi. Nàng nghĩ thế, càng lo lắng và càng run hơn.

– Mình...mình có chuyện riêng gì để nói đâu.

– Em không nhìn thấy, không biết hay cò tình không hiểu – Giọng Vĩnh gấp rút hơn, đã phóng lao thì phải theo lao – Trong nhà này ai cũng biết là...

Cúc lắc đầu ngầy ngậy :

– Chết...anh đừng nói. Em không nghe...không nghe đâu.

Vĩnh tiến tới một bước gần như chạm vào người Cúc. Bây giờ sẵn đà nên Vĩnh đã táo bạo :

– Anh nhất định phải nói với em. Anh không thể để trong lòng mãi được. Nó khó chịu, làm cho anh khổ sở lắm. Cho nên Cúc à, em nhất định phải nghe anh nói.

Cúc chớp mắt có vẻ cảm động. Trong lòng Vĩnh cảm thấy thời cơ đã đến thì chao ôi, ngoài kia, Hiền đã về tới. Giọng Hiền làm cho Cúc giật mình lo toáng lên :

– Đấy...đấy, anh Hiền về rồi. Anh mau ra ngoài đi, kéo anh ấy cười em chết.

– Nhưng...

Cúc giậm chân, giọng muốn khóc :

– Anh ra ngoài đi mà.

– Được ...được...anh đi đây – Vĩnh đành chịu – Đêm nay anh sẽ chờ em ở trước sân. Mười giờ nhé ! Em nhất định phải ra gặp anh đấy.

– Em không ra đâu.

– Em nhất định phải ra, anh chờ.

– Không...em sợ lắm !

Nhưng vĩnh đã bỏ đi rồi. Cúc không biết là anh có nghe không. Chao ôi, làm sao nàng dám ra gặp anh chứ. Nào giờ nàng có hẹn hò với ai đâu. Nàng tức anh ghê lắm ! Lẽ ra anh phải quan tâm đến ý kiến của nàng, sao anh nỡ áp đặt nàng như thế.

Cúc ngần ngợ đến một lúc, suýt chút nữa món ăn của nàng quá lửa. Bữa trưa đã được dọn ra, vẫn là những món ăn thơm phứt, hấp dẫn cực kỳ của Cúc. Mọi người cầm đũa lên cả rồi, chỉ có Hiền là ngồi ngần ngợ. Cúc là người phát hiện thái độ khác thường của anh.

Nàng gọi :

– Anh Hiền.

Hiền giương gao :

– Có chuyện gì thế hở. Cúc ?

– Sao anh không ăn ?

Hiền thở dài :

– Mọi người cứ tự nhiên đi, anh không đói.

– Cháu không khỏe à Hiền ?

Hiền muốn đứng lên, nhưng mẹ của Tú Mai đã lên tiếng làm chàng đành phải ngồi lại.

– Cháu không sao đâu ạ.

– Dạo này Tú Mai nó bận gì mà buổi trưa cũng không về ăn cơm, cháu có biết không ?

Câu hỏi đã khơi trúng tâm sự của Hiền. Giọng chàng buồn buồn :

– Máy ngày liền cháu không có cơ hội nói chuyện với Mai. Thật đáng buồn là cháu cũng không biết Mai đang làm gì nữa.

– Chị Mai có nói với em là chị có nhận thêm mấy đứa học trò. Chị dạy thêm toán, rồi Anh văn, rồi vi tính. Có lẽ chị ấy quá bận.

Bà mẹ của Mai thở dài :

– Thật là tội nghiệp, mọi gánh nặng đều đổ lên đôi vai của nó. Cháu Hiền, nếu có thể được,. Bác xin cháu hãy quan tâm đến Mai nhiều hơn. Khuyến nhủ nó đừng béc, nhé. Dù sao cũng bảo nó không nên cứ vùi đầu vào công việc. Không khéo nó nằm xuống thì cả nhà cùng khổ.

Câu nói của bà mẹ Mai bỗng làm Hiền ngần ngợ. Chàng tự hỏi bấy lâu nay chàng có thật sự quan tâm đến Tú Mai không ? Có giúp đỡ, có chia sẻ cùng nàng những lo toan vất vả của nàng không ?

Thật ra Hiền đang giận Mai. Lâu lắm rồi hình như Mai không giành thời gian cho hai người. Những giây phút gặp mặt ngắn ngủi bao giờ nàng cũng nói :

– Em xin lỗi, bây giờ em phải đi làm việc, nói bấy nhiêu rồi nàng

đi như chạy. Mỗi lần như thế Hiền lại cảm thấy bức tức, giận dữ. Bây giờ chàng mới cảm thấy mình chưa thật sự xứng đáng là một người đàn ông rộng lượng, một người bạn tình có thể cùng san sẻ và cùng chịu đựng trong những lúc khó khăn.

Nghĩ đến đây thì Mai về tới. Nàng có vẻ rất vội đi như chạy. Tuy nhiên thấy mọi người chờ nàng cũng dừng lại :

– Ô, cả nhà đang ăn cơm đấy à b? Vui nhỉ !

Cúc đứng lên :

– Để em đi lấy chén cho chị.

– Không kịp đâu. Tôi phải đi ngay bây giờ đây.

Rồi nàng đưa mắt nhìn Hiền, khẽ mỉm cười. Nàng nói như với cả nhà mà cũng như để nói riêng với Hiền :

– Xin lỗi nhé !

Mai vào phòng, thay đồ rồi trở ra thật nhanh. Lúc đi ngang qua bàn ăn nàng dừng lại một chút :

– Chúc mọi người ngon miệng. Tạm biệt nhé.

Bóng Mai khuất dần sau cánh cửa thật nhanh. Và đá vào chân Hiền dưới gầm bàn, hất đầu ra hiệu cho Hiền đuổi theo. Chân chừ một lúc rồi Hiền đứng lên. Bà mẹ của Mai thở dài, nói khi Hiền bỏ đi khuất :

– Không biết rồi chúng nó sẽ đi đến đâu.

Vĩnh trấn an bà :

– Điều đó thì bác không phải lo đâu. Tú Mai và Hiền thương nhau lắm, không có gì làm họ xa nhau đâu bác.

– Bác cũng cầu mong như thế.

Ngoài sân Hiền đã đuổi kịp Mai, hai người dừng lại trên khoảng sân bé bỏng có trồng những cây Hoàng Mai ra bông trắng xóa. Mai mỉm cười hỏi :

– Anh có chuyện muốn nói với em sao ?

– Anh...– Hiền hơi ngập ngừng rồi hỏi – Có thể biết bây giờ em đi đâu không ?

Mặc dù rất vội nhưng Mai cố nói đùa với Hiền. Nàng hiểu rõ là Hiền không vui :

– Anh quan tâm cho em hay muốn điều tra đấy ?

Hiền im lặng, mai tiếp :

– Có một tiệm cơm rất đông khách vào buổi trưa, em trang thủ đến giúp họ – Mai cười rồi nói thêm – Tất nhiên là để tăng thu nhập.

– E làm ở đó đến mấy giờ ?

– Một giờ anh ạ.

– Anh sẽ chờ em đến...

– Không được đâu anh ! – Mai cố giọng nũng nịu để không làm Hiền nổi nóng – Ngay sau đó em phải đến thư viện tìm tư liệu.

– Buổi chiều...

– Em phải đi dạy thêm. Dạy những hai ca đó anh.

Hiền không dẫn được, đổi giọng :

– Nghĩa là em không còn thời gian trống nữa ?

– Anh giận em hả ? – Mai nũng nịu vuốt yêu trên mũi Hiền – Thôi vậy nhé. Nếu đêm nay anh không muốn đi ngủ sớm thì hãy ra đây đón em lúc mười giờ. Vậy nhé, giờ em phải đi đây. Em không muốn bị người ta đuổi việc đâu.

Nói rồi Mai tắt bật lên xe phóng đi. Hiền thấy thương Mai hơn là giận. Tuy nhiên hai người yêu nhau mà không có thời gian cho nhau thì thật đáng buồn ?

oOo

Có lẽ đêm nay là đêm hẹn hò. Gần mười giờ Vĩnh ra đứng ở dưới gốc Hoàng Mai chờ Cúc, chẳng bao lâu sau Hiền cũng ra tới. Hai chàng trai tổ mắt nhìn nhau. Vĩnh hỏi với giọng không hoan nghênh lắm :

– Cậu làm gì giờ này mà còn lo mò ra đây ?

– Thế còn cậu, sao đứng đây làm gì ?

– Ờ...ờ...!

Vĩnh ngắc ngứ không trả lời được. Hiền soi đồng hồ dưới ánh trăng rồi nhìn Vĩnh nói :

– Tớ chờ Tú Mai, cậu có thể tránh mặt được không ?

– Nhưng...nhưng tớ đã hẹn Cúc ở đây.

– À...ra hai người đã hẹn hò.

Vĩnh gãi đầu cười giượng :

– Mới lần đầu thôi mà. Cậu nhường cho tớ chỗ này nhé ? Tớ năn nỉ cậu đấy.

– Thấy cậu tội nghiệp...Thôi được, tớ nhường đấy.

Nói rồi Hiền đi thẳng ra cổng. Dù sao một khoảng bé tẹo với mấy gốc Mai cũng đủ cho hai cặp tình nhân.

Thời gian chờ đợi quả là căng thẳng. Vĩnh bắt đầu nôn nóng và tự hỏi liệu cô chịu ra gặp chàng không ? Khi đồng hồ đã chỉ qua con số mười. Cho đến khi Vĩnh nhìn thấy cửa trong nhà hé mở rồi bóng Cúc lách ra thật nhanh. Mừng quá Vĩnh chạy bay về phía Cúc. Giọng Vĩnh như một cậu bé vừa được ngoại cho quà.

– Nãy giờ anh lo lắng, sợ em không ra gặp anh.

Cúc ngẩn người khi nhìn thấy Vĩnh, mặc dù nàng đã quyết định ra gặp anh, đã có sự chuẩn bị nhưng bây giờ nàng vẫn run lẩy bẩy. Một nỗi sợ hãi và xấu hổ bao trùm lấy nàng, làm cả người nàng nghiêm giọng nóng ran. Thế rồi không nói không rằng, nàng quay lưng muốn bỏ chạy vào trong nhà. Nàng không biết tại sao lại làm thế, chỉ cảm thấy vào nhà mình mới được an toàn :

Nhưng Vĩnh không khờ khạo để nàng thực hiện ý định ấy. Thật nhanh. Vĩnh tiến lên và chụp lấy tay nàng :

– Em không thể bỏ đi như thế được.

– Nhưng mà....emem...

Bàn tay nàng trong bàn tay Vĩnh run lẩy bẩy. Phát hiện ra điều đó Vĩnh cảm thấy có một thứ tình cảm xôn xang dâng lên trong lòng. Nó như báo hiệu sự trong trắng và ngây thơ đến tinh khiết của cô thôn nữ.

Bằng giọng thật dịu dàng, Vĩnh nói :

– Nếu em đã quyết định ra gặp anh thì đừng chạy trốn anh nữa.

Cúc à. Anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em.

– Anh...bỏ tay em ra.

– Anh sẽ không nắm tay em nữa, nhưng em phải hứa với anh một điều.

Nàng gương đôi mắt ngơ ngác, và đầy vẻ sợ hãi nhìn Vĩnh :

– Em phải hứa gì cơ ?

– Hứa không được chạy trốn anh nữa. Em đồng ý không ?

Nàng nhìn xuống tay mình đang bị Vĩnh giữ chặt. Không còn cách nào hơn là gật. Hơn nữa bây giờ nàng cũng không muốn trốn Vĩnh. Trong trái tim nàng có một cái gì đó thúc nàng phải ở lại. Phải nghe xem Vĩnh nói điều gì với nàng ? Những điều mà nàng cho rằng có

lẽ sẽ mới mẻ lạ lẫm lắm.

Giọng Vĩnh vẫn ngọt ngào :

– Chúng ta đến đằng kia đi, dưới gốc Mai già ấy. Không có gì khiến em phải sợ cả. Anh không làm hại em đâu. Mà này, em có biết ? Đêm nay không phải chỉ có mình chúng ta hẹn hò đâu. Còn có Tú Mai và Hiền nữa. Giờ này chắc họ đã gặp nhau ngoài cổng.

Thế là Cúc ngoan ngoãn đi theo Vĩnh. Nàng cũng không hiểu sao mình dễ nghe lời anh đến thế.

Thật ra Vĩnh đã đoán sai. Đến giờ vẫn chỉ có mình Hiền đứng trước cổng. Đó là khoảng thời gian rất dài mà Hiền phải trải qua. Cho đến khi chàng cảm thấy lo lắng thì Tú Mai về đến. Nàng trề hện đến gần một tiếng. Thấy Hiền, nàng như giật mình, rồi giọng Mai ân hận :

– Cho em xin lỗi ! Em...không nhớ hẹn với anh.

Hiền giận đến tái cả mặt. Tuy nhiên chàng vẫn cố kiềm chế để không nổi nóng :

– Anh không nghĩ là em có thể mau quên như vậy.

Mai dựng xe rồi đến bên Hiền :

– Em thành thật xin lỗi anh. Dạo này đầu óc em...

– Cho dù đầu óc anh bận rộn thế nào anh cũng không bao giờ quên em.

– Anh Hiền !

Mai kêu lên, có vẻ ảm ức. Hiền tiếp :

– Anh nói không đúng sao ? Em mới hẹn anh buổi trưa thì buổi tối đã quên. Em bảo anh phải cảm nhận như thế nào đây ? bây giờ chúng ta ở chung một nhà nhưng không có thời gian gặp nhau được vài phút. Em thì đi đến thật khuya, anh làm sao mà chịu đựng được.

– Thì đêm nay em muốn giải thích với anh đây – Mai tiến tới, thân thiết nắm tay Hiền – Lẽ ra em có thể về sớm hơn, nhưng chủ nhà cứ nài nỉ em ở lại dự sinh nhật muộn của cô con gái, cũng là học trò em. Thử hỏi làm sao em có thể bỏ về được. Anh Hiền. Đâu phải đêm nào em cũng về đến giờ này.

– Nhưng về đến nhà thì em không còn hơi sức nữa.

Thật ngẫu nhiên, như để chứng minh lời nói của Hiền. Mai che miệng ngáp dài. Quả thật nàng không sao giấu được vẻ mệt mỏi

của người đã cố gắng hết sức :

Nàng bối rối nhìn Hiền :

– Em...em xin lỗi !

– Em đã mệt lắm rồi. Đúng không ? Em ngủ lắm rồi, không hơi sức để nói chuyện với anh nữa. Em sẽ cảm thấy bức bối với anh, sẽ cho rằng anh thật phiền phức. Tốt nhất anh nên để cho em đi ngủ thôi.

Mai ầm ức kêu lên :

– Anh suy diễn lung tung gì thế ? Người ta có nói anh phiền phức bao giờ đâu ?

– Rồi sẽ đến lúc em cảm thấy như thế. Anh không muốn có ngày em nói thẳng với anh điều đó đâu. Tú Mai, trong lòng em có một vị trí quan trọng như là anh vẫn tưởng. Thậm chí anh còn kém hơn cả mấy đứa học trò của em, thua luôn cái máy vi tính và cái thư viện thành phố.

– Anh làm sao vậy ? – Mai có vẻ mất bình tĩnh – Tại sao anh cứ suy diễn lung tung hàng đống những chuyện vô lý thế ?

– Chính thái độ của em đã làm anh như vậy.

– Anh điên rồi – mai chột nổi giận – Anh áp đặt cho em hàng đống lỗi lầm mà không suy nghĩ gì cả. Phải, trong thời gian qua em có lỗi với anh, đúng hơn là chúng ta, vì em đã lơ là mối quan hệ của chúng mình. Nhưng có bao giờ anh tự hỏi vì sao em như thế không ? Anh có tự đặt mình vào hoàn cảnh của em không để thật sự và cảm thông cho em không ?

– Có...có...– Hiền cũng giận dữ – Anh đã hiểu và thông cảm. Nhưng đến hôm nay thì anh chịu hết nổi rồi.

Mai trừng trừng nhìn vào Hiền :

– Ra thế ! Anh không thể chịu đựng được nữa. Néz giờ anh thật sự không đủ kiên nhẫn và không muốn thông cảm thì sau này cũng thế thôi. Chúng ta chấm dứt ở đây đi.

Mai dùng dùng đi vào nhà. Bỏ luôn cả chiếc xe máy mà nàng vừa dạy thêm về. Hiền nổi nóng co chân đá mạnh vào tường rào, xong Hiền bỏ đi, được một đoạn không biết sao chàng quay lại dắt chiếc xe của Mai vào trong.

oOo

Buổi sáng mai cố gắng để không dậy muộn. Những chuyện xảy ra

đêm qua làm nàng rất ưu phiền. Tuy nàng hiểu rằng giữa nàng và Hiền không thể chia tay chỉ sau một trận cãi nhau, nhưng đã không hiểu nhau dẫn đến phải to tiếng thì quả là một điều đáng tiếc không nên và không thể không phiền muộn được.

Mọi người trong nhà cùng thức cả rồi Hoá ra chỉ có Mai là dậy muộn nhất. Mai đưa mắt tìm người mà nàng muốn tìm nhưng không thấy anh đâu. Nàng gương cười :

– Chào cả nhà. Hôm nay chủ nhật, sao ai cũng thức sớm thế ?

– Có người còn dậy sớm hơn nhiều, không ăn uống gì đã bỏ đi rồi.

Mai biết rõ Vĩnh muốn ám chỉ ai, nhưng nàng cứ vờ vịt :

– Nếu có người nào như thế thì cứ để cả phần ăn sáng người ấy cho tôi.

– Tú Mai – Mẹ của nàng nghiêm nghị hỏi – Con và Hiền đã xảy ra chuyện gì rồi.

Mai giả vờ ngờ ngác :

– Xảy ra chuyện gì à ? làm gì có. Mẹ cứ yên tâm đi, chúng con chẳng có chuyện gì đâu.

– Nhưng mẹ thấy...

Mai vội tìm cách lấp liếm :

– Thôi được, có chuyện chúng ta sẽ nói sau. Bây giờ con phải đi thăm Tú Bình đây, mẹ ạ.

– Mẹ cũng muốn đi thăm em con.

– Thôi đừng mẹ – Mai thở dài – Mẹ đến đó chỉ đau lòng thêm thôi.

– Nhưng mẹ có nhìn thấy gì đâu.

– Chính vì mẹ không nhìn thấy. Còn Tú Bình thì không nhận ra mẹ, còn mẹ không nên đi làm gì đâu ạ.

Bà mẹ thở dài. Mai cảm thấy mình cần phải an ủi bà :

– Mẹ đừng buồn – Nàng vuốt ve đôi bàn tay của bà – Chừng nào Tú Bình hồi phục mẹ sẽ được nghe tiếng nói của nó mà thôi.

– Liệu có ngày đó không con ?

– Sẽ có, mẹ à. Chúng ta nhất định phải tin như thế. Thôi con đi đây.

Từ nhà Mai đến bệnh viện khá xa. Mỗi lần đi thăm Tú Bình hầu như Mai mất hết một buổi. Tú Bình ! Nhiều lúc Mai nghĩ bệnh như là Tú Bình vậy mà hay. Đời người sao quá nhiều cơ cực, những lo toan, vất vả, những mưu cầu ích lợi. Bon chen đã làm cho Mai mệt

mỗi :

Lần này Hiền có vẻ giận lắm suy cho cùng anh có lý do của anh, có lý để mà giận, mà bực tức. Còn Mai. Mai cũng có chân lý của Mai. Con đường mà Mai đang đi. Những gì mà Mai đang thực hiện đang cố gắng đều có mục đích của nó. Mai không muốn bỏ cuộc. Nhưng sâu thẳm trong lòng Mai, tiếnghiêm giọng nói của trái tim bảo rằng nàng không muốn mất Hiền.

Cuối cùng Mai cũng đi được đến đích. Cái đích là bệnh viện chứ không phải là mục đích lớn lao mà Mai đang thực hiện. Khi Mai vào đóng tiền lệ phí chi Tú Bình thì cô thu ngân bảo :

– Vừa mới sáng nay có người đã đóng rồi.

Mai hiểu ngay người ấy là ai. Nhưng nàng không giấu được vẻ vui mừng và sung sướng tràn ngập :

– Anh ấy có còn ở đây, thưa cô ?

– Tôi không biết. Cô vào thử phòng bệnh xem.

– Vâng, cảm ơn cô.

Mai đi như chạy qua các dãy hành lang. Lần này nàng không để ý gì đến vẻ lạnh lẽo và những đôi mắt ngây dại của các bệnh nhân. Giờ phút này nàng chỉ mong được gặp Hiền.

Từ xa nàng đã nhìn thấy Hiền. Anh đang đến trước cửa phòng của Tú Bình. Mai đi chậm lại, thử hình dung xem Hiền sẽ phản ứng thế nào khi thấy nàng.

Phản ứng của Hiền ư ? Anh không nói gì cả, không nói một lời. Anh nhìn nàng chăm chú, đôi mắt buồn bã nhưng cũng nói lên được là anh rất mong gặp nàng. Mai bước lại gần, đứng sát bên anh. Nàng cương quyết chủ động làm lành :

– Tú Bình sao rồi hả anh. Nó có khỏe hơn không ?

– Bác sĩ nói với anh – Hiền đáp – Muốn trị bệnh này đòi hỏi phải có lòng kiên nhẫn điều trị, còn chúng ta thì nhẫn nại chờ đợi.

Mai đưa mắt nhìn Hiền. Trong giọng nói của anh còn có một cái gì đó xa xa. Rồi anh thú nhận :

– Hai chữ xem ra đơn giản nhưng không phải ai cũng thực hiện được. Anh...

Mai xúc động cắt lời Hiền :

– Về chuyện đêm qua, em...xin lỗi !

Đôi mắt Hiền chột ánh lên vẻ cảm động. Rồi anh triu mến nắm lấy bàn tay Mai :

– Chúng ta đến suối "Thanh Thản" nhé Mai.

"Suối Thanh Thản" – Nàng ngạc nhiên, lắc đầu tiên nàng nghe cái tên ấy.

Hiền giải thích :

– Chỗ mà chúng ta bữa trước đã tới. Em không thấy nó thanh thản lắm hay sao ?

– Rồi anh đặt tên cho nó.

Hiền cười. Hai người nắm tay nhau rời khỏi bệnh viện.

Cái tên Hiền đặt quả thật rất xứng đáng với con suối, hiền hòa và thơ mộng này. Đến đây, sau khi vốc nước rửa mặt, sau khi hít vào lòng ngực bầu không khí trong lành, rồi vương mình đón nhận ngọn gió thổi qua, nghe tiếng chim hót trên cao. Bỗng mọi ưu tư, phiền muộn và những mệt mỏi trần gian đều được rửa sạch.

Mai bây giờ trông tươi tắn, xinh đẹp và tràn đầy sức sống. Nàng níu tay Hiền cho anh té xuống cùng nàng trườn người trên thảm cỏ xanh mịn như nhung. Giọng nàng reo vui :

– Ôi, thoải mái...thoải mái quá !

Hiền chống tay nhìn nàng say mê trên mặt Mai :

– Lâu rồi anh mới thấy em trẻ trung như thế này.

– Cũng nhờ con suối Thanh Thản của anh đấy.

– Sau này mỗi tuần chúng ta đều đến đây, em có đồng ý không ?

Mai đang vui bỗng trầm ngâm hẳn. Vâng , nàng muốn lắm chứ. Được sung sướng được thư thả và được ở bên anh thế này, làm sao mà nàng không mong muốn. Giọng Mia buồn bã :

– Mình đâu có nhiều thời gian thế anh ?

Hiền thở dài. Không nói gì thêm sự thanh thoi phút chốc không còn nữa. Mai nói :

– Sao bỗng dưng sáng nay anh một mình đi thăm Tú Bình, lại còn đóng tiền viện phí cho nó ?

Hiền nhìn thẳng vào Mai rồi nói :

– Anh cùng em em gánh vác những nỗi nhọc nhằn đã làm cho em không còn thời gian để ở bên anh nữa.

Mai chớp mắt, cảm động :

– Đó không phải là gánh nặng dễ chịu đâu anh. Một người mẹ mù lòa, một đứa em điên dại...anh thật sự rây vào những phiền phức ấy sao ?

Hiển nắm tay Mai, bàn tay nhỏ bé của nàng, rồi âu yếm trong tay chàng, giọng chàng ray rức:

– Đêm qua anh suy nghĩ rất nhiều. Rồi anh thử đặt vào hoàn cảnh của em, như lời em nói. Anh mới bàng hoàng khi chợt nhận ra những trách nhiệm nặng nề đầy ắp mà em đã gánh vác. Anh thử làm một vài con tính. Mới biết là em phải nỗ lực rất nhiều trong thời gian qua mới có thể giữ vững được gia đình của mình.

Hiển nói trúng tâm sự làm Mai ghen ngào :

– Có lúc em tưởng mình không thể đứng vững nữa.

– Cho nên...em hãy tha thứ cho anh.

– Anh muốn nói gì ?

– Tha lỗi cho sự hời hợt của anh. Tha lỗi về thời gian qua, anh đã vô tình đứng trên bờ trong khi em phải nỗ lực bơi trên giòng nước ngược. Tú Mai..

Hiển dừng lại, bóp chặt tay nàng. Giọng anh hạ xuống :

– Tú Mai, từ nay anh xin được cùng em gánh vác gia đình của em, của chúng ta.

– Nhưng...

– Anh không có tài cán gì, ngoài một chút văn thơ lãng mạn. Anh sẽ cố gắng viết nhiều hơn, chi tiêu tiết kiệm hơn. Hy vọng sẽ đỡ đàn cho em. Nhưng em phải hứa với anh một điều.

– Anh muốn em hứa điều gì cơ ?

– Hãy hứa với anh, dành nhiều thời gian hơn cho chúng ta. Bây giờ đã có anh cùng lo, em không cần phải bồn ba, vất vả cả ngày nữa.

– Em đâu có muốn thế.

– Nghe anh nói này, tình yêu cũng như một cái cây vậy. cần phải chăm sóc, tưới nước. Nếu chúng ta lơ là với nó thì một ngày nào đó nó sẽ chết đi, chừng ân hận thì muộn rồi.

Mai có vẻ bàng hoàng. Những gì mà Hiển vừa nói như hồi chuông cảnh tỉnh nàng. Nó làm cho nàng bừng tỉnh và vô cùng xúc động. Không đè nén được cảm xúc, nàng nhào vào lòng Hiển òa khóc :

– Anh Hiển...Anh Hiển..."Em xin lỗi anh "xin anh hãy tha lỗi cho

em. Từ nay em sẽ không bao giờ, không một phút nào lơ là tình yêu của chúng ta nữa.

Hiển ôm chặt nàng trong đôi tay rắn chắc, khỏe của anh. Bằng giọng sung sướng đầy vẻ mơ mộng, Hiển nói :

– Không đầy năm nữa chúng ta ra trường rồi. Chừng đó, anh làm thầy giáo, còn em xin vô một cơ quan nhà nước hay xí nghiệp nào đó. Chúng ta sẽ cưới nhau. Anh đã mơ ước và đã nhìn thấy gia đình tương lai của hai đứa mình. Một gia đình nhỏ ấm cúng, cuộc sống ổn định, vợ chồng thương nhau và những đứa con ngoan ngoãn. Mai, em có thấy mái nhà của chúng ta không ?

Mai lim dim mắt, trong trí nàng một cảnh tượng gần giống như thế. Vâng chỉ gần giống thôi. Có vài ước mơ của nàng khác Hiển.

Khi hai người về đến nhà. – Mọi người có vẻ như đang chờ họ. Trung vĩnh là người nhạy bén nhất. Anh chàng nói như tuyên bố một việc gì :

– Có vẻ như sau cơn mưa trời lại sáng. Bác gái, cháu đã đoán trước rồi, bác thấy có sai đâu. Hai anh chị này họa chăng trời sắp xuống mới xa nhau được.

Mai tròn mắt nhìn Vĩnh :

– Anh ăn nói bậy bạ gì thế ?

– Tú Mai !

Giọng của mẹ Mai tạm tha cho Vĩnh. Bà ngoắc Mai lại gần, khi được nắm được tay Mai, bà nói :

– Con ngồi xuống đây với mẹ. Còn Hiển, cháu đâu rồi ?

– Dạ vâng ! – Hiển vội lên tiếng – cháu ở đây.

– Bác có vài điều muốn nói, cháu có vui lòng nghe bác không ?

– Có điều gì bác cứ nói đi, con nghe.

Mọi người đều im lặng vì họ cảm nhận được những điều quan trọng mà mẹ Mai sắp nói ra. Thế rồi bà nói :

– Mẹ tuy mù lòa những cũng nghe và biết được những chuyện của các con. Bởi vì mẹ vẫn còn biết cho nên không thể nào không lo lắng được.

Mai nắm tay bà nũng nịu :

– Mẹ...mẹ lo lắng điều gì ạ ?

Bà thở dài :

– Từ ngày không còn nhìn thấy nữa, mẹ chợt phát hiện mẹ lo lắng nhiều hơn. Lo cho bệnh tình của Tú Bình. Đặc biệt, mẹ lo cho con.

– Con bây giờ trưởng thành rồi mẹ ơi, mẹ đâu cần phải lo cho con nữa.

– Con không hiểu được tấm lòng của một người mẹ đâu. Làm mẹ thì luôn luôn lo cho con, dù con đã lớn, đã trưởng thành, thậm chí đã có gia đình. nỗi lo lắng ấy chỉ khi nào nhắm mắt người mẹ mới quên được.

– Mẹ...

Mai nghe cay cay khoé mắt. Mẹ làm cho nàng cảm động quá. Rồi mẹ nói tiếp:

– mẹ lo không biết con có đủ sức gánh vác gia đình của chúng ta không ? Lo cho việc học tập lo cho sức khoẻ của con, và trên hơn hết, nỗi lo lắng nhiều nhất, thương tình nhất của một bà mẹ dành cho con gái, đó là tình yêu, là hạnh phúc của con.

Mai không kiềm được nữa, nước mắt đã trào ra, Hiền cảm thấy mình cần phải lên tiếng :

– Bác gái...!

– Cháu hãy nghe bác nói đã – Bà cắt ngang lời Hiền – Bác biết cháu là một chàng trai rất tốt ,vì thế mà bác cũng yên tâm phần nào. Nhưng mà...như gia đình của bác đây, để cháu phải kề vai gánh vác cùng Tú Mai thì thiệt thòi cho cháu quá. Bác thật sự rất áy náy và lo lắng.

Mai đưa mắt dăm lẹ nhìn Hiền, Giờ phút ấy Hiền biết rằng mình cần phải lên tiếng. Đây chính là lúc quan trọng nhất để chúng khẳng định tình yêu của đời mình với Tú Mai. Chính là lúc để chàng gắn cuộc đời mình vào Mai, để không rời xa, để mãi mãi không làm họ mất nhau.

– Thưa bác ! – Hiền trịnh trọng nói – Cháu rất hiểu tâm trạng của bác. Bác nói đúng lắm, gia đình ta hiện tại rất khó khăn, và tất cả những khó khăn ấy đang do một mình Mai chống đỡ. Cháu không phải là anh hùng, nhưng vì cháu yêu Mai, không nỡ nhìn Mai khổ sở, cho nên cháu sẵn lòng cùng Mai gánh vác gia đình mình.

Một câu nói ngắn gọn của Hiền quả thật đã mang đầy đủ ý nghĩa và nói lên cái tình yêu sâu sắc của chàng với Mai. Câu nói ấy của Hiền

làm cho giòng nước mắt Mai tuôn trào như suối. Chưa bao giờ nàng cảm thấy hạnh phúc và được an ủi nhiều như thế.

Hiền nói tiếp :

– Còn một điều quan trọng nữa, thưa bác ! Bởi vì từ lâu cháu đã xem bác như mẹ của cháu, nên trách nhiệm của Mai cũng là trách nhiệm của cháu.

– Cháu làm cho bác cảm động quá !

Thật vậy, bà mẹ của Mai phải lau những giọt lệ ứa trên khóe mắt.

Cháu và Mai vừa tính là sẽ xin phép bác cho chúng cháu cưới nhau vào mùa hè này.

Hiền nói xong câu ấy mọi người đổ dồn mắt vào mẹ Mai chờ đợi.

Tú Mai lắc tay bà :

– Mẹ... mẹ đồng ý mẹ nhé !

– Thế theo các con thì mẹ còn lý do nào để phản đối.

Câu nói ấy như kết luận sau cùng cho mối tình của Hiền và Mai.

Một thoáng im lặng vì xúc động rồi giọng Vĩnh reo to :

– Ôi trời, hôm nay đúng là một ngày manh ấy mất. Đức Hiền, tớ phải bái phục... bái phục cậu đấy. Chỉ vài lời nói thôi là cậu đã được vợ rồi. Em còn chờ gì nữa mà không mua vài món thật ngon về làm tiệc thịnh soạn nhân cái ngày trọng đại này hử Cúc.

mẹ của Mai cười rất tươi. Có lẽ tâm trạng của bà vui lắm :

– Tôi nghe giọng cậu mừng rỡ cứ như là cậu được vợ vậy.

– Vì bác không thấy đó thôi – Hiền nói – giờ anh ta đang nắm tay cô gái còn lại của gia đình mình đấy.

– A ha... ! – Tú Mai kêu to với vẻ ngạc nhiên – Bây giờ tôi mới phát hiện ra. Hai anh chị bắt đầu từ bao giờ mà bây giờ đã nắm tay nắm chân rồi ?

Cúc then đỏ cả Mặt, vội vàng rút tay về. Buồn cười là Cúc cứ giấu khư khư bàn tay sau lưng như không muốn mọi người biết có nó trên thế gian này. Mẹ của Tú Mai cũng có vẻ hào hứng. Bà hỏi dồn :

– Thật ư ? Có chuyện như thế thật sao ? Các con không phải nói đùa đấy chứ ?

– Trung Vĩnh – Hiền lên giọng – Cậu còn chờ gì nữa mà không khai thật hết đi.

– Khai thì khai, có gì mà sợ – Vĩnh quay sang Cúc – Em đừng trách anh nhé. Đến nước này thì anh không thể giữ lời hứa, giữ bí mật với em được.

Rồi anh chàng lớn giọng ra vẻ tự hào.

– Phải, tôi đã thuyết phục được Cúc nghe tôi. Rằng trên thế gian này không còn anh chàng nào tốt với Cúc hơn tôi nữa. Thế là Cúc đồng ý cho tôi...nhắm tay.

Mọi người cười ồ lên vì giọng hài hước của Vĩnh, chỉ có Cúc là xấu hổ đến nỗi không dám nhìn ai. Vẫn giọng bô bô của Vĩnh :

– Em đừng sợ, không có gì mà phải ngượng cả. Mùa hè này anh cũng ra trường rồi. Bởi vì anh không thể chịu kém tên Hiền nên anh quyết định chọn một ngày để về quê xin phép cưới em.

Giọng Cúc lí nhí :

– Anh ăn nói lung tung gì vậy !

– Sao lại ăn nói lung tung. Chẳng phải em đã hứa với anh rồi sao ? Không biết Cúc có hứa hẹn gì với anh ta không, nhưng bây giờ nàng chối phăng ?

– Em có hứa gì đâu ?

– Cúc này – Mẹ của Mai lên tiếng – Nếu quả thật cháu chưa hứa gì thì bác khuyên cháu hãy nên hứa với người ta đi. Cậu Vĩnh là người rất tốt, điều đó bác có thể bảo đảm với cháu.

– Đấy, đấy... em có nghe bác gái nói gì không ?

Anh là người tốt nhất trên thế gian này, em mà không hứa sẽ thiệt thòi đấy.

Mai đứng gần liền thúc tay Cúc :

– Hứa đi... hứa đi em. Đừng bỏ qua duyên phận của mình em ạ.

– Em... em... – Mặt Cúc cứ như là ánh mặt trời – Em không biết gì cả.

Nói rồi Cúc dậm đầu chạy đi. Vĩnh réo theo :

– Này, em đã hứa rồi nhé. Dù sao em cũng đừng quên đi chợ, hôm nay nhất định chúng ta phải bày đại tiệc đấy.

Rồi Vĩnh quay lại cười với mọi người. Chưa bao giờ nụ cười của Vĩnh tươi và rạng rỡ như hôm nay.

oOo

– Em có biết không. Cúc ? Từ ngày có em, gia đình này như ấm

cúng hơn, đầy đủ hơn. Bởi vì anh không còn cô đơn, không còn lẻ loi nữa. Bây giờ không phải chỉ một mình Hiền có bồ mà anh cũng có rồi. Anh thật sự cảm thấy hạnh phúc và hãnh diện lắm.

Vĩnh nói ra những câu hay ho và đầy cảm động ấy ngay dưới gốc mai già trước sân. Không biết từ bao giờ gốc mai ấy là chỗ hẹn hò của hai người. Cúc chớp mắt nhìn Vĩnh nhưng không nói gì. Vĩnh thắc mắc :

– Sao em nhìn anh lạ lùng thế ? Em không tin lời anh nói sao ?

Không ngờ Cúc lại gật đầu, Vĩnh kêu lên :

– Trời ơi.Cúc ! Đến giờ em vẫn không tin anh ư ? Không tin anh chút nào sao ?

– Em... em... – Cúc hơi cuống – Mặc dù họ không còn mới mẻ gì nhưng dường như nàng vẫn chưa quen, chưa bắt kịp những gì đang diễn ra.Đối với nàng, nó cứ như một giấc mơ.

Vĩnh hỏi nàng :

– Em làm sao, mau nói cho anh biết đi. Thật ra em đang suy nghĩ gì ?

– Anh Vĩnh – Cúc buồn buồn – Em nói ra anh đừng giận em nhé.

– Anh hứa !

– Thật lòng... em không tin anh...

Vĩnh kêu lên :

– Ôi Cúc... !

– Anh nghe em nói hết đã. Đúng hơn, có lẽ em không tin chính mình. Em không tin anh có thể yêu em. yêu một con bé nhà quê như em. Anh Vĩnh, em có gì đáng để anh yêu đâu. Em chỉ là con bé quê mùa, nhút nhát xấu xí... Em không được ăn học, không nghề nghiệp. Cuộc sống của em bây giờ chẳng khác gì một kẻ ăn bám. Tạm bợ qua ngày tháng. Không... em không dám tin anh thật lòng yêu em.

Vĩnh có vẻ bức mình :

– Thế em cho rằng anh chỉ muốn lợi dụng em thôi sao ?

– Em... !

Giọng Cúc nghẹn lại rồi nàng ôm mặt oà khóc. Cúc khóc thật sự, đầy đau khổ và ảm ức. Lập tức Vĩnh ân hận :

– Anh xin lỗi em ! Hãy tha lỗi cho anh, lẽ ra anh, lẽ ra anh không

nên nói như thế.

Cúc vẫn khóc. Vĩnh kéo tay nàng xuống rồi lau nước mắt cho nàng.

Giọng Vĩnh xót xa :

– Sao em khóc ngon lành thế, anh chỉ lỡ miệng thôi mà. Không... không ... anh không đòi nào lợi dụng tình cảm trong trắng và ngây thơ của em đâu. Phải... Phải... em là cô gái quê,nhưng anh yêu chính cái hồn quê trong sáng của em. Anh bắt chấp tất cả, những gì gọi là nghề nghiệp, là học thức, anh yêu sự đảm đang của em. Anh cần... rất cần bàn tay em chăm sóc cho anh, nấu cơm, giặt áo và rồi nuôi nấng cho thật ngoan, thật khéo các con của anh sau này. Tất cả những điều đó. Cúc à, em dư sức làm được phải không ?

Cúc đã bớt khóc, mở to mắt nhìn Vĩnh. Chàng nói thêm :

– Em đừng bao giờ nói hai tiếng "ăn bám" khó nghe với Tú Mai nhé, cô ấy không đồng ý đâu. Thật ra em giúp bọn anh rất nhiều. Có em hầu như mọi người không phải lo lắng gì cả, dồn hết tâm trí vào công việc và học tập. Có em, bên cạnh bác gái, Tú Mai rất yên tâm. Em bây giờ là một phần không thể thiếu được của gia đình này rồi.

– Anh nói thật chứ ?

Vĩnh mỉm cười, lại muốn hài hước :

– Em muốn hỏi gì ? Về tình yêu chân thành của anh hay về tầm quan trọng của em với tất cả bọn anh.

Cúc ngoảnh mặt đi :

– Lúc nào anh cũng đùa với em cả, thử hỏi làm sao em dám tin anh ?

– Thôi được... ! Thôi được... nhiều hơn không đùa nữa. Tất cả đều là sự thật. Tình yêu của anh, tầm quan trọng của em,em đã hài lòng chưa ?

– Em không tin.

– Không tin điều gì ?

– Đó... đó anh lại đùa nữa rồi. Anh không bao giờ nghiêm túc sao ?

Vĩnh gật đầu cười trừ :

– Biết làm sao được, tính anh nó cứ tiêu tiểu như vậy. Mà này, anh nói với em một chuyện nghiêm túc đây.

– Chuyện gì thế anh ?

– Anh muốn nói với em là ... anh muốn xin em...

Cúc mở to mắt thắc mắc :

– Anh có điều gì khó nói lắm sao ?

– À... à... anh muốn nhắc em một điều, điều này... đó là từ ngày quen nhau đến giờ, em... chưa bao giờ cho anh hôn. Anh muốn hôn em !

– Anh...

Cúc chưa nói hết câu thì Vĩnh nhanh như chớp hành động ngay. Nụ hôn này đối với Vĩnh đâu phải chuyện đùa, càng không phải chuyện đùa với Cúc. Bởi vì Cúc là cô gái quê hay e thẹn, rụt rè đến nhút nhát cho nên mãi đến hôm nay.

Chỉ là một nụ hôn nhẹ qua môi nhưng hầu như nó đã khẳng định một điều rằng từ nay hai người đã thật sự yêu nhau. Cúc bàng hoàng lắm, nhưng không trách Vĩnh. Nàng len lén nhìn anh, cúi đầu thật thấp.

Táo bạo hơn, Vĩnh choàng tay qua vai nàng. Vĩnh cố nói nhanh để tạo cảm giác tự nhiên :

– Vừa rồi anh viết thư về nhà có kể cho gia đình nghe về em. Mẹ anh rất muốn gặp em.

– Mẹ anh... còn nói gì không ?

– Mẹ thích lắm! Thích anh cưới vợ ở quê hơn là con gái thành phố.

– Sao thế anh ?

– Mẹ cho rằng con gái thành phố không ngoan bằng các cô gái quê mình.

– Đâu phải thế. Như chị Tú Mai thì sao ? Chị Mai cũng giỏi, cũng hiền và ngoan lắm.

– Tú Mai lại là một hình ảnh khác, em ạ. Mai là một cô gái rất đặc biệt. Anh chưa bao giờ thấy một người con gái nào cứng cỏi và giàu nghị lực như Mai. Cô ấy kiên cường, can đảm và đầy tham vọng.

– Đầy tham vọng ?

– Em không hiểu được đâu. Rồi em sẽ thấy, Mai là một người không bao giờ chịu dừng lại cho đến khi đạt được mục đích. Mà mục đích của Mai thì... có trời mới biết cô ấy mong muốn đến điều gì.

– Còn anh Hiền.

– Hiền ư ? Hẳn đơn giản hơn. Hẳn là thi sĩ mà, lãng mạn, đa tình. Đa tình không có nghĩa là yêu lung tung đâu nhé. Hẳn yêu Tú Mai lắm, yêu bằng một tình yêu mà những người không có tâm hồn thi sĩ không thể có được.

– Em không hiểu .

– Vậy ư ? càng tốt – Vĩnh lại giở giọng bông đùa – Em chỉ cần hiểu anh yêu em là đủ. Mà này, nhân nhắc đến họ. Tú Mai và Hiền có gởi cho em một ít tiền để em sử dụng. Có cả phần của anh nữa.

Nhìn chiếc phong bì trên tay Vĩnh. Cúc phân vân :

– Anh Vĩnh. Em hỏi thật anh, em có nên nhận tiền này không ?

– Nên... nên chứ.

Anh không hiểu gì cả – Cúc lắc đầu – Em cảm thấy không xứng đáng nhận nó đâu.

– Làm sao mà anh không hiểu – Vĩnh nghiêm nghị, ít khi anh chàng nghiêm trang như thế – Em áy náy chứ gì – Nhưng anh cho em hay, với những gì em đã làm thì em hoàn toàn xứng đáng để nhận số tiền này. Tuy nhiên Tú Mai có nói đây không phải là trả công cho em, mà là tấm lòng của tất cả mọi người. Có phải là em rất muốn có một ít tiền để gởi về quê cho gia đình không ?

Cúc khẽ gật, không ngăn được giọng xúc động :

– Mọi người ai cũng hiểu và lo cho em, Em cảm động quá !

Vĩnh nửa đùa nửa thật :

– Và người hiểu em nhất là anh.

oOo

Chưa bao giờ cả nhà bận rộn như lúc này. Hiền. Mai và Vĩnh cả ba đều lao vào trận quyết đấu cuối cùng để khẳng định thành quả của mười mấy năm đèn sách của họ.

Đừng tưởng Cúc không lo thi là không bận gì cả, hơn nữa nàng chính là người bận rộn nhất. Hầu như tất cả công việc trong nhà nàng giành cả. Phần việc cuối cùng mà bấy lâu mọi người cố ngăn không cho Cúc làm nay nàng cũng giành nốt. Hiền là người phản đối đầu tiên :

– Không được, không thể như thế được. Tôi không thể để Cúc giặt đồ cho tôi.

Tú Mai cũng không đồng ý :

– Cả chị nữa, Cúc đừng làm cho chị ấy này ăn không ngon ngủ không yên.

– Em biết mọi người ngại lắm – Cúc có lý do của nàng – Nhưng trong giai đoạn này xin các anh chị hãy để cho em góp một chút công sức vào thành quả học tập của các anh chị. Chỉ cần mọi người thi cử thật tốt là em vui rồi.

– Tất nhiên chúng tôi sẽ thi tốt – Tú Mai có lòng tin rất cao – Nhưng Cúc đừng làm thế, chúng tôi ngại lắm.

– Em quyết định rồi – Giọng Cúc cương quyết.

– Trong thời gian này em không để các anh chị làm bất cứ việc gì trong nhà.

Có lẽ Hiền là người ngại nhất. Chàng quay sang Vĩnh cầu cứu :

– Sao cậu không nói gì đi. Bảo Cúc đừng bướng như thế mới phải chứ.

Vĩnh nói tỉnh queo :

– Tuỳ Cúc thôi. Riêng tôi. Cúc giặt đồ cho tôi là hợp lý rồi.

– Hừ, cậu thiệt hết nói nõi.

Cuối cùng mọi người đành chịu thua, để mặc Cúc muốn làm gì thì làm. Tuy nhiên tất cả cũng hứa với Cúc là sẽ thi cho thật tốt.

Tú Mai là người có tham vọng nên nàng đầu tư rất nhiều cho đề án tốt nghiệp của mình. Tuy thời gian này Mai rạc cả người. Vĩnh và Hiền thi khó hơn, hai thầy giáo tương lai dường như không có nhiều tham vọng lắm.

Dạo này Hiền sáng tác rất nhiều thơ được đăng ở một tờ như "Phượng Hồng" "Tuổi Xanh" "Văn Nghệ" và "Tiền Phong". Chàng còn viết một vài truyện ngắn gửi đi, hy vọng sẽ được đăng. Dường như mọi người đều đã công nhận tài năng của Hiền.

Trước hôm Tú Mai ra bảo vệ luận án tốt nghiệp, nàng và Hiền ngồi lại với nhau. Dù sao Mai cũng không tránh khỏi một chút căng thẳng, điều đó biểu lộ trên nét mặt hốc hác của nàng.

Hiền nói :

– Anh trông em không được khỏe lắm.

– Anh với anh Vĩnh thì sướng hơn em rồi. Tuy nhiên em không sao đâu.

– Em có bao nhiêu hy vọng thành công ?

– Em không hy vọng mà tin chắc là sẽ vượt qua kỳ thi này – Giọng Mai rất chắc chắn – Anh thấy đó, em đã bỏ ra hơn một năm để làm luận án tốt nghiệp. Tin rằng đề tài của em sẽ gây tiếng vang và tạo sự chú ý cho các doanh nghiệp.

Tiếc là anh không có khả năng trong ngành kinh doanh nên không giúp gì được cho em.

– Như em cũng đâu có giúp gì được anh trong việc sáng tác của anh.

– Thế mà có đây – Hiên cười – Em quên anh từng nói em là nguồn cảm hứng trong thơ của anh đó sao ?

Mai khẽ nghiêng đầu làm duyên với Hiên :

– Thế bao giờ em hết là nguồn cảm hứng của anh ?

Hiên choàng tay kéo Mai vào lòng :

– Em luôn luôn là nỗi đam mê của anh. Bây giờ cũng thế, năm năm, mười năm, hay vài chục năm sau điều đó vẫn khôn thay đổi.

Mai đã nằm gọn trong lòng Hiên. nàng ngược nhìn anh, thấy được cằm và một phần chiếc mũi của anh. Nàng dí ngón tay trên mặt anh một cách nghịch ngợm :

– Miệng lưỡi của anh ghê quá, toàn lời đường mật thôi.

Hiên cười khẽ.

– Chính nhờ anh không ngừng rót mật vào tai bà chủ nhà nên mới có kết quả như bây giờ.

– Hóa ra em bị anh dụ rồi.

– Em đã cắn câu của anh. Có thể nói anh đã câu được con cá lớn nhất trong đời anh.

Mai đấm lên vai Hiên :

– Anh dám nói em là cá sao ?

– Cho dù em là cá, là mèo, là chim hay là gì cũng vậy, em rất đáng yêu.

Mai bịt tai nhắm mắt lại :

– Thôi... thôi... em không đại gì nuốt mật của anh nữa.

Hiên mỉm cười rồi im lặng. Gương mặt chàng thoáng trầm lại rồi

Hiên hỏi với vẻ nghiêm túc :

– Mai này, ra trường rồi em định làm gì ?

– Em sẽ làm gì à ? – Mai nói ngay như đó là điều mà nàng đã và luôn luôn ghi nhớ trong lòng.

– Tất nhiên em sẽ tìm việc làm. Nhưng trong trường hợp đề án của em thành công và em tốt nghiệp hạng ưu thì lúc đó...

Mai chợt đứng lại, mắt nàng ánh lên một tia sáng rực rỡ, rồi nàng nói tiếp :

– Thì lúc đó sẽ có nhiều doanh nghiệp. Công tình yêu muốn em về làm cho họ. Em sẽ chọn một công tình yêu to lớn nhất, mạnh nhất, có nhiều cơ hội cho em nhất, và tất nhiên họ phải trả lương cho em cao nhất.

Nghe xong, Hiền không nói gì. còn Tú Mai thì vẫn miên man với những kế hoạch lớn lao của mình :

– Đầu tiên có thể em chấp nhận chức trưởng phòng, sau đó em sẽ leo lên phó giám đốc, giám đốc rồi tổng giám đốc. Anh Hiền, anh Hiền anh có cho rằng em lạc quan quá không ?

– Về khả năng của mình thì em hiểu rõ hơn ai hết.

– Phải, anh đúng là người hiểu em. Nhất định em sẽ làm được tất cả những điều đó. Còn anh, dự định tương lai của anh là gì ? Ra trường anh sẽ đi dạy hay tiếp tục lên cao học ?

– Anh à ?

Hiền chỉ hỏi như thế rồi trầm ngâm không nói thêm nữa. Mai chớp mắt hỏi :

– Anh làm sao vậy ?

– Em muốn biết anh sẽ làm gì khi ra trường ?

– Vâng ! sao bỗng dưng anh mất vui ?

Hiền nhìn thẳng vào Mai rồi nói từng lời một :

– ra trường, điều đầu tiên anh muốn làm là cưới em.

Mai lặng người vì câu nói của Hiền. Nàng níu vai anh ngồi dậy rồi nói bằng giọng ân hận :

– Em xin lỗi anh !

Hiền thở dài, buồn buồn :

– không lẽ em không hề có ý định giống anh sao ?

– Tất nhiên không phải thế – Mai cố tìm cách chống đỡ – Điều đó chúng ta đã hứa với nhau rồi mà.

– Nhưng em không luôn luôn nhớ đến điều đó, nghĩ đến nó nhiều

như anh.

– Anh Hiền – Mai kéo tay Hiền nài nỉ – Em xin anh đừng truy cứu nữa mà. Coi như là em có lỗi, em xin lỗi anh nhé !

Hiền vẫn không vui hơn. Chàng nhú mày nhìn Mai đăm đăm. Trong lòng Hiền có những điều mà chàng chưa hiểu được. Nói như một thứ linh tính muốn mách bảo một điều gì đó xa xăm lắm.

Cuối cùng Hiền nói :

– Thôi được, chúng ta hãy quên nó đi. Anh chúc em mọi sự tốt lành vào ngày mai.

Nàng rón người hôn lên má Hiền .

– Em cảm ơn anh !

– Giờ thì em cần phải đi ngủ sớm, để dành sức khỏe cho ngày mai.

– Vâng, ngày mai ! Ngày mai anh sẽ thấy em nổi tiếng cho mà xem.

Hiền thở dài. Không biết là chàng cầu chúc cho Mai hay mong muốn điều gì.

oOo

Cúc nhìn tới nhìn lui một hồi rồi thắc mắc :

– Em thấy chị Mai và anh Hiền lo thi cử gầy rạc cả người, còn anh sao cứ mạnh khỏe như thường vậy ?

– Em còn nói nữa lỗi tại em tất cả đấy.

Cúc tròn mắt ngạc nhiên :

– Sao lại tại em ? Em thì có liên quan gì đến sức khỏe của anh ?

– Tại vì em cứ cho anh ăn toàn đồ bổ. Trời ơi, hôm nay anh nghe mùi dầu mỡ là anh ngán tận cổ rồi. Nhưng thôi, đừng nói chuyện ấy nữa. Anh có chuyện này quan trọng hơn muốn nói với em.

– Anh thì chuyện gì cũng quan trọng.

– Anh không đùa đâu, chuyện này quan trọng thật đấy.

Cúc sửa dáng người ngồi cho ngay ngắn rồi nói :

– Được rồi, em nghe xem chuyện gì quan trọng của anh là gì.

– Vậy anh nói nhé. Tú Mai và Hiền quyết định sẽ lấy nhau sau khi thi xong.

– Xời ơi – Cúc ngáy Vĩnh bằng mắt – Em còn tưởng chuyện gì.

Chị Mai nói cho em nghe từ lâu rồi.

– Thế em không nghĩ gì cả à ?

– Nghĩ gì cơ ?

– Ờ thì...nghĩ đến chuyện của chúng mình.

Nghe đến đây Cúc hơi ngượng, quay mặt ngó lơ đi chỗ khác. Nhưng Vĩnh đâu có dễ buông tha.

– Em không được làm lơ đấy nhé, hãy nhìn anh đây nè, nhìn mà nghe anh nói cái điều rất quan trọng của chúng ta đây.

– Thì anh cứ nói đi.

– Anh...anh muốn cưới em. Đồng ý làm vợ anh nhé. Cúc ?

– Em...không biết.

– Nghĩa là sao ? Sao lại không biết ? Em phải cho anh câu trả lời chứ ?

Cúc vụt đứng lên bỏ đi. Vĩnh vội vàng đuổi theo. Chừng bắt được Cúc, chàng bàng hoàng khi nhìn thấy những giọt nước mắt trên má Cúc. Giọng Vĩnh xốn xang :

– Làm sao em lại khóc hử Cúc ? Hãy nói cho anh nghe em đang nghĩ gì đi.

Đôi vai Cúc vẫn run run. Trong tiến thút thít nghẹn ngào, nàng hỏi :

– Có thật anh có muốn cưới em không ? Anh đã suy nghĩ cho thật kỹ chưa ?

Vĩnh nhẹ nhàng nắm vai Cúc xoay nàng đối diện với mình. Rồi chàng thận trọng lau những giọt nước mắt trên má Cúc. Bằng giọng nghiêm chỉnh chưa từng có. Vĩnh nói :

– Em đừng tưởng anh hay đùa là không biết nói chuyện nghiêm túc. Em hãy nghe anh nói đây, chưa bao giờ anh mong muốn điều gì hơn là mong được cưới em. Em hỏi anh đã suy nghĩ kỹ chưa ư ? Thử hỏi anh còn suy nghĩ gì nữa với một cô gái quá tốt như em ? Bây giờ anh chỉ còn chờ nghe ý kiến của em thôi.

Cúc không còn khóc nữa. Cuối cùng nàng cũng gom hết can đảm nhìn thẳng vào mắt Vĩnh và nói :

– Em cũng vậy, một người tốt như anh vậy làm sao em có thể từ chối được. Nhưng anh phải về quê quê em một chuyến, tận mắt nhìn thấy gia đình của em rồi anh hãy quyết định.

Vẫn giữ vai Cúc, giọng Vĩnh quả quyết :

– Tất nhiên anh sẽ đi với em về quê cho biết gia đình . Nhưng bây

giờ anh có thể cho em biết là quyết định của anh sẽ không bao giờ thay đổi. Không gì có thể ngăn anh lấy em làm vợ được.

Một lần nữa những giọt nước mắt xúc động của Cúc lại trào ra. Nàng bật lên một tiếng gọi Vĩnh rồi sung sướng xen lẫn hạnh phúc. Nàng ngã đầu vào vai anh, yên tâm nép cả linh hồn mình vào vòng tay ấm áp của Vĩnh.

oOo

Chưa bao giờ trên bàn ăn nhà họ lại bày nhiều món ăn đến thế. Để có được kết quả như thế này, Tú Mai và Cúc bận rộn cả buổi sáng, riêng hai chàng cũng bị sai vặt ra trò. Mai hết réo Hiền lại đến lượt Cúc cố tình kêu Vĩnh làm ha người mệt phờ cả người.

Thức ăn , mọi người quây quần bên bàn. Vĩnh lôi ra chai rượu tây khai đánh bóp, rượu rot tràn ly. Giọng Vĩnh oang oang :

– Tôi nghĩ cũng không cần tuyên bố lý do, tuy nhiên, nhân dịp trọng đại này ai cũng phải uống một ly. Đầu tiên, bác gái, cháu xin mời bác.

Bà mẹ Tú Mai cầm ly rượu màu đỏ sậm với giọng xúc động :

– Xin chúc mừng tất cả các con đã có được thành quả như ngày hôm nay.

Mai nhắc nhở

– Mẹ rượu này mạnh lắm. Không nên uống nhiều đâu.

– Không sao, hôm nay dù mẹ có say một bữa cũng đáng mà.

– Bác gái noi đúng lắm. Cho nên...các cô nghe đây, không được từ chối đấy nhé. Nhất định phải cạn ly này.

– Việc gì phải từ chối – Mai làm phách – Tôi với anh còn chưa biết ai say trước đã là.

– Được...được lắm ! Thế thì cạn ly nào.

Trong lúc Mai chạm ly với Vĩnh thì Cúc lo lắng kéo tay Mai.

Em cứ uống một ly. Không sao đâu.

– Nhưng em..

Mai khẽ vỗ vai Cúc như muốn động viên :

– Em đừng lo, có say thì cùng lắm vô phòng nằm nghỉ. Hôm nay dù sao em cũng phải uống với chúng tôi.

– Tú Mai nói phải lắm – Hiền lên tiếng – Cúc, em không nên từ chối nữa.

Vĩnh ra vẻ khăng khái :

– Em không uống được thứ cứ nhúng môi, còn bao nhiêu để anh.

Mai lừ mắt nhìn Vĩnh :

– Anh muốn làm anh hùng hả ? Muốn thế trước tiên phải hạ gục được tôi đã.

– Ái chà, Tú Mai, cô dám khiêu chiến với tôi sao ?

– Sao anh dùng từ "dám" có điều gì mà tôi không dám làm chứ. Nào, tôi cạn ly với anh. Dù sao riêng tôi cũng phải chúc mừng anh. Hôm nay Tú Mai có vẻ là người hứng thú nhất. Nàng cười nói huyền thuyên, cụng ly với tất cả mọi người. Gương mặt rạng rỡ và đầy hạnh diện cho biết nàng đang bơi trong hạnh phúc và sự thỏa mãn.

Bây giờ nàng quay sang Hiền :

– Anh Hiền, một ngày vui như thế này sao anh không cười nói lên đi. À phải, em còn chưa chúc mừng anh. Chúng ta cạn ly nhé. Mừng anh từ học trò nay chuyển lên thầy giáo rồi.

– Em uốn nhiều lắm rồi đó Tú Mai.

Nhưng Mai không để ý đến lời nhắc nhở của Hiền :

– Em không sao đâu, còn lâu em mới say. Chừng nào anh và anh Vĩnh còn uống được thì em vẫn uống được.

– Em làm sao sánh với bạn anh được.

– Vì sao thế ? – Mai trợn mắt nhìn Hiền vẻ không hài lòng – Hoá ra anh vẫn còn tư tưởng xem thường phụ nữ. Cho anh hay, đừng tưởng phụ nữ chịu kém đàn ông đâu. Em sẽ chứng minh là phụ nữ làm được tất cả. Phụ nữ có thể làm tổng giám đốc và cũng chúng tôi uống rượu.

– Thôi được, anh uống với em – Hiền nâng gly rượu lên – Chúc mừng em đã đỗ thủ khoa.

– Có thể chứ ! – Mai cười rạng rỡ – Chúc mừng anh, chúc mừng tất cả chúng ta.

Vĩnh lên tiếng :

– Dù sao tôi cũng phải lớn tiếng khâm phục cô. Tú Mai ạ ! Cô có thể gọi là biểu tượng của phụ nữ ngày hôm nay.

– Biểu tượng thì tôi không dám, nhưng trong tương lai có thể tôi sẽ phấn đấu để đạt được mục tiêu đó.

Mai quá cao hứng, mọi người đều nhận ra, chỉ có Cúc là ngây thơ :

– Chị làm cho em khâm phục chị quá !è Giá như em giỏi được một phần mười của chị thì hay biết bao.

– Nếu em muốn thì bất cứ việc gì em cũng có thể làm được.

Cúc rùn cổ, lắc đầu :

– Em không làm được đâu. Việc duy nhất em làm giỏi có lẽ là... việc nấu nướng trong bếp.

Vĩnh bỗng vỗ tay đánh đét :

– Hay lắm, anh rất thích câu nói này của em. Phụ nữ mà làm bếp giỏi cũng là một phụ nữ đáng để yêu.

Cúc lườm Vĩnh :

– Anh này...chỉ có anh ngốc mới nghĩ thế.

– Thôi đừng nói chuyện đó nữa – Hiền chen vào – Nếu mọi người chưa say thì hãy tiếp tục uống rượu.

– Phải lắm – Mai hưởng ứng ngay – Hôm nay chúng ta hãy cho phép mình say một bữa.

Nói rồi Mai nâng ly đầu tiên. Vĩnh đưa mắt cho Hiền ngằm bả hãy nã^gắn Mai lại, nhưng không ngờ Hiền phớt lờ đi, lại còn chạm ly với Mai.

Đúng vào lúc ấy có tiếng chuông gọi cửa, Cúc giành phần đi ra, lát sau nàng trở vào :

– Chị Mai có thư.

– Đưa chị xem.

Mai nhìn hàng chữ ngoài bì thư bóc phong thư ra. Nàng đọc lướt qua, xong ngẩng lên với vẻ rạng rỡ :

– Thư mời đi làm .

– Chà, bây giờ cô oai nhỉ, ngôi nhà có người mời đi làm gọi tới tận nơi. Chả bù với tôi còn chưa biết sẽ đẩy đi đến đâu nữa.

– Anh lo gì, nếu phân công đi xa quá thì nghĩ, ở nhà dạy thêm cũng có khối tiền.

– Có lẽ ở đâu phù hợp hoàn cảnh thì tôi làm. Còn cô, về lá thư này họ nói sao ?

Mai gạt lá thư qua một bên rồi nói :

– Cứ để đó đã, bây giờ tôi có quyền chọn lựa mà, việc gì phải vội.

Nào, chúng ta uống tiếp đi.

– Cũng đúng, đậu thủ khoa như cô là sướng.

– Nhưng trước đó không sướng chút nào.

Tú Mai nói điều đó rất đúng, mọi người đều phải công nhận là nàng đã nỗ lực rất nhiều mới có được thành quả ngày hôm nay.

Bây giờ Mai, Hiền và Vĩnh đã vượt qua được chặng đường quan trọng trên suốt con đường đời của họ. Những việc tiếp theo mà Hiền muốn làm. Mấy lần chàng định nói ra nhưng lại thôi. Chàng thất vọng vì không tìm được ở Mai dấu hiệu của sự đồng tình. Cuối cùng chàng tự an ủi có lẽ Mai vui quá nên đã quên khuấy tất cả.

Cho đến Mai ngà say. Dù rằng có là người phụ nữ giỏi thế nào đi nữa, thì cũng không thể uống rượu khá hơn đàn ông được, Hiền đứng lên dìu nàng vào phòng :

Ấy thế mà Mai chưa thật say. Lúc Hiền đỡ nàng nằm xuống giường thì Mai bất ngờ bá cổ Hiền rồi nhìn anh bằng đôi mắt sáng long lanh :

– Anh đừng tưởng em say nhé ! – Mai nói giọng rất tình tứ – Em không ngốc đến độ uống say đâu. Làm người lúc nào cũng phải tỉnh táo, đúng không anh ?

Hiền chống tay lên giường của Mai, ngực anh và đôi ngực nhô cao kêu hẫnh của nàng gần như chạm vào nhau :

– Hoá anh bị em đánh lừa.

Mai nghịch trên chót mũi của Hiền, trách yêu :

– Anh hư lắm, cả buổi cứ nhìn em như em là tội phạm vậy.

Hiền chối :

– Anh đâu có.

– Còn nói không. Anh tưởng em không biết anh nghĩ gì sao ?

Hiền nhìn thẳng vào mắt Mai :

– Em cứ thử nghĩ anh đang nghĩ gì ?

Mai cười có vẻ trêu Hiền :

– Anh tưởng đâu một lần nữa, quên chuyện hôn lễ của chúng mình, có đúng không ?

– Em không quên thật sao ?

– Làm sao mà em quên được. Trải qua những tháng ngày gian khổ vừa qua, giờ đối với em hạnh phúc rất quý báu. Em tự nhủ rằng em sẽ không bao giờ là để bỏ qua cơ hội của mình. Tất cả những cơ

hội, nếu có, em sẽ nắm bắt bằng mọi giòng hết. Anh Hiền, anh chính là cơ hội của em.

Hiền có vẻ xúc động. Mai nghịch ngợm nói tiếp :

– Em sẽ bắt sống anh, không dễ dàng tha cho anh đi đâu.

Lúc ấy trong lòng Hiền dâng lên một thứ tình cảm mạnh mẽ hơn bất kỳ sức mạnh gì trên thế giới này. Chàng cảm thấy yêu Mai, yêu hơn lúc nào hết, nhiều hơn bao giờ hết. Cúi xuống càng thấp, Hiền thì thầm :

– Mai. Anh muốn đính hôn em !

Mắt Mai sáng lên như cười. Đôi mắt ấy từ từ khép lại, một cách sung sướng và tự nguyện, nàng hé môi đón nhận nụ hôn của Hiền nhẹ nhàng đậu xuống . Bàn tay Hiền chống trên giường buông ra, người anh đè lên Mai. Anh cảm nhận sức trẻ rùng rục của Mai trên bộ ngực của nàng. Anh và nàng hai tâm hồn quấn chặt vào nhau.

oOo

Mai nhìn cô em gái co ro trong góc phòng bằng đôi mắt thương cảm, rồi giọng nàng bùi ngùi :

– Nếu có lúc nào tâm trí Tú Bình loé sáng, hẳn nó sẽ đau khổ lắm.

– Tú Bình không còn biết đau khổ hay g^hờ giận đâu em ạ.

– Đó chính là tận cùng của sự đau khổ. Tú Bình thật tội nghiệp.

Một ngày nào đó, nếu có khả năng, em sẽ gọi Tú Bình ra nước ngoài điều trị.

Hiền không nói gì, nhưng cố nén tiếng thở dài, Tú Mai không chỉ muốn đưa Tú Bình trị bệnh ở nước ngoài mà còn muốn chữa trị đôi mắt mẹ nàng sáng lại. Đó quả là dự tính quá xa vời, nếu không muốn nói là vượt qua khả năng của mình. Thế nhưng Tú Mai vẫn mơ ước và vẫn mong muốn thực hiện những điều đó.

Hiền không nỡ nói ra sự thật phũ phàng. Nhưng chàng biết rồi đây Mai sẽ tiếp tục bơi ngược dòng nước như nàng đã và cố gắng bấy lâu nay.

– Tú Bình – Mai nói với em, dù biết rõ là Bình không thể hiểu được – Hôm nay chị đến đây muốn cho em biết là chị sắp kết hôn.

Anh Hiền, em đã biết anh ấy rồi đấy, anh sẽ là anh rể của em.

Tú Bình bỗng cười thành tiếng, tiếng cười rất đại với gương mặt ngây ngô, ngờ nghệch. Thế nhưng Mai lại có vẻ mừng rỡ :

– Nó cười rồi đó anh Hiền. Anh có nghĩ là Tú Bình nó nghe được không ?

Hiền không nỡ làm Mai thất vọng :

– Có lẽ Tú Bình muốn chúc mừng chúng ta.

– Phải...phải...! Từ ngày bị bệnh, em chưa bao giờ thấy nó cười tươi như vậy. Tú Bình em có nghe chị nói không ? Đám bác sĩ ở đây làm việc không ra trò trống gì cả. Nhưng em cứ yên tâm một ngày nào đó chị sẽ tìm cho em một bác sĩ thật giỏi. Chị không để em suốt đời chịu cảnh mù lòng lí trí và ở trong cái nhà thương lạnh lẽo này đâu.

Tú Bình lại toét miệng cười. Mai nắm tay Hiền lắc mạnh :

– Anh thấy không, nó lại cười đấy. Anh Hiền, anh nói gì với Tú Bình đi.

– Điều mà anh muốn nói với Tú Bình, không có gì khác hơn là anh rất sung sướng làm anh rể cô ấy.

Mai cười ngã đầu vào vai Hiền :

– Em có nghe anh rể nói gì không Bình ? Vậy là em có thể yên tâm cho chị rồi nhé.

Từ chỗ Tú Bình hai người đi ra tiện thử áo cưới. Ở đó họ chụp hình lưu niệm. Tú Mai yêu cầu anh thợ ảnh phóng hình thật to. Nàng muốn treo nó ngay trong phòng ngủ của hai người.

Ở nhà Vĩnh và Cúc đang chỉ huy đám thợ sơn nhà cửa, đặc biệt là căn phòng tân hôn được trang hoàng rất đẹp, rất mới. Tú Mai và Hiền về đến nhà thì mọi thứ hầu như đã hoàn tất. Vĩnh nói với vẻ hân diện :

– Đây, tất cả đã xong rồi. Sau này hai người nhớ là có công của tôi và Cúc trong cái tổ ấm của hai người đấy nhé.

– Chúng tôi không quên đâu. Thế còn anh, định đến bao giờ mới cưới con con người ta ?

Vĩnh nhìn sang Cúc đang cúi đầu e lệ :

– Chúng tôi dự định tổ chức một đám cưới ở dưới quê.

– Còn sau đó ?

– Sau đó ư ? Chúng tôi lại trở lên đây. Thành phố này. Tôi quyết định tạo dựng sự nghiệp ở đây. Cúc cũng đồng ý như thế.

– Nhưng liệu anh có xin được việc làm ở đây cho Cúc không ?

– Cùng lắm tôi lại đi dạy thêm giờ, dạy thêm như Tú Mai đã có lần nói. Thế còn cậu, Hiền. Trong trường hợp bị điều đi dạy xa, cậu tính thế nào ?

– Trước khi vào ngành này, tôi luôn nghĩ mình ít khi được dạy gần nhà. Trong thời gian chưa có việc làm tôi sẽ bắt tay vào viết tiểu thuyết. Từ lâu tôi đã xây dựng một cốt truyện rồi.

– Chà...chà...Đó là một kế hoạch vĩ đại. Tôi hy vọng một ngày nào đó sẽ được đọc được tiểu thuyết của cậu. tất nhiên đã được in thành sách chứ không phải bản thảo.

Mai đập mạnh lên vai Vĩnh :

– Anh đừng nói gở. Anh Hiền mà viết thì nhất định sẽ thành công, bởi vì anh ấy luôn luôn có tôi ở phía sau làm động lực. Đúng không anh ?

Hiền cười. Vĩnh lắc đầu :

– Thật là khó coi quá !

Đêm đó Hiền và Mai đến trước mặt mẹ nàng. Hiền rót tách trà cung kính cho mẹ vợ. Chàng trịnh trọng nói :

– Thưa bác, từ nay con xin được chính thức được gọi bác bằng mẹ. Hôn lễ của con và Tú Mai đã chuẩn bị cả rồi. Vì con không còn thân nhân nữa nên mọi chuyện xin mẹ hãy định liệu cho con.

Bà mẹ đỡ tách trà rồi nói :

– Mẹ không đòi hỏi gì cả. tất cả là vì hạnh phúc của hai con. Hôn lễ rình rang hay đơn giản, tùy các con tự quyết định.

– Mẹ ơi. – Mai nói – Vì gia đình còn khó khăn nên con và anh Hiền quyết định chỉ mời một số thân nhân và vài người bạn đến dự buổi tiệc nhỏ, coi như là ra mắt vậy. Ý mẹ như thế nào ?

– Mẹ đồng ý !

Hôn lễ của họ diễn ra một tuần lễ sau đó.

oOo

Buổi chiều, ngay sau hôn lễ của Mai và Hiền. Vĩnh và Cúc về quê. Họ chưa định được ngày cưới. Nhưng hứa sẽ cho vợ chồng Hiền biết sớm để về quê, theo cách Vĩnh nói, là để trả nợ cho mấy ngày cực khổ vừa rồi của anh ta.

Một cách trịnh trọng. Hiền mở cửa phòng tân hôn. Mai đã thay đồ, mái tóc mới gội của nàng vẫn còn ướt. Nàng đang ngồi trên giường

với những đồng quà chưa kịp mở. Mai ngoắc Hiền :

– Lại đây đi anh, phụ em mở mấy gói quà này.

Hiền đến, ghé môi hôn lên má nàng :

– Em có mệt không ?

Mai lắc đầu :

– Không mệt. Anh quên em là người giỏi chịu đựng sao. Hơn nữa đám cưới của mình đơn giản như một buổi tiệc nhỏ, có gì mà mệt.

– Mọi người ai cũng khen thức ăn ngon quá. Thật Cúc là một đầu bếp tài ba.

– Ồ nhỉ, em vừa nghĩ sao bấy lâu nay ta không khuyên Cúc mở một quán ăn.

– Mở quán ăn ư ? Ý kiến cũng hay đấy, nhưng không phải là ít vốn đâu.

– Cũng không nhiều lắm đâu. Lần này họ lên đây em sẽ khuyên Cúc mở quán ăn.

Vừa nói Mai vẫn tiếp tục mở quà, tiếng giấy hoa kêu sột soạt. Chợt nàng kêu lên :

– Anh xem này, cái đồng hồ tay đẹp quá.

Hiền cầm chiếc đồng hồ ướm vào tay Mai. Chàng giở giọng mật ngọt:

– Đồng hồ đẹp thật, nhưng tay của em đẹp hơn. Dù sao thì cũng rất xứng đôi.

Mai lườm chồng :

– Nếu trên thế gian này đàn ông nào cũng biết cách nịnh nọt như anh thì phụ nữ điều đứng cả.

– Nhưng anh chỉ nịnh vợ mình thôi. À, có lẽ em cho là một câu nói nịnh, nhưng anh cảm thấy sao đêm nay em đẹp lác thường quá. Đến cái lừ mắt của em cũng đẹp hơn người ta.

Nói rồi Hiền sấn tới, chờn vờn muốn hôn Mai. Nàng biết là anh muốn giở trò rồi đây. Có lẽ đó cũng chính là giây phút chín muồi nhất của hai người, giây phút mà họ đã yêu, đã chờ đợi rất lâu. Với một chút ethen con gái. Mai cố tìm cách kéo dài thời gian :

– Đứng anh. Phụ em mở quà đi.

Hiền kề sát tai nàng thì thầm :

– Bây giờ anh chỉ quan tâm đến việc mở cửa trái tim em, khám phá

thiên đường bí ẩn mà bấy em cố tình giấu anh. Tú Mai, đến giờ phút đầu hàng anh rồi.

Quả là đến thời điểm ấy. Họ hôn vào nhau. Mai chỉ còn kịp với tay tắt đèn.

Buổi sáng Mai thức dậy trước Hiền. Nàng ngồi ngắm anh một lúc rồi đi làm, vệ sinh cá nhân, thay đồ. Lúc nàng trở ra Hiền vẫn còn ngủ. Mai quyết định đánh thức chàng :

– Này, chàng lười... mau dậy đi ! Mặt trời mọc qua cửa sổ rồi kìa.

Hiền cựa mình rồi mở choàng mắt ra, Mai dí tay lên trán chồng :

– Anh hư lắm, định ngủ đến trưa hay sao ?

Hiền nhìn miên man trên mặt Mai, không khỏi nghĩ đến những điều tuyệt diệu đêm qua. Rồi chàng chép miệng :

– Anh chợt phát hiện buổi sáng em thật là đẹp. Nếu sáng nào em cũng đẹp thế này thì anh hư mất.

Nói xong Hiền nắm tay định kéo Mai, nhưng nàng không dễ bị sa ngã. Nàng giãy nẩy :

– Không...em không chịu đâu. Anh đúng là hư quá. Mau mau dậy đi làm vệ sinh rồi còn ra chào mẹ.

– Nhưng mà anh muốn...

Mai vùng mạnh thoát khỏi tay Hiền. Nàng cất tiếng cười gòn tan khi nhìn thấy vẻ mặt ngẩn ngơ của Hiền. Nàng trêu :

– Coi mặt anh kìa, cứ y như là cậu bé bị mất tiền. Nếu anh mà còn nằm ườn ra đó thì em bỏ ra ngoài trước đó nhé.

Hiền uể oải ngồi dậy, cất tiếng cầu nhàu :

– Em mới đúng là hư, mới ngày đầu tiên mà không biết chịu chồng gì cả.

– Nhưng trước tiên anh phải chịu em đã.

– Thôi được, anh đành chịu thua em vậy.

Vừa nói Hiền vừa đi vào nhà vệ sinh. Lát sau chàng trở ra với quần áo chỉnh tề. Mai cũng vừa xếp chăn mềm xong. Hiền đứng trước gương chải tóc. Mai đến gần chủ động ôm chồng :

– Bây giờ anh muốn em chịu anh điều gì nào ? Nhưng mà...trừ chuyện bận bịu đấy nhé.

Hiền quay lại vòng tay ôm lưng vợ hỏi :

– Em muốn là gì trong tuần trăng mật của chúng mình ?

– Em muốn gì à ? – mai nghiêng đầu ra chịu suy nghĩ – Em muốn anh nấu cơm cho em ăn suốt một tuần.

– Trời ơi, Mai ! – Hiền kêu lên – Em có còn ý thích nào dễ chịu hơn không hả ?

Mai dí tay lên trán Hiền trách móc :

– Coi anh kia, mới nghe nấu cơm cho vợ thì đã kêu trời. Thế mà còn nói là anh yêu em, sung sướng hy sinh tất cả vì em.

– Anh có nói thế bao giờ – Hiền cãi – Những lời lẽ cải lương như vậy đời nào anh nói ra chứ.

– Đó...đó...– Mai phụng phịu – Mới đó mà anh muốn quên tất cả rồi – Mai chợt cười – Nói gọn với anh chứ em đành lòng nào bắt anh vào bếp. Nhưng nói thiệt, lâu rồi không có nấu nướng gì, em lười lắm.

– Anh cũng không nỡ bắt em một mình làm bếp. Chúng ta chia đôi công việc.

Mai chớp ngay lấy thời cơ :

– Là anh tự nguyện đấy nhé. Không được mét với mẹ là em buộc anh đấy, không khéo mẹ sẽ mắng em à ăn hiếp chồng.

– Hừ...Hừ... – Hiền giả vờ rên rỉ – Em đúng là từng giờ ăn hiếp anh đấy. Nhưng thôi, dù sao anh cũng biết điều đó rồi.

– Anh ...

Mai trợn mắt định làm dữ nhưng Hiền đã nhanh chân lĩnh đi :

– Anh ra ngoài chào mẹ trước đây.

Mai tức tối rượt theo chồng :

oOo

Hiền sắp xếp giường ngủ xong. Quay lại nhìn mai đang ngồi trước bàn trang điểm. Nàng mặc áo ngủ màu hồng nhạt, màu áo và nước da trắng nõn nà của nàng là một sự kết hợp tinh tế. Hiền không đành lòng được đến ôm ngang lưng vợ thì thầm :

– Đi ngủ thôi em.

Mai ngẩng lên nhìn chồng, má nàng cọ sát vào má anh. Mai hỏi :

– Anh có mệt không ? Cả ngày lo nấu nướng quét dọn làm em mệt quá.

– Không phải em là người giỏi chịu đựng sao ?

– Không biết từ lúc nào em đã không quen với công việc nhà nữa.

Có lẽ Cúc đã làm hư em mất rồi.

Hiển bẹo má Mai :

– Coi chừng em hư thật đấy !

– Ha..anh nhân cơ hội mắng em đó hả ?

– Thôi đừng mà – Hiển nằn nì– Đi ngủ sớm đi em.

– Anh Hiển này. Em muốn thuê một người giúp việc.

– Hả...? Cả hai chúng ta còn chưa có việc làm, em nói giỡn hay sao ?

– Việc làm ấy à ? Em có hàng khối đấy.

Mai lấy trong ngăn bàn ra rất nhiều bì thư, đó là thư mời của các công tình yêu muốn Mai về làm việc cho họ. Nàng khẽ đẩy Hiển ra :

– Để em xem có chỗ nào đáng để em để mắt đến không ?

Nói là làm. Mai bóc thư ra xem. Nàng lần lượt xem từng lá thư với lời bình kèm theo :

– Công tình yêu này nhỏ quá, không có triển vọng. Chà, ngành may mặc không hợp với em lắm. Có cả thư của một công tình yêu sữa nổi tiếng đây. Ngày mai em sẽ đến thương lượng với họ. Còn phải xem họ sắp xếp cho em làm công việc gì đã.

– Mai...!

– Gì anh ?

Mai vẫn tiếp tục xem thư. Chừng không nghe Hiển nói gì, nàng ngẩng lên nhìn. Phát hiện gương mặt trầm ngâm của Hiển. Mai gạt tất cả các lá thư qua bàn rồi quay lại đòi điện với chồng :

– Anh có điều gì muốn nói với em phải không ?

– Em định thuê người giúp việc thật sao ?

– Em còn tưởng chuyện gì quan trọng – Mai mỉm cười – Anh lo chúng ta không có tiền trả sao ?

Hiển không đáp. Mai đứng lên bá cổ chồng về nũng nịu :

– Anh đừng lo, em biết cách kiếm tiền mà.

"Em biết cách kiếm tiền" Câu nói ấy như một cái gì đó xoáy vào lòng Hiển. Vậy mà những gì chàng lo lắng trước khi kết hôn đã thành sự thật, nó như một cái báo động. Mai sẽ không còn là một phụ nữ thuần túy nữa. mai không còn quen với việc bếp núc, nội trợ. Mai có lý tưởng của mình, những mơ ước và lý tưởng của Mai

thậm chí một người đàn ông như Hiền cũng chưa chắc làm được.

– Anh sao vậy ? – Mai nhay bén hận ra vẻ khác thường của Hiền – Có chuyện gì anh cứ nói ra đi vợ chồng mình cùng bàn bạc.

– Anh...anh không thích có người lạ chen vào cuộc sống của chúng ta.

Mai bật cười thành tiếng :

– Ôi anh Hiền, anh thật là ngốc nghếch. Một người giúp việc thì làm sao có thể chen vào cuộc sống của chúng mình được.

– Nhưng thời buổi này khó tìm được người tốt.

– Nếu họ không tốt, mình không hài lòng thì cho họ nghỉ việc, có gì quan trọng đâu.

Hiền ngậm ngừng, không muốn nói ra sự thật đau lòng là Mai đã mất đi một phần nữ tính đáng yêu. Sợ nàng không vui, chàng hỏi :

– Em định đi làm ngay à ?

– Để xem công việc có thích hợp không. Đồng lương có tương ứng không đã.

– Nếu em đi làm ...chuyện nhà hãy để anh lo. Dù sao anh cũng chưa có quyết định phân công công tác.

– Anh sẽ lo việc nhà ? – mai ngỏ đầu nhìn Hiền – Anh nói thật chứ ?

– Anh sẽ cố gắng.

– Nhưng em nói trước, nếu em đi làm thì sẽ không giúp gì được cho anh đâu nhé. Em không muốn lơ là với công việc chính của mình.

Vậy là Mai đã phân công rạch ròi giữa việc chính và phụ. Hiền nói ra điều đó hy vọng Mai sẽ đổi ý. Nhưng không ngờ tình hình lại tệ hại hơn. Bây giờ có thể thấy được Mai không còn là người phụ nữ của gia đình nữa. Nói cách khác, nàng là người phụ nữ hoàn toàn của xã hội.

Dù sao đó là điều Hiền cũng đã dự đoán trước, chàng đành chấp nhận nói vậy.

oOo

Mai đẩy xe vào nhà, tháo khăn che mặt và găng tay. Đi ngoài nắng làm hai má nàng đỏ hồng. Hiền từ sau nhà đi ra với chiếc tạp dề làm bếp đeo trước ngực. Mai nhìn thấy thế liền trêu :

– Ôi, chồng của em, anh giống một đầu bếp chuyên nghiệp lắm.

Hiền phớt lờ câu nói ấy :

– Việc làm của em thế nào rồi ?

Mai lắc đầu :

– Em không thích công việc ấy.

– Họ sắp xếp em làm gì ?

– Trưởng phòng giao tế. Anh biết đấy, ngành đó đâu có cơ hội cho em phát triển khả năng.

Hiền cười cười :

– Dù sao họ cũng có cặp mắt thẩm mỹ.

– Em không thích làm lọ hoa cho người ta chưng trong phòng đâu.

Nhưng anh đừng lo, còn khó chỗ muốn thuê em.

– Anh biết...em bây giờ đã có chút tiếng tăm.

Mai nheo mắt vớ Hiền :

– Anh không ganh vớ em đấy chứ ?

– Anh ganh à ? Anh giống người nhỏ mọn như vậy sao ?

– Co mặt anh kìa, em nói đùa mà – Mai ghé môi lên má Hiền, chọt nàng la lên – Chao ôi, người anh toàn mùi dầu mỡ.

– Sao em không nói người ta có cả mùi tương chao và ớt ? Em rửa mặt rồi ăn cơm.

Hiền không thích cái lời nói đùa của Mai. Nàng vẫn vô tư :

– Hôm nay anh cho em ăn món gì thế ?

– Chốc nữa em khắc biết.

Mai đi vào trong, lát sau tiếng nàng vọng ra :

– Ôi anh Hiền, anh gặt cả đồ cho em rồi đó ư ?

– Anh tiện tay thôi mà.

Mai đi ra :

– Để em giúp anh dọn cơm. Mẹ ơi, ra ăn cơm đi.

Bà mẹ từ trong vọng ra :

– Con có xin được việc làm không ?

– Chưa mẹ ạ. Mẹ ngồi đây đi, để chúng con dọn cơm lên.

– Thật chán. Mẹ chả giúp được gì cho các con.

Mọi người đã ngồi vào bàn. Mai gánh phần xới cơm ra bát. Đối với Hiền đó là một điều an ủi. Chàng thích cái hạnh phúc ấm cúng ấy trong ngôi nhà nhỏ của mình. Chàng nó :

– Vĩnh vừa đánh điện tín lên báo tin ngày lễ thành hôn.

– Chùng nào thế anh ?

– Tuần sau, ngày thứ sáu.

– Nhanh nhĩ. Có lẽ hai anh chị muốn cưới nhau quá rồi. Thật không ngờ cái cô bé nằm ngất xỉu trước nhà mình cuối cùng lại là vợ của anh Vĩnh.

– Họ xứng đôi lắm. Anh cảm thấy hai người họ như là có duyên tiền định.

Mai bỏ chén cơm xuống. Nhìn Hiền bằng đôi mắt long lanh :

– Thế còn chúng ta. Có duyên tiền định không ?

Hiền nói nửa đùa nửa thật :

– Còn phải chờ thời gian xem sao đã.

Mai là người rất nhạy bén :

– Anh nói đùa hay nói thật đấy ?

Biết mình lỡ lời. Hiền cười giã lã :

– Nói đùa, tất nhiên anh nói đùa.

Mai lừ lừ mắt :

– Tha cho anh đấy.

Mẹ của Mai lên tiếng :

– Cúc con nói chuyện, mẹ không hiểu gì cả.

Mai và Hiền nhìn nhau cười. Buổi tốt ! Lần này. Mai là người chuẩn bị giường ngủ. Nàng đã thay áo ngủ, trong khi Hiền ngồi cắm cúi viết cái gì đó. Ngày hôn nay chàng đã dọn một bàn viết ngay trong phòng ngủ của họ. Mai mon men đến gần, ghé mắt nhìn qua vai Hiền :

– Anh viết gì thế ?

– Tiểu thuyết của anh.

– À...một việc lớn đây.

Hiền bỏ viết xuống, quay nhìn Mai. Chàng không hiểu nàng có cho việc viết tiểu thuyết là việc lớn thật hay nàng nói đùa. Hiền thăm dò :

– Em có lòng tin là anh sẽ thành công không ?

– Tất nhiên em tin anh.

Mai nói có vẻ không cần suy nghĩ. Có thể trong lòng nàng có một lòng tin lớn lao nào đối với Hiền, nhưng có thể đối với nàng, việc

Hiển viết lách có thành công hay không là không quan trọng.

Hiển không muốn suy diễn xa vời nữa, lại cầm viết lên. Mai nói :

– Em không phiền anh sáng tác nữa. À...

Hiển ngẩng lên :

– Có chuyện gì thế em ?

– Em xin lỗi, nhưng anh có chắc là anh đảm đương được việc nhà không ?

Hiển lại buông cây viết xuống. Đến giờ chàng đã hiểu Mai quyết tâm đi theo con đường mình đã chọn. Có lẽ không còn điều gì kéo nàng quay lại giành một phần tâm trí, thú vui với những công việc gia đình bình thường nữa.

Nghĩ thế. Hiển đứng lên đối diện với nàng, là đối diện với thực tế.

Chàng nói :

– Mai này thực tình anh không muốn thuê người giúp việc đâu. Nếu em nhất quyết chỉ làm công việc xã hội thì việc nhà...tạm thời giao cho anh.

Mai cũng có vẻ nghiêm trang. nàng đã ý thức được những gì diễn ra trong lòng Hiển :

– Trước đây anh có biết em sẽ như thế này không ?

– Em nói trước đây ?

– Trước khi chúng ta thành hôn ấy.

Hiển lặng người đi. Câu nói ấy có một cái gì đó rất nhức nhối. Dù sao chàng cũng phải thừa nhận :

– Anh biết !

Mai nghiêm nghị hỏi :

– Nhưng bây giờ anh vẫn thất vọng ?

Đó là gút mắc đầu tiên giữa hai người, Hiển chính mình cần phải khéo léo gỡ nó ra, thật êm thật thận trọng để không tổn thương bất cứ điều gì.

– Dù sao anh cũng biết trước rồi. Đây không phải là việc quan trọng.

Mai bỗng nắm lấy tay Hiển, đôi mắt nhìn chàng đau đáu :

– Anh hiển, anh có biết là em đặt hy vọng ở anh rất nhiều không ? Em cũng biết em là đứa con gái lập dị. Em không giống như bao người phụ nữ khác. Hoàn cảnh đã biến em trở thành như thế này.

Em hy vọng anh hiểu và cảm thông cho em.

– Anh cũng hy vọng anh là người hiểu em nhiều nhất.

Mai dịu dàng mơn man trên mặt Hiền. Nàng muốn nói là nàng rất yêu anh, nhưng cuối cùng nàng biểu hiện điều đó bằng cử chỉ. Nàng chủ động hôn lên má anh rồi nói :

– Thật lòng em không nỡ không nhìn anh làm việc nhà đâu. Anh thử nghĩ xem, thuê một người giúp việc đâu có gì bất tiện. Mai mốt em đi làm, anh cũng đi làm, mình đâu thể bỏ mẹ ở nhà một mình được. Còn nữa, vài bữa vợ chồng mình đi dự đám cưới Vĩnh, còn mẹ thì phải làm sao.

Hiền thở dài, đẩy Mai ra. Chàng nhìn quanh phòng rồi nói :

– Trong ngôi nhà nhỏ bé này, nếu có một người nữa thì sẽ ra sao ? Những giờ phút riêng tư thơ mộng của chúng mình chắc hiếm hoi lắm. Trước đây sao cũng được, nhưng giờ anh không muốn nghe hơi hướm của một người phụ nữ lạ. Anh không muốn bị quấy rầy trong lúc viết lách, không muốn đồ đạc đã sắp xếp theo thói quen bị xê xích. Càng không muốn thấy cảnh em không hài lòng, mắng người ta rồi đuổi việc. Mai, anh xin hỏi lại em, trước khi thành hôn em có hiểu anh không ? Có biết là anh muốn xây dựng một cuộc sống thiên đường thật êm ấm, thật đơn giản nhưn hạnh phúc. Thiên đường của riêng hai chúng ta.

Hiền đã dứt lời, không nói gì thêm nữa, họ nhìn nhau đắm đắm.

Rồi Mai chớp mắt cảm động :

– Em đã hiểu anh rồi, anh Hiền. Em hứa với anh, từ nay chúng ta cùng nhau chia sẻ.

Hiền dang tay ôm chặt lấy Mai. Muốn khóc lên được vì hạnh phúc. Cuối cùng Mai đã hiểu chàng. Hiền đã nhìn thấy thiên đường của hai người đang ở phía trước !

Mai tung tăng đi vào nhà với niềm vui hớn hở trên mặt. Trong phòng chỉ có Hiền. Mẹ nàng ít khi ra ngoài. Mai khoe ngay.

- Cuối cùng em đã tìm được việc làm vừa ý rồi.
- Hẳn là một công ty lớn và một công việc nhiều triển vọng...

Mai sà vào lòng Hiền :

- Anh đúng là chồng của em, hiểu em hơn ai cả.
- Vậy em hãy cho anh biết công việc vĩ đại của em là gì ?

Mai vênh mặt với Hiền, nói bằng giọng tự hào :

- Vợ của anh sẽ là một trợ lý đặc biệt cho trưởng phòng kế hoạch và đầu tư.

Hiền ngạc nhiên :

- Em từ chối nào là chức trưởng phòng , phó phòng để bây giờ chỉ làm trợ lý thôi sao ?
- Em biết ngay anh sẽ hỏi câu ấy – Mai ngồi thẳng người rồi nghiêm túc phân tích – Thật ra trưởng phòng của một công ty nhỏ của chả là gì với một công ty lớn. Anh biết công ty em chuyên ngành gì không ? – Nàng nói luôn – Chế biến, kinh doanh thực phẩm, đồ hộp và thức ăn nhanh. Công ty của Mỹ đấy. Trăm phần trăm vốn nước ngoài.
- Đâu phải công ty nước ngoài là ngon em.
- Dù sao em cũng thích cung cách làm việc của người nước ngoài hơn. Nhất là người Mỹ. Với họ, chỉ có người có tài năng thực sự mới tồn tại. Hơn nữa họ biết cách khuyến khích và tận dụng tài năng.
- Ngày nay các doanh nghiệp của ta cũng thực thi tuyệt để phương

châm tận dụng tài năng.

– Một số thôi. Em không muốn mạo hiểm và lãng phí thời gian.

Hiển cảm thấy có một chút căng thẳng, liền không muốn tranh luận nữa :

– Dù sao anh cũng chúc mừng em đã tìm được việc làm tốt. Anh phải công nhận với em là ngành công nghiệp thực phẩm, đồ hộp là thức ăn nhanh ở nước ta rất có triển vọng.

Mai rất tự hào với công việc mới của mình :

– Thấy chưa, em đâu có chọn sai. Hơn nữa, đây là công tình yêu mới thành lập, họ có rất nhiều dự tính nhưng chưa có dự án. Em hy vọng vài năm sau em sẽ là thành viên trong ban giám đốc, hoặc trong hội đồng quản trị.

Hiển bật cười :

– Em đúng là kiêu hãnh.

Mai bá cổ Hiển gần như đánh đu trên người chàng :

– Thế anh có tự hào vì em không ?

– Có...có...anh rất tự hào.

– Nhưng anh không thể chúc mừng suông được. Nói như cách anh Vĩnh thường nói, phải mở một buổi đại tiệc. Vậy anh định đãi em món gì đây ?

– Lẽ ra sẽ có tiệc mừng, nhưng vì anh không có điều gì đáng để mừng, hơn nữa còn thất vọng nên bù lại, buổi tiệc coi như không có.

Mai chớp mắt hỏi lại :

– Anh có việc gì vậy ?

Hiển rút ra một mảnh giấy :

– Anh đã có quyết định công tác.

– Về đâu vậy anh ?

– Về miền núi. Sở giáo dục đã từ chối đơn của anh ở lại thành phố của anh. Nhưng không sao. Có khi xa em, lâu lâu về gặp nhau lại hay.

Mai xem lướt qua tờ quyết định của Hiển rồi ném nó lên bàn :

– Anh đừng buồn – Nàng an ủi Hiển – Không cho thi thôi. Bây giờ thiếu gì trung tâm cần giáo viên Anh ngữ như anh. Anh cũng có thể đi dạy giờ, dạy phụ đạo...

Hiền chợt đứng lên rời khỏi Mai. Không hiểu chàng rất mong muốn điều đó. Những gì Mai vừa nói không có tác dụng san sẻ tâm trạng của chàng. Đến đứng gần cửa sổ nhìn ra ngoài. Hiền nói :

– Thật ra anh không có buồn, cũng không thất vọng vì không được dạy ở thành phố.

Mai cũng đứng lên lại gần Hiền. Nàng thật lòng muốn chia sẻ với anh nhưng không biết nói sao cho đúng. Cuối cùng nàng hỏi :

– Thật ra anh đang nghĩ gì ?

Hiền thở dài :

– Anh nghĩ...nếu giáo viên nào ra trường cũng muốn ở lại thành phố công tác như anh và Vĩnh, rồi lại tìm cách trốn bỏ trách nhiệm, thì các em nhỏ ở miền quê, vùng sâu, vùng xa sẽ ra sao. Ai...? Thầy cô nào dạy cho các em ?

Mai nhìn rất lâu trên gương mặt đăm chiêu của chồng. Không phải trước đây nàng không biết Hiền là người sống có lý tưởng, nhưng nàng nghĩ anh thừa thông minh để sống sao cho thích nghi với hoàn cảnh.

Nàng cố lựa lời để nói. Mai biết đây là vấn đề tế nhị, không khéo sẽ dẫn đến phân rẽ giữa hai người.

– Anh Hiền, – Nàng lên tiếng phá tan im lặng cô đọng – Không phải em phê phán lý tưởng của anh. Làm người có lý tưởng là việc tốt. Cũng như em, em rất muốn làm việc cho một doanh nghiệp nhà nước, góp một phần công sức cho nước nhà. Nhưng...em muốn nhấn mạnh đến hoàn cảnh đặc biệt của chúng ta. Giả sử bây giờ em bỏ ra hai ba năm cống hiến công sức cho một doanh nghiệp nhà nước đó, với đồng lương 180 – 200 ngàn một tháng cho một kỹ sư như em, thử hỏi công việc của em, trí tuệ và sự nỗ lực của bản thân mình ai sẽ bù đắp cho ?

Hiền vẫn im lặng. Mai nói tiếp :

– Nếu em không có mẹ, không có Tú Bình. Em sẵn sàng đem sức trẻ của mình mà thử thách. Cũng như anh, bây giờ làm sao anh có thể bỏ em, bỏ mẹ, bỏ Tú Bình mà đi thực hiện lý tưởng ? Cũng như anh Vĩnh và Cúc, họ làm sao dám đeo đuổi lý tưởng khi còn có quá nhiều người trông chờ ở họ.

Hiền thở dài :

- Có lẽ em nói đúng.
- Anh có trách em sống thực tế không ?
- Đó là thực tế không thể tránh khỏi.

Mai nhìn姐姐 Hiền, lo âu vì biết anh vẫn chưa vui, chưa thanh thản hơn. Nàng chợt nhớ ra một việc :

– Nếu anh cảm thấy không vui thì mình đến tuổi Thanh Thân chơi đi.

– Nhưng còn mẹ...

– Mẹ có thể ở nhà được mà – Giọng mẹ Mai từ trong vọng ra – Các con cứ đi chơi đi. Vợ chồng cần nhất là phải hiểu nhau, các con ạ.

Hai vợ chồng cùng cười. Hiền ghé tai Mai thì thầm :

– Mẹ em rất tuyệt !

Mai chữa lại :

– Mẹ của chúng chứ. Anh !

– Phải...phải...Anh xin lỗi. Chừng nào em đi làm !

– Thứ sáu !

oOo

– Thứ sáu !

Hiền chợt kêu lên như vừa nhớ ra điều gì. Sau mấy giờ hít thở không khí trong lành ở ngoại ô, giờ Hiền rất minh mẫn. Mai đang xăm xôi mình trong gương, nghe tiếng Hiền, liền quay lại :

– Chuyện gì vậy anh ?

– Hồi trưa này em nói thứ sáu em đi làm ?

– Vâng , ngày làm việc đầu tiên của em. Nhưng sao hỏi anh ?

– Thôi chết rồi. Hôm đó là ngày đám cưới của Vĩnh và cúc.

– Chết !

Mai ngồi thờ người ra, trong một lúc Hiền không biết nói sao. Mai băn khoăn :

– Bây giờ phải làm sao hỏi anh ?

– Dù sao chúng ta cũng không vắng mặt được, em ạ.

Hiền nói như thế cũng thể hiểu là chàng đã chọn một phương án.

Nhưng Mai có lý lẽ của riêng Mai :

– Em không muốn có vấn đề gì trong ngày đi làm đầu tiên đâu.

– Nhưng...

Mai không để Hiền nói hết :

– Anh cũng biết đó, những ngày làm việc đầu tiên mình phải tạo ấn tượng tốt, nếu bây giờ em xin nghỉ thì...Không thể được. Đó là điều không thể chấp nhận được.

Hiền đến trước mặt vợ, cố nói thêm :

– Mai. Vĩnh và Cúc là người bạn tốt của chúng ta. Họ rất vất vả trong ngày cưới của chúng ta.

– Anh hãy xin lỗi họ dùm em. Anh nói đúng. Vĩnh và Cúc là bạn tốt, chắc họ sẽ hiểu cho em.

– Em đã quyết định như thế.

Mai hỏi lại :

– Anh trách em ư ?

Hiền quay mặt đi. Thực lòng lòng chẳng biết nói sao. Mai có lý do chính đáng của nàng. Nhưng dù có lý do nào thì Hiền vẫn cảm thấy nó có một cái gì đó rất buồn, rất thiếu, rất không ổn. Thấy Hiền như thế. Mai dỗi :

– Nếu anh cũng không thông cảm và hiểu cho em thì...Không còn gì để nói nữa.

Hiền ngập ngừng :

– Mai...theo anh thì...em vẫn còn nhiều thứ mời lắm phải không ?

– Em đã xem xét tất cả rồi, không còn chỗ nào thích hợp với em và có nhiều tương lai hơn nữa.

– Liệu có vì một chỗ làm mà đánh mất tình bạn không em

– Sao anh nặng lời vậy ? – Mai phải dỗi – Làm gì đến nỗi đánh mất tình bạn. À, hay là anh cho rằng em là người không coi trọng nhân tình ?

– Mai...

Nàng quay đi, giận dỗi :

– Anh không hiểu em chút nào cả.

Hiền thở dài :

– Thôi được, anh sẽ đi một mình vậy.

Nhưng Mai không chịu bỏ qua. Nàng quay lại nhìn thẳng vào Hiền :

– Thật ra anh đang nghĩ gì về em, cứ nói thẳng ra đi ?

– Anh không nghĩ gì cả. Anh chỉ cảm nhận mình có lỗi với bạn.

– Thế anh tưởng em vui lắm chắc ? Anh thử nghĩ xem bây giờ em đang có một việc làm rất tốt có thể nói là niềm hy vọng , là ước mơ cả đời của em. Thế anh muốn em bỏ rơi nó. Anh...

Hiển ngăn Mai lại. Chàng giơ một tay lên, cử chỉ dứt khoát .

– Chúng ta bỏ qua vấn đề này đi.

Mai mở to mắt nhìn Hiển rồi buông một câu :

– Tùy anh ! Tuy nhiên em cũng xin nói thêm cứ cho là em không bận công việc, nhưng chúng ta thì làm sao bỏ mẹ ở nhà mà đi đây ?

– Em lại muốn nhắc đến chuyện thuê người giúp việc ? Được, nếu em muốn không vướng bận gì đến việc nhà thì làm theo ý em đi.

– Anh...

Mai mở to mắt đầy vẻ tức tối. Nhưng sau cùng nàng cũng hiểu được là không nên đi quá xa. Nàng nén một tiếng thở mạnh rồi nói .

– Em không muốn tranh luận nữa, chúng ta dừng lại ở đây.

Nói xong nàng đi lại giường nằm vật xuống. Từ đó không ai nói lời nào. Họ nằm quay lưng lại nhau mỗi người theo đuổi một ý nghĩ. Tuy nhiên họ vó cùng cảm giác ngọt ngào và ray rức đến khó chịu. Họ cùng ước có thể cùng nhau quay lại nhìn nhau, cười cười, nói nói, rồi êm ái đi vào giấc ngủ trong vòng tay âu ếm của nhau.

Buổi sáng lúc Hiển thức dậy thì không thấy Mai nằm bên cạnh nữa, nàng đã ra ngoài từ lúc nào rồi. Làm vệ sinh xong. Hiển mở cửa đi ra. Bên ngoài bà mẹ ngồi trên bàn. Mai đang dọn điếm tâm. Thấy Hiển. Mai tươi cười như giữa họ chưa hề xảy ra chuyện gì.

– Em định vào gọi anh dậy ăn sáng đây.

– Sao em không kêu anh dậy giúp em một tay ?

– Em làm một mình được mà. Anh đừng tưởng giờ em đã xa lạ việc bếp núc. Đến đây ngồi đi anh.

Vậy là Mai chủ động làm lạnh. Hiển vui lắm. Không phải chỉ vì họ không còn giận nhau nữa mà chính vì thể hiện của Mai. Chàng rất thích nhìn Mai mặc tạp dề, mái tóc quăn cao, hai má đỏ ửng vì bếp lửa. Chàng thích nhìn nàng bận rộn tíu tít với soang nồi, chén, đĩa. Hình ảnh ấy đối với Hiển rất đẹp và đầy nữ tính.

Hiển nghĩ mình nên làm một cái gì đó hòa cùng ý thích của Mai.

Chàng bước đến, hôn khẽ lên má nàng, thì thầm :

– Anh yêu em lắm !

Mai nhoẻn cười, hai mắt long lanh sáng. Buổi sáng hôm ấy dường như thức ăn ngon hơn, không khí trong nhà cũng vui hơn. Xong bữa, Hiền nói :

– Bây giờ em có việc làm rồi, đến lượt anh cũng đi tìm việc đây.

– Anh muốn đi dạy trường tư ?

– Anh không thích dạy trung tâm.

– Em hiểu anh mà – Mai cười – Anh đi bao giờ về.

– Anh sẽ về sớm để phụ em lo bữa trưa.

Mai lườm Hiền :

– Anh làm như em không thể nấu nướng một mình được vậy. Anh cứ đi thoải mái, rồi xem hôm nay em trở tài nội trợ đây. mà này, anh ra đường không được chọc ghẹo cô nào đấy nhé. Đáng lẽ em phải theo trông chừng anh mới đúng.

– Em làm như anh là gã trăng hoa không bằng.

– Ai mà biết được – Mai là ra vẻ không tin tưởng lắm – Mấy người văn chương, thi sĩ như anh miệng lưỡi lắm, cô nào mà không chết.

– Điều quan trọng là anh chỉ thích một mình em thôi.

Hiền bẹo má vợ rồi dắt xe đi ra. Còn lại một mình trong phòng. Mai nhìn nhanh rồi bắt tay vào việc quét dọn. Mai phần nào hiểu được ý thích của Hiền. Anh là người sống đậm bạc, lý tưởng thanh cao, trước đây Mai cũng thích cuộc sống ấy, êm đềm, thơ mộng. Nhưng từ khi tai họa đổ xuống gia đình, nàng đã có những suy nghĩ khác.

Nàng rất yêu Hiền, tình yêu không còn nghi ngờ gì nữa. Và nàng tin rằng anh cũng yêu nàng nhiều. Mai còn nhớ một câu nói "chỉ cần có tình yêu là có thể vượt qua tất cả trở ngại" Vâng, nàng hy vọng vào điều đó. Hy vọng tình yêu của nàng và anh sẽ giúp họ đi qua đoạn đường đầu tiên mà khó khăn này. Tình yêu sẽ giúp họ hòa quyện vào nhau hướng hai tâm hồn thành một.

oOo

Thứ năm, Hiền lên đường về quê Vĩnh dự tiệc cưới. Trước khi đi, chàng còn buồn rầu nói :

– Anh thật sự không biết phải ăn nói làm sao với vợ chồng Vĩnh Đây.

Mai âu yếm sửa lại cổ áo cho chồng xong nàng vẫn để tay lên ngực Hiền :

– Anh đừng quá xem trọng vấn đề, em biết anh áy náy lắm, nhưng em tin là họ không trách chúng ta đâu.

Tất nhiên Hiền biết điều đó, sẽ không có trách móc, nhưng cái cảm giác không làm tròn tình bạn vẫn làm chàng ray rứt. Mai nhót gót lên hôn phớt lên má Hiền :

– Chúc anh đi đường may mắn !

– Anh sẽ rất nhớ em !

Mai nhoẻn cười :

– Cuối cùng cũng nghe được câu nói đáng yêu của anh. Em cũng nhớ anh lắm, nhưng em còn phải lo lắng nữa.

– Em lo gì ?

– Nếu các cô thôn nữa nào cũng dễ thương như em thì em phải lo rồi.

– Dù sao anh cũng không mang về đây, cô Cúc thứ hai đâu, em yêu.

Thế là Hiền đi, trong nhà chỉ còn hai mẹ con. Ấy vậy, mà đêm đến Mai khó ngủ quá. Chỗ nằm quen thuộc của Hiền bây giờ để trống, làm cho căn phòng lạnh hơn. Cuối cùng Mai phải dọn qua ngủ với mẹ.

Sáng thứ sáu nàng chuẩn bị đi làm. Nàng trang điểm, chọn trang phục cho thích hợp. Nàng không muốn ngày đầu tiên đi làm có điều gì sơ sót xảy ra.

Trước đó nàng dậy sớm lo thức ăn cả ngày cho mẹ. Để mẹ ở nhà một mình là điều nàng không thể yên tâm.

– Mẹ ơi ! – Nàng dặn dò – Con để đồ ăn nước uống ở đây cho mẹ nhé. Mẹ phải cẩn thận đấy. Đến chiều con mới về. Ráng ngày nay thôi. mai anh Hiền về rồi mẹ ạ.

– Con đừng lo. Mẹ quen rồi mà.

Mai thở dài :

– Thật ra con muốn tìm người về hầu hạ mẹ, nhưng anh Hiền không muốn thế. Anh ấy muốn chính tay mình chăm sóc mẹ đấy.

– Thật ra mẹ không thích người lạ đâu. Mai này. Hiền nó tốt lắm, con ráng mà làm vợ người ta nha con.

– Con biết mà mẹ.

Mai đi làm. Bước chân vào trụ sở sang trọng của công tình yêu, nàng chợt có cảm giác mình đang đi vào thử thách mới. Nàng nhanh chóng hòa mình vào guồng máy làm việc năng động của công tình yêu. Bây giờ nàng là trợ lý trưởng phòng, nhưng một ngày nào đó – Mai nghĩ – Một ngày gần đây thôi, nàng sẽ tiến xa hơn.

oOo

Đi làm về, mở cửa bước vào nhìn thấy Hiền, Mai reo lên :

– Ôi. Anh về rồi đấy ư ?

Hiền nhìn chăm chú bộ đồ Mai mặc, chiếc cặp táp nàng xách trên tay rồi nói :

– Trông em giống cán bộ lãnh đạo quá.

– Em chỉ là công chức tép riu thôi. Đám cưới thế nào anh ?

Mai ngồi xuống chiếc ghế dài trong phòng khách. Hiền rót cho nàng tách trà :

– Vui lắm ! Hầu như cả xóm đến chúc mừng họ ở quê là vậy em ạ.

Mai hạ giọng :

– Họ...có trách em không ?

Hiền lắc đầu :

– Bỏ qua chuyện đó đi em, vấn đề là người ta có trách mình hay không.

– Em biết.

– Tuần sau vợ chồng Vĩnh lên đây.

– Em sẽ xin lỗi họ.

Hiền chuyển sang chuyện khác :

– Em đi làm, cảm thấy thế nào ?

– Tối em sẽ nói cho anh nghe. Giờ...em đói bụng lắm rồi !

– Anh đã nấu nướng xong cả rồi, chỉ cần dọn lên là ăn được.

– Em biết ngay mà – mai chồm tới tặng cho chồng nụ hôn – Có anh về, em mừng lắm.

Tối hai người quyết định đi ngủ sớm. Nằm trong vòng tay Hiền.Mai thủ thỉ :

– Công việc rất thích hợp với em. Anh có biết không, ở công tình yêu của em mọi người đều hăng hái làm việc. Không có trình trạng

đọc báo hay nói điện thoại riêng trong giờ hành chánh.

– Xếp của em thế nào ?

– Còn trẻ lắm. Nhưng tài năng thì không trẻ đâu. Anh ấy là người năng động, nghiêm khắc trong công việc nhưng rất lịch lãm trong xã giao.

Hiển nói đùa :

– Một ông xếp rất nguy hiểm.

– Cái anh này – Mai kêu lên – Anh suy nghĩ bậy bạ gì thế ?

Hiển lắc đầu cười khì. Mai choàng tay qua ôm chồng, nũng nịu hỏi :

– Bữa đi anh nói nhớ em, nhưng có nhớ thật không ?

– Nhớ lắm...nhớ lắm...! Xong tiệc cưới là vội vã về ngay.

Mai sung sướng dụi đầu vào ngực Hiển :

– Em cũng rất nhớ anh. Anh có biết không ba ngày không có anh cứ như là mất đi nửa người vậy. Nào việc nhà, việc cơ quan làm em bận bù đầu bù cổ. Còn mẹ nữa, mẹ cứ than thở là nhà cứ vắng teo.

– Hóa ra em chỉ nhớ anh vì không có ai làm công việc nhà.

Mai ngẩng lên nhìn chồng, không biết là anh nói thật hay đùa. nàng định cự nự thì Hiển đã cười :

– Anh nói đùa mà, định nổi giận hay sao đây ?

Mai phụng phịu :

– Em còn tưởng anh nói thật. Người ta không thể sống thiếu anh thiệt mà. Mà này, em có tin vui báo cho anh đây.

Hiển hạ giọng thì thầm :

– Em có rồi hả ?

Mai ngơ ngác :

– Có gì cơ ?

Hiển đặt tay lên bụng nàng :

– Thì có ở đây nè !

Mai hất tay Hiển ra :

– Anh điên thật, làm gì có nhanh thế ? Em không muốn vậy đâu.

– Mai...!

Hiển muốn nói điều gì nhưng Mai đã cắt ngang :

– Tin mừng đó là nhà xuất bản vừa giới nhận bút và tặng cho anh tập truyện ngắn đã in thành sách, sao họ chỉ có mười cuốn hả anh ?

Anh thành công rồi nhé.

Thật ra Hiền đã biết truyện của mình đã được in. Chàng muốn dành bất ngờ cho Mai, không ngờ sách lại đến lúc chàng đi vắng. Tuy nhiên Hiền không giấu được vẻ vui mừng :

- Em mau lấy sách cho anh xem đi.
- Anh lấy đi, em để trong ngăn bàn viết của anh.

Hiền vùng dậy. Lần đầu tiên cảm trên tay thành quả lao động tri trệ của mình được in rất công phu. Hiền sung sướng đến ngạt thở. Cuối cùng những mơ ước của chàng đã thành tựu. Chàng đã có được một tác phẩm, một kết quả, một cái gì đó lớn lao cho riêng chàng.

Trong niềm vui hân hoan đó, Hiền hỏi :

- Em thấy thế nào ? Anh viết có tệ không ?
- Hòm rày bận rộn quá, em chưa kịp xem.

Hiền bỗng đánh rơi quyển sách trên tay. Chàng vội nhặt lên. Không dám quay lại nhìn Mai sợ nàng thấy gương mặt nhố nhỏ, đau đớn đến khó coi của mình.

Mai đã nói câu ấy bằng giọng tỉnh queo. Có lẽ nàng không ngờ nó đối với Hiền là cả một sự xúc phạm đến tổn thương. Làm sao Mai có thể đứng vững đến đau lòng trước kết quả mà chồng nàng khổ tâm mới đạt được. Từ bao giờ, từ lúc nào...Hiền ước gì mình có thể gào lên được như vậy, Mai đã không còn muốn chia sẻ niềm vui tinh thần này với chồng.

- Anh Hiền ! – Có tiếng Mai gọi – Anh làm sao vậy ?
- Anh không sao – Hiền đặt quyển sách xuống bàn – Anh ra ngoài uống nước đây.

Vẫn cố tình quay lưng về phía Mai, Hiền mở cửa lách mình ra ngoài, rồi chàng đi luôn ra sân. Ở đó, không sao ngăn được. Mấy giọt nước mắt của Hiền trào ra. Chàng thật sự đau đớn, đau hơn bất cứ điều gì. Chàng nhớ lại hình ảnh Tú Mai nhảy cồm lên. Mái tóc đen đưa theo từng nhịp vui hớn hờ khi lần đầu tiên bài thơ sinh viên của chàng được đăng báo Mực Tím.

Mai đã thay đổi. Lòng Hiền nhức nhối. Làm sao nàng có thể nhanh chóng thay đổi như thế nhỉ ? Nàng chỉ vừa bước chân vào con đường thương nghiệp hôm qua thôi mà, sao tâm hồn thơ mộng hiền

hòa, chóng sơ cứng đến thế ?

Làm sao...làm sao để kéo Mai trở về đời sống dung dị, làm sao để cứu được tâm hồn thơ mộng của cô sinh viên Dương Thị Tú Mai ngày nào ?

– Anh Hiền ơi !

Tiếng Mai gọi làm Hiền bừng tỉnh. Trút tiếng thở dài. Hiền quay trở vào.

oOo

Dương Thị Tú Mai, cô đâu rồi ? – Giọng Vĩnh oang oang từ ngoài ngõ – Mau ra đây chịu tội đi. Như thế này mà gọi là bạn tốt hay sao ?

Vĩnh xông vào nhà. Theo sau là Cúc cố kéo anh ta lại. Hiền đang lui cui lau nhà, thấy hai người liền mỉm cười :

– Chà, Hai người làm gì mà ở mãi dưới quê lâu thế. Hưởng tuần trăng mật à ?

Cúc đỏ mặt, lí nhí chào Hiền. Hiền lại đùa.

– Cúi mặt em kìa, có chồng rồi mà vẫn còn mắc cỡ sao ?

– Cúc là Hoa mắt cỡ mà.

– Anh này ! – Cúc đập khẽ lên vai Vĩnh, quay sang hỏi Hiền – Chị Mai đâu rồi anh ?

– Mai đi làm, cũng sắp về tới rồi.

Bà mẹ Mai từ trong phòng dò dẫm đi ra :

– Cúc và Vĩnh lên rồi đó hả ?

– Thưa bác ! Dạ, chúng cháu lên đây rồi ạ.

Cúc đến nắm tay bà đỡ ngồi xuống ghế :

– Bác có khỏe không ạ ?

– Bác khỏe, cảm ơn cháu ! Còn cháu đám cưới có vui không ?

Vĩnh nó có đối xử tốt với cháu không ?

Cúc khẽ đưa mắt nhìn Vĩnh, anh chàng cũng sà xuống ngồi gần hai người :

– Bác ơi, bác không cần hỏi cũng biết cháu là người tốt mà.

– Bác biết ! Bác rất mừng cho hai đứa.

Hiền góp chuyện :

– Mấy ngày rồi mẹ tôi nhắc Cúc nhiều lắm.

Bà mẹ cười hiền hòa :

– Bác rất nhớ cháu. Cúc ạ ! Mặc dù cháu đến ở đây không lâu nhưng chúng tôi ai cũng thương cháu.

Cúc cảm động vui đầu vào ngực bà :

– Cháu biết ! Cháu thật may mắn mới gặp được gia đình bác.

Hiển và Vĩnh cùng nhìn nhau cười. Họ có cảm giác Cúc và mẹ Mai như là hai mẹ con vậy, Hiển nói :

– Để tôi lau nhà cho xong rồi nấu cơm. Hai người chắc mệt rồi, cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi, chờ tôi nấu cơm.

Cúc đứng lên cảnh công việc của Hiển :

– Anh để cho em. Em sẽ lau nhà rồi nấu cơm. Anh và anh Vĩnh chắc có nhiều chuyện muốn nói với nhau.

– Như vậy đâu có được – Hiển gạt đi – Cúc đi đường xa cũng mệt lắm rồi.

– Em không có mệt. Anh cứ để em làm đi trong nhà có phụ nữ ai lại để cho đàn ông làm việc này.

Hiển bỗng liên tưởng đến Mai. Có thể nói giá Cúc và Masi là hai hình ảnh hoàn toàn trái ngược Vĩnh kéo tay Hiển.

– Cậu đi để Cúc làm đi. Chúng ta ra ngoài uống cà phê. Tôi có vài chuyện muốn nói với cậu.

Hiển đành chịu sau khi chào mẹ của Tú Mai hai chàng kéo nhau ra quán đầu ngõ. Họ gọi hai ly cà phê. Vĩnh mở đầu câu chuyện :

– Cậu và Tú Mai thế nào ? Trở thành cv rồi cảm giác có khác trước không ?

Hiển không đáp mà hỏi lại :

– Thế còn cậu ? Có đúng Cúc là người vợ lý tưởng của cậu không ? Như chỉ chờ có người hỏi để được khoe khoan hạnh phúc của mình. Vĩnh nói huyên thuyên :

– Có lẽ tớ gặp may, hay ông trời tốt bụng đã ban Cúc cho tớ. Cúc không chỉ hiền dịu, trong sáng mà còn biết thương yêu và chịu đựng chồng.

Hiển không chịu được, thắc mắc trogn lòng :

– Nói như cậu. Cúc không có khuyết điểm chỗ nào ? Cậu hoàn toàn thỏa mãn với hôn nhân của mình ?

Vĩnh cảm nhận được điều khác lạ trong giọng nói của Hiển :

– Cậu và Mai có chuyện gì phải không ?

Hiền lắc đầu :

- Tớ chỉ không tin trên thế gian này lại có người hoàn toàn thỏa mãn với hiện tại của mình.
- Cậu nói đúng, không mấy ai dám cho rằng mình hoàn toàn hạnh phúc. Nhưng nếu con người ít mơ ước, ít đòi hỏi hơn thì sẽ tìm được sự thỏa mãn.

Hiền im lặng. Vĩnh đặt tay lên vai bạn, nói tiếp :

- Nhưn vợ chồng tớ vậy, không đòi hỏi, không mộng ước cao xa gì cả. Đặc biệt là Cúc, cô ấy giỏi chịu đựng và dễ thỏa mãn.
- Có lẽ hai người đã tìm được chân lý cho mình.
- Nhưng mỗi người đều có bhoàn cảnh. Như cậu và Mai thì khác, không thể sống như vợ chồng mình.

Hiền nhìn Vĩnh tò mò hỏi. Vĩnh giải thích thêm :

- Trong số bạn bè có thể nói cậu là người tài hoa nhất, còn Tú Mai, cô ấy là cô gái thông minh và giỏi giang nhất. Cả cậu và Mai, hai người đều có hoài bão và lý tưởng cao xa. Các cậu không dễ dàng chấp nhận những gì đi ngược lý tưởng của mình.

Hiền gạt lời Vĩnh :

- Tớ không phải là người nhiều ham muốn lắm đâu.
- Những gì cậu muốn, cậu là người hiểu nhất.
- Tớ có mong muốn điều gì quá đáng đâu. – Hiền bỗng lớn tiếng
- Tớ chỉ mong được người mình yêu xây dựng thiên đường hạnh phúc . Tớ muốn vợ chồng hiểu nhau, yêu thương bù đắp hy sinh cho nhau. Những điều đó không đáng sao. Vượt quá sức người hay sao ?

- Tớ không hiểu được những vấn đề phút tạt. Tớ c hỉ muốn khuyên cậu và Mai phải thật trọng với hạnh phúc của mình.

"Thận trọng với hạnh phúc của mình ư" Câu nói ấy làm Hiền bàng hoàng. Bây giờ có thể nói hôn nhân của họ, còn rất mới như vừa mới hôm qua đây thôi. Hiền ý thứ được hai từ "thận trọng" trong câu nói của Vĩnh. Phải thận trọng làm sao để giữ gìn và vun đắp con đường hôn nhân rất dài, rất trắc trở này đây ?

oOo

- Bây giờ tôi phải xử tội cô thế nào đây ?

Vĩnh trừng mắt nhìn Tú Mai khi mọi người quây quần bên bàn ăn

do chính tay Cúc dọn ra. Mai biết mình có lỗi nên nhỏ nhẹ .

– Anh muốn xử thế nào cũng được, án treo, tuy tố, tùy ý. Tôi cam lòng nhận lỗi của mình.

Cúc vội chen vào :

– Chị Mai ơi. Chị đừng nghe anh Vĩnh nói đùa nữa. Chúng em hiểu được hoàn cảnh của chị mà.

– Cám ơn Cúc đã nói thế, nhưng dù hoàn cảnh thế nào chị cũng có lỗi nhiều lắm. Chính anh Hiền đã trách chị.

– Nhưng chúng em chẳng trách chị đâu. Cúc nói.

Thấy Tú Mai vẫn còn áy náy. Cúc đưa mắt lờ chồng :

– Anh Vĩnh, anh nói gì với chị Mai đi.

Vĩnh cười cười rồi nói :

– Em không hiểu được Tú Mai đâu. Chị Mai của em thừa thông minh để hiểu là chúng ta không trách móc gì cô ấy cả. Tú Mai, tôi nói có đúng không ?

– Nhưng trong lòng cô ấy không yên – Hiền cứu nguy cho vợ – Đó là sự thật.

– Chúng ta không nên đùa nữa.

Vĩnh kết luận rồi nói thêm :

– Mai, cô hãy kể cho vợ chồng tôi nghe công việc của cô đi.

Mai kể trong lúc mọi người đang vui vẻ. Cuối cùng nàng nói :

– Tóm lại tôi rất thích công việc này. Hiện tại tôi đang nguyên cứu thì trường, hy vọng vài sáng kiến sắp tới của tôi sẽ được ban giám đốc chú ý.

– Tôi chắc chắn là cô đang ngấp nghé một vị trí nào đó trong công tình yêu ?

Mai nhún vai như đó là chuyện tất nhiên .

– Tôi sẽ leo dần lên.

– Cô có muốn leo lên nấc thang cuối cùng không ?

– Tất nhiên, nếu có thể được. Thế còn anh và Cúc, hai người dự định thế nào ? Cuộc sống hôn nhân có điều gì mới lạ không ?

Câu hỏi của Mai cũng tương tự như Vĩnh đã hỏi Hiền. Lần này có Cúc ngồi bên. Vĩnh liền âu yếm, khoác vai vợ :

– Em có ý kiến gì không em ?

Cúc đỏ mặt ! Vẫn là gương mặt đỏ bừng e thẹn. Đó là nét duyên

dáng rất riêng của Cúc :

– Em...em không biết gì cả.

Tú Mai lắc đầu, không biết nàng muốn khen hay chê :

– Cúc gần như không thay đổi gì cả, vẫn ngây thơ, rụt rè, e thẹn như trước đây.

– Em ngốc lắm phải không chị ?

– Điều đó, phải để cho anh Vĩnh của em có ý kiến.

Cúc khẽ đưa mắt nhìn chồng :

– Anh ấy vẫn chê em là hoa mắc cỡ.

– Không phải là chê em đâu, đó là một cách khen tặng rất đặc biệt.

– Đúng...đúng...Tú Mai quả là người lịch lãm – Vĩnh kêu lên – Vợ tôi cứ tưởng hoa mắc cỡ xấu lắm, loài hoa có gai ấy mà. Nhưng cho đến hôm nay tôi mới phát hiện mắc cỡ là loài hoa nhiều nữ tính nhất.

Nãy giờ Hiền hình như không nói gì. Giờ anh mới góp vào :

– Có lẽ thế. Chính Cúc đã làm sinh động cuộc sống thần cho tôi.

– Xem ra hai người rất hạnh phúc – Mai nói – Tiếp theo đâu hai người dự tính sẽ làm gì ?

Tú Mai là như vậy, nàng chú ý con đường phía trước nhiều hơn là nhìn lại phía sau mình làm gì, đã đi qua như thế nào.

– Chúng tôi sẽ tìm thuê một căn nhà nhỏ – Vĩnh nói – Cúc muốn tự tay cô ấy trang hoàng ngôi nhà của mình. Kiểu như là một tổ ấm hạnh phúc vậy đó.

Vĩnh vừa nói vừa làm cử chỉ trông rất hài hước. Có lẽ giờ đây Vĩnh là người thỏa mãn và nhiều hạnh phúc nhất :

Mai nói một câu có tính chất xã giao nhiều hơn :

– Nhà này quen có anh và Cúc rồi, giờ hai người đi chúng tôi cũng buồn lắm.

– Thế chúng tôi ở lại đây nhé.

Vĩnh đúng là người có tính khôi hài. Trong lúc Tú Mai còn đang ngắc ngứ thì anh chàng nói tiếp :

– Tôi đùa thôi mà. Phải đi khỏi đây tôi cũng buồn lắm. Chúng ta đã có những ngày tháng rất đáng nhớ.

Không biết sao Hiền lại thờ dài. Chàng buồn vì bạn ra đi hay tội nghiệp cho Mai đã bị Vĩnh nhìn thấu tâm can :

Vĩnh lại nói tiếp :

– Dù sao cũng phải đi thôi. Tin rằng hai người không thích bị quấy rầy mà chúng tôi cũng mong có tổ ấm riêng.

Hiển muốn chuyển sang đề tài khác. Cũng làm Mai đỡ ngượng :

– Cậu định đi dạy ở đâu ?

– Bất cứ chỗ nào cần tớ. Còn cậu ?

– Tớ chưa quyết định được.

Mai nói vào :

– Anh Hiển có lý tưởng riêng của anh ấy. Vì là ba chúng ta đã có hướng đi riêng của mình, còn Cúc, chị đoán chắc là em ở nhà làm nột trợ.

Cúc nhỏ nhẹ :

– Dạ, vâng ạ !

– Cúc là người nột trợ giỏi nhất thế giới này – Vĩnh lại tăng bốc vợ

– Tuy nhiên Cúc định ra ngoài buôn bán, tốt nhất là mở quán ăn.

– Đúng...đúng...Tôi cũng định góp ý với Cúc như thế. Không nên lãng phí tài năng của Cúc.

– Chị cũng thấy như vậy thật ư ? – Cúc lo lắng – Em có thể làm được sao chị ?

– Tất nhiên em sẽ làm được. Không chừng với tài nghệ của em còn có thể mở nhà hàng đấy.

Cúc rút vai vẻ sợ sệt :

– Em không dám đâu.

– Tôi thật không tưởng tượng được Cúc sẽ làm bà chủ nhà hàng – Vĩnh cười to, giọng sảng khoái – Tôi cũng không mơ ước cao xa như thế đâu, chỉ cần sao làm ăn có dư chút đỉnh gửi về cho gia đình đề phòng bất trắc. Dư thêm chút nữa thì chúng tôi sẽ sanh con, hai đứa thôi. Nuôi dạy chúng nó tử tế, cho ăn học đàng hoàng để sau này chúng nuôi bố mẹ chúng.

Cúc đánh lên vai Vĩnh :

– Anh này. Chưa nuôi con đã muốn con nuôi lại mình rồi.

Giọng Vĩnh cười khanh khách, bây giờ Hiển mới tin chắc vợ chồng Vĩnh hoàn toàn thỏa mãn với hiện tại của họ. Chàng thấy Mai nhìn chàng mỉm cười. Không biết nàng ngụ ý gì trong nụ cười ấy. Hiển gượng cười theo.

Cuối cùng. Hiện kết thúc :

– Bữa cơm hôm nay rất ngon, Cúc đi rồi điều mà tôi nhớ nhất là các món ăn của Cúc.

– Anh này...!

Cúc thì đưa mắt lườm Hiện. Lần đầu tiên này có thái độ tương đối gần gũi như thế với Hiện. Cũng không ai để ý điều ấy. Đêm đó vợ chồng Cúc ở lại trong căn phòng của Vĩnh trước đây. Tuy nhiên Cúc đòi sang ngủ với mẹ Tú Mai.

oOo

Đánh xong chỗ phần cuối cùng, Mai rời bàn trang điểm đến nằm cạnh Hiện. Nàng chú động choàng tay qua ôm chồng, giọng âu yếm .

– Anh có chuyện gì mà trông không được vui.

– Anh bình thường thôi, đâu có gì.

Mai nghịch tay lên mặt Hiện. Những ngón tay thon dài của nàng lần lên môi, mắt và mũi Hiện. Bỗng nàng hỏi :

– Anh thấy họ thế nào ?

Hiện xoay người đối diện với vợ, nhìn thẳng mắt Mai :

– Ý em muốn hỏi gì ?

– Anh có ý kiến gì về đời sống và quan niệm của vợ chồng Vĩnh ?

– Sao bỗng dưng em hỏi anh như thế ?

Mai khẽ nhún mày :

– Em thấy anh dạo này lạ lắm. Dường như anh đang tìm kiếm một điều gì ở em ?

Hiện không muốn xảy ra tranh luận trong lúc này nên chuyển hướng câu chuyện :

– Em nhạy cảm quá rồi đó thôi. Còn Vĩnh và Cúc, anh thấy họ hạnh phúc lắm. Vĩnh và Cúc là một cặp rất xứng đôi.

Mai cũng thôi không thắc mắc nữa :

– Anh nói đúng. Họ là một cặp xứng đôi. Em lại hơi ngạc nhiên về Vĩnh.

– Em ngạc nhiên về điều gì ?

– Cúc là người dễ thỏa mãn, nhưng em không ngờ Vĩnh cũng vậy. Em thật sự không ngờ Vĩnh dễ dàng chấp nhận cuộc sống nhạt nhẽo như thế.

Không dẫn được. Hiền thắc mắc :

- Theo em thế nào là cuộc sống nhạt nhẽo ?
- Là lối sống không có mục đích, không lý tưởng.
- Chẳng phải mục đích của họ là những gì Vĩnh đã nói hay sao ? Một gia đình êm ấm, đủ sống có vợ, có chồng và các con được ăn học, nuôi dưỡng tử tế.
- Một đời người chỉ cần bấy nhiêu là đủ sao anh ? Nếu ai cũng như họ thì trên thế gian này không còn sự sáng tạo, thế giới sẽ không phát triển. Loài người sẽ quay về thế kỷ đồ đá.
- Ô, Tú Mai – Hiền kêu lên – Sao em lại có ý nghĩ nông cuồng như thế ? Thật ra em đã mong muốn điều gì, sáng tạo một thế giới mới ư ?
- Anh cho rằng em nông cuồng ? – Mai nặng giọng – Không lẽ chính anh cũng có sự mong muốn bình dị như họ ?
- Đó là một gia đình hạnh phúc, mà con người mong muốn đạt đến. Đó là cái điều đầu tiên có tính quyết định các sự thành đạt khác trong đời sống của con người ta.

Mai ngoảnh mặt đi, vẻ không vui :

- Em không muốn như vậy. Em muốn đóng góp một phần công sức cho xã hội. Mười mấy năm ăn học gian khổ không phải để rồi mang kiến thức về nhà chỉ xây dựng một gia đình.

Không dẫn nữa. Hiền thốt lên :

- Em không còn là một người phụ nữ của gia đình nữa.
- Anh...

Mai ngồi bật dậy, trừng trừng nhìn chồng. Giọng nói run rẩy vì kích động :

- Anh Hiền, anh hãy nói ra hết đi. Hiện giờ trong lòng anh đang nghĩ gì về em.

Hiền thở dài. Cuối cùng cũng không tránh được va chạm. Chàng thật không muốn hai người cãi nhau ngay trong giai đoạn đầu của hôn nhân. Hiền định tìm lời nhỏ nhẹ để nói :

- Anh biết em có nhiều hoài bão lắm. Em là người phụ nữ kiên định và mạnh mẽ, điều đó không có gì sai cả.
- Thế em đã sai điều gì ?

Hiền thở dài :

– Anh chỉ hy vọng em ra xã hội nhưng đừng quên gia đình của chúng ta.

Mặt Mai giãn ra, nàng đã nguôi ngoa, mắt nàng nhìn Hiên triu mến hơn :

– Anh ngốc lắm ! Làm sao em có thể quên gia đình mình được. tất cả những gì em làm, mong muốn đều vì mẹ, vì Tú Bình, và vì anh hạnh phúc của chúng ta. Anh Hiễn, anh cần phải hiểu rõ điều đó.

Hiễn kéo tay Mai nằm xuống :

– Ngủ đi em ! Chỉ cần em đừng lãng quên hạnh phúc của chúng ta, đừng quên anh đã từng nói anh muốn cùng em xây dựng thiên đường hạnh phúc là anh mãn nguyện rồi.

Lần này Mai nằm gối đầu lên tay Hiễn. Giọng nàng thật khẽ, thật âu yếm :

– Em làm sao mà quên được. Em tin là chúng ta sẽ xây dựng được thiên đường hạnh phúc. Một thiên đường của riêng chúng ta.

– Anh cũng mong muốn như thế.

Mai chúi đầu vào lòng Hiễn. Một điều rất chắc chắn là họ rất yêu nhau. Tình yêu là sức mạnh để họ vượt qua tất cả ?

oOo

Cúc làm bếp trưởng còn Hiễn thì phụ bếp. Bàn tay khéo léo của Cúc đảo thịt nhanh món xào trên chảo, mùi thức ăn thơm lừng cả căn bếp nhỏ. Hiễn phải thốt lên .

– Ôi. Cúc khéo tay quá ! Em làm trông không kém gì đầu bếp chương trình ẩm thực trên tivi.

Cúc nói đùa :

– Anh đứng đó nhìn. Không định học nghề em đấy chứ ?

Bỗng Hiễn buồn buồn :

– Không khéo anh phải học nghề làm bếp thật.

Cúc dừng tay, khẽ đưa mắt nhìn Hiễn :

– Việc làm của anh thế nào rồi ?

– Anh đang cố tìm một trường thích hợp với mình.

– Anh Vĩnh của em thì khác. Anh ấy dạy ở đâu cũng được, cho rằng trường nào cũng thế thôi. Anh đã nhận dạy giờ cho mấy trung tâm. Không biết có kham nổi không ?

– Mỗi người có một sự lựa chọn cho mình, em ạ.

– Anh Vĩnh cũng nói thế.

– Anh Vĩnh ! – Hiền cười cười, léo dài giọng chê Cúc – Em tôn sùng Vĩnh lắm nhỉ !

Cúc e then nói :

– Em luôn luôn coi anh ấy như một người đã cứu vớt cuộc đời em. Nhưng người đầu tiên cứu em chính là anh – Cúc ngẩng lên nhìn Hiền, ít khi nào nàng dám nhìn thẳng như thế – Trong tâm trí em vẫn còn nhớ rất rõ hình ảnh tận tâm của anh lúc cứu em.

Hiền bỗng không chịu nổi ánh mắt hiền như nai của Cúc. Ánh mắt nàng – Chàng bỗng có một ý nghĩ so sánh – Thật khác với cái nhìn nồng nàn, rưng rục nóng bỏng của Mai.

Hiền tìm cách xoay chuyển :

– Vĩnh còn nói gì anh không ?

– Anh ấy cho rằng anh và chị Mai là những người sống có mục đích và lý tưởng. Em không biết thế nào là thế nào. Nhưng có lẽ anh và chị Mai hợp nhau lắm.

Hiền không trở lời, nói cách khác, anh không sao trả lời cho được. Trước đây quả thực anh cũng có lý tưởng, nhưng giờ cảm thấy nó thật mơ hồ. Còn Mai đang cố đeo đuổi lý tưởng và cố đạt được nguyện vọng. Anh và Mai, có thật là hợp như Cúc nói không ?

Các món ăn đã làm xong. Cúc tắt bếp gas, tháo tạm dề đeo trước ngực mắc lên giá. Giương mặt nàng ửng một màu hồng của lửa than, của sự bận rộn. Hiền bỗng ước gì có thể nhìn thấy ở Mai hình ảnh ấy.

– Xong rồi ! – Cúc xoa hai tay nhìn những thành quả đang bốc khói của mình – Chờ anh Vĩnh và chị Mai về là chúng ta có một bữa cơm ngon.

Hiền bỗng hỏi :

– Em có cảm thấy hạnh phúc của công việc hiện tại không. Cúc ?

– Từ ngày gặp các anh chị, em lúc nào cũng cảm thấy hạnh phúc.

Hiền giấu tiếng thở dài. Có lẽ chàng đã hỏi thừa. Như Mai nói. Cúc là người dễ thỏa mãn. Nhưng phải chăng làm người như Cúc sẽ dễ hơn, vui vẻ và thỏa mãn hơn. Hiền cảm thấy đầu óc mình mông lung quá.

Bỗng đâu Mai thò đầu vào bếp, xuýt xoa :

– Chà, mùi thức ăn thơm quá ! Hai người đang nói chuyện gì thế ?

Hiển nói nhanh chặn lời Cúc :

– Chuyện tầm phào thôi mà – Chàng nhìn đồng hồ – Hôm nay em về sớm đến nửa giờ.

– Công tình yêu đang thiết kế lại hệ thống chiếu sáng nên cho nhân viên nghỉ sớm.

– Tôi về đây rồi !

Đó là giọng của Vĩnh. Mọi người bước ra, nhìn thấy gương mặt hớn hờ của Vĩnh :

– Có tin vui đây – Vĩnh thông báo – Tôi thuê được nhà rồi.

– Cậu tài nhì !

– Gặp may thôi. Vừa lúc một thằng bạn được điều đi công tác ở Hà Nội, nó sang căn nhà lại cho tôi.

Cúc đến âu yếm lau mồ hôi cho chồng. Rất ít khi nàng dạn dĩ như thế :

– Ở đâu thế anh ? Nhà có tiện đường đi không ?

– Tất nhiên một căn nhà trong hẻm, nhưng mà một hẻm lớn. Anh quan sát kỹ rồi, chỗ đó rất thích hợp cho em mở một quán ăn. Nếu em muốn bán món "cháo khỏe" thì càng hay.

– Cháo khỏe ?

Vĩnh cười, giải thích trước ánh mắt ngỡ ngàng của Hiển và Mai :

– Làm món cháo trắng ăn với của cải muối đó mà. Tất nhiên là không phải như thế . Cúc còn nhiều sáng kiến lắm.

Mai thắc mắc :

– Chỉ bán món cháo đó thôi sao ?

– Đầu tiên chỉ làm như thế thôi. Để còn xem sao đã.

Chợt Vĩnh hạ giọng :

– Chúng tôi phải dọn về nhà mới rồi.

Câu nói ấy bỗng làm căn phòng lặng đi, không chỉ chìm trong cảm xúc của mọi người. Dù sao Vĩnh cũng ở đây rất lâu, như có lần Vĩnh từng nói : " Họ là bạn tốt của nhau".

Đêm đó mọi người thức rất khuya, ôn lại những chuyện vui buồn mà họ từng trải qua. Từ chuyện lần đầu tiên Vĩnh và Hiển đến đây để thuê nhà. Lúc đó Mai ngại lắm ! tất nhiên nàng không muốn cho hai tên đực rựa lạ hoắc xông vào thế giới đơn độc của mẹ con nàng.

Nhưng lúc đó Mai rất cần tiền. Nàng hỏi thăm bạn bè về tư cách của hai chàng sinh viên trường sư phạm. Cuối cùng, có lẽ nhờ cái nghề giáo viên cao quý của họ mà Mai yên tâm cho thuê nhà.

Đó là câu chuyện dài. Hiên từ anh chàng thuê nhà tiền tới chiếm trái tim bà chủ. Vĩnh từ chàng sinh viên độc thân giờ đã cưới được người tình trong mộng. tất cả đã thay đổi. Cũng như Mai giờ đây không còn là cô sinh viên nghèo đầy khát vọng Mai đã bước lên một giai tầng mới của xã hội.

Và Hiên, cũng như thế, không còn độc thân nữa. Chàng sinh viên khoa văn thơ mộng, tài hoa đang cố dệt nên những ước mơ lãng mạn về một cuộc sống thiên đường.

Thiên đường của Hiên, khát vọng của Mai, những mơ ước bình dị của vợ chồng Vĩnh rồi đây ai được, ai mất ? Con đường còn rất dài.

oOo

Vĩnh nhìn lại lần cuối căn phòng của mình. Một chiếc giường đơn, một tủ áo nhỏ, một bàn học để cạnh cửa sổ...tất cả đều đơn sơ nhưng thân tình và nhiều gắn bó. Giọng anh không tránh khỏi buồn ngủi .

– Nơi đây đã che chở cho anh suốt hai năm dài. Có thể nói hơn nữa đời sinh viên của anh đã trải qua trong căn phòng này.

Cúc bước tới nắm tay chồng :

– Mình còn trở lại mà anh.

Vĩnh cúi xuống xách túi hành lý, hia vợ chồng bước ra ngoài. Bà mẹ và vợ chồng Tú Mai như đang chờ họ. Cúc lại gần mẹ của Mai, nắm lấy tay bà :

– Thưa bác, cháu đi đây ạ !

Bà mẹ sờ soạn một cách quyến luyến trên vai , trên tóc và trên đôi má Cúc, bà dặn dò bằng giọng xúc động :

– Cố gắng làm người vợ tốt nghe cháu. Còn Vĩnh. Cúc nó hiền lắm, cháu đừng ăn hiếp nó nghe.

– Xin bác cứ yên tâm – Anh hạ giọng về hài hước – Điều đó cháu đã tuyên thệ với Cúc trong đêm tân hôn.

Mọi người cùng cười ồ. Chính câu nói đùa của Vĩnh đã làm không khí xúc động lắng đi. Hiên vỗ lên vai bạn :

– Chúc cậu mọi việc như ý. Còn Cúc, anh chúc em mãi mãi là

người nội trợ giỏi nhất thế giới của Vĩnh. Chúc hai người sắp có tin vui.

– Riêng tôi chúc Cúc mở quán ăn thật đông khách. Nếu sau này có làm bà chủ nhà hàng cũng đừng quên chúng tôi nhé !

– Nếu có ngày ấy – Vĩnh lớn tiếng – Hai người sẽ là khách mời đầu tiên của chúng tôi. Tất nhiên bác gái là khách dang dự của bọn cháu.

– Ô, bác e rằng sẽ không đi được đâu.

Mọi người lại cười. Có vẻ như Cúc và Vĩnh sắp làm bà chủ nhà hàng thật. Cuối cùng vợ chồng Hiền tiễn họ ra cổng. không dẫn được xúc động. Vĩnh nắm tay Mai nói :

– Cảm ơn Mai đã bấy lâu chịu đựng cái mồm to của tôi.

Mai vỗ lên vai Vĩnh :

– Dù sao anh cũng làm cho đời sống gia đình tôi thêm màu sắc và sinh động.

Vĩnh bật cười to :

– Hóa ra tôi cũng có ích đấy chứ. Thôi tạm biệt ! Chứa hai người thật hạnh phúc...hạnh phúc ...

Vĩnh cầm tay Hiền và Mai đặt vào nhau, nói thêm :

– Chừng nào có cu nhóc nhớ báo cho tôi biết sớm nhé. Biết đâu sau này chúng ta sẽ thông gia của nhau.

Mai đùa :

– Vậy thì xin chào anh sui. Nhưng anh nhớ sinh con trai nhé.

– Vì sao thế ?

– Hai người chắc sẽ có con trước. Con chúng tôi sinh sau nhất định là con gái thì mới làm sui được.

– Hóa ra hai người đã có quyết định rồi. Cũng phải, anh chị còn bận xây dựng sự nghiệp nữa. Thôi chúng tôi đi đây. Không cần đưa tiễn làm gì nữa. Đừng làm ra lẽ như vợ chồng tôi đi đâu cách xa hàng trăm cây số.

Thế là vợ chồng Vĩnh về nhà mới. Bắt đầu từ buổi sáng hôm ấy một ngôi nhà thành hai, bốn người cũng chia đôi. lập tức Tú Mai tắt bật :

– Em phải đi làm đây, trễ giờ mất rồi.

Trong lúc Mai vội vàng chạy vào lấy cặp táp. Hiền vẫn đứng ngoài

cổng. lát sau Mai đẩy xe ra khẽ vẩy tay :

– Em đi làm nhé !

Giương mặt Hiền đầy vẻ trầm tư. Bỗng chàng hỏi :

– Em quyết định từ bao giờ thế ?

Mai đã cho xe nổ máy. Tiếng nàg lẫ vào tiếng máy xe :

– Quyết định gì có ?

Hiền thở dài nhưng vì tiếng máy xe Mai không nghe được. Anh lắc đầu :

– Thôi không có gì, em đi làm đi.

Bóng Mai vụt đi. Hiền vẫn còn đứng chôn chân một chỗ. Chàng bỗng có cảm giác Mai thật xa lạ. Mai như quả bóng bay đang dần dần tuột khỏi tay anh.

oOo

Mai từ phòng tắm bước ra, hai tay lùa vào mái tóc mới gội. Hiền đang ngồi cạnh bàn trang điểm của Mai. Nàng bước tới :

– Anh cho em lấy cái lược— Mai em phải mua cái máy xấy tóc mới được. Tóc quá dài đôi khi cũng thật phiền phức.

Hiền nghĩ đến mái tóc dài của Mai, đến mùi tóc thơm ngậy ngát mà mỗi lần bắt gặp thứ mùi thơm ấy ở bất cứ nơi nào, trên phố, trong giảng đường hay thậm chí trên xe buýt anh lại lập tức nghĩ đến Mai.

Hiền vẫn ngồi thừ người. Mai lắc vai chông :

– Có chuyện gì vậy anh ?

Bỗng Hiền giơ lên trước mặt Mai hai vỉ thuốc, giọng lạnh lẽo :

– Anh vừa tìm được trong ngăn bàn.

Mai buông thông hai tay, dường như biết mình có lỗi, nàng ngồi xuống cạnh Hiền âu yếm cầm tay anh :

– Anh Hiền...!

– Sao em giấu anh ? Một quyết định quan trọng thế này, sao em lại tự tiện hành động ?

– Em nghĩ vấn đề này cũng không cần đưa ra thảo luận. Hả anh cũng đồng ý với em là chúng ta chưa đến thời điểm có con.

Hiền đứng bật lên, giọng bức tức :

– Vấn đề không phải anh đồng ý hay không, mà là em đã không coi trọng anh. Em tự tiện quyết định một việc có liên quan trực tiếp

đến anh.

– Anh Hiền, sao anh lại to tiếng với em. Chuyện này cũng đâu có gì quan trọng.

– Qua việc này anh làm sao biết được còn những chuyện quan trọng gì nữa mà em giấu anh.

– Anh Hiền – mai kêu lên, mặt tái đi vì tức giận – Sao anh cứ muốn kiểm chuyện với em vậy ?

Hiền vẫn không nguôi giận :

– Anh kiểm chuyện với em ? Như thế này mà em cho rằng anh muốn kiểm chuyện với em ư ?

Hiền ném mạnh hai vỉ thuốc đi. Mai mím môi giọng lạnh nhạt :

– Thật ra anh muốn gì ?

– Anh muốn em hãy tôn trọng anh hơn.

– Thế mà gọi là không tôn trọng anh. Em đã làm gì...làm những gì nào ?

– Em...

Hiền bỗng ngắc ngứ không nói được. Quả thật Mai đã làm gì quá đáng ? Những bức bối trong lòng Hiền nó mơ hồ đến nỗi không thể dùng từ ngữ để hình dung nên nó :

Mai tiếp tục :

– Em công nhận mình có lỗi vij đã không bàn trước với anh chuyện này. Nhưng có gì quá đáng đâu. Không lẽ anh muốn có con ngay bây giờ ?

Hiền lại không trả lời được. Mai đã nói đúng, lời lẽ của nàng không thể chối bỏ được. Trong hoàn cảnh của họ bây giờ, việc Mai quyết định không sinh con là hoàn toàn đúng. Thế nhưng Hiền vẫn bức tức. Có một cái gì đó cứ làm anh không vui, không hài lòng. Anh cảm thấy Tú Mai ngày càng xa chàng hơn...xa hơn...Cái khoảng cách ấy như bờ vực thẳm làm cho Hiền hoảng hốt, muốn đuổi theo nàng, muốn níu kéo, gìn giữ nhưng càng lúc càng thấy thất vọng vì sự bất lực của bản thân.

Cuối cùng Hiền buông một câu :

– Anh xin lỗi !

Hiền quyết định ra ngoài. Anh chưa biết mình sẽ làm gì, đi đâu, nhưng nhất thiết anh không thể ở lại được. Lúc trở về Hiền hy vọng

Mai còn thức để họ có thể nói chuyện rõ ràng hơi, nhưng Mai đã ngủ.

Hiển không ngờ Mai ngủ ngon lành như thế sau khi có chuyện bất hòa. Nàng ngủ vô tư như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Hiển đứng rất lâu chỉ để ngắm Mai. Mái tóc của nàng xỏa trên gối trông rất lãng mạn. Hiển cúi xuống tìm lại mùi hương tóc của nàng, lòng anh thư thả hơn.

Sáng Hiển thức dậy thì không thấy Mai nữa. Một mảnh giấy nàng để lại ở chỗ dễ nhìn thấy nhất. Hiển cầm nó lên. Mai viết :

"Anh Hiển !

Sáng nay em đi sớm vì không muốn chúng ta lại tranh luận trong lúc chưa có thời gian suy nghĩ thấu đáo vì những gì đang diễn ra của vợ chồng. Riêng em, em thật sự không hiểu. Em cảm thấy anh như đang bức tức điều gì đó ?

Có điều gì phải không anh ? Em xin anh hãy thẳng thắn với em. Còn em, em vẫn cảm thấy hạnh phúc lắm. Em vẫn yêu anh như ngày nào. Thậm chí còn yêu anh hơn nữa.

Em hy vọng đêm nay vợ chồng mình sẽ có cuộc nói chuyện thẳng thắn. Em không muốn nhìn thấy anh như thời gian qua đâu.

Tạm biệt anh !

Mai".

Hiển ngồi thừ ra. Mai đã cho anh biết không phải phải cô hoàn toàn vô tâm. Những gì Mai viết làm chàng rất xúc động "Em vẫn yêu anh như ngày nào" !

Mai rất có lý khi để cho hiển có thời gian suy nghĩ. Giờ đây anh thẳng thắn tự hỏi lòng mình. thật ra anh đang mong muốn điều gì ? Không phải Hiển mơ ước một cuộc sống bình dị như vợ chồng Vĩnh. Không, điều đó không thể được, đặc biệt là với Mai, với hoàn cảnh của gia đình cô. Điều đó trước khi kết hôn Hiển hiểu rất rõ. Nhưng có điều giờ đây Mai đã đi quá xa. Hiển linh cảm và sợ hãi một ngày nào đó vớ cái môi trường mà Mai đang theo đuổi sẽ biến Mai trở thành người đàn bà thép.

Không...Hiển không thể để cho Mai tiếp tục phiêu lưu nữa. Anh phải cứu vớt bản chất mềm mại, nhu mì, chịu thương chịu khó. Một người phụ nữ biết yêu cái đẹp, biết phấn đấu trước khó khăn, bình

thản trước cảm xúc, xúc động trước thiên nhiên...Đó chính là Mai mà anh từng biết. Là Mai ! Mà anh mong muốn cùng cô xây dựng thiên đường.

Đã quyết định như thế, Hiền phấn khởi hẳn lên. Chàng sẽ nói với Mai tất cả vào đêm nay sẽ là đêm tranh đấu bước ngoặt mới trong đời sống của họ. Trong cuộc hôn nhân mà Hiền đã đặt vào tất cả lòng kỳ vọng.

oOo

Nhưng đó là một đêm thất vọng nhất của Hiền. Buổi trưa Mai không về ăn cơm như thường lệ, chiều nàng về trễ hơn mọi khi. Lúc nàng về, Hiền cũng vừa cắm xong lọ hoa. Chàng quyết định làm tăng thêm màu sắc và vẻ lãng mạn thơ mộng cho căn phòng của họ.

Mai bước vào phòng lập tức Hiền cảm thấy không ổn. Chàng nhìn nàng sững sờ, trong khi Mai nói huyên thuyên :

– Anh xem em mua gì này – Nàng sắp các thứ vừa mua về ra bàn, ngay cạnh lọ hoa của Hiền – Đây là máy sấy tóc cho em. Còn đây, áo sơ mi và cà vạt của anh. Anh xem có được không ? Chính vì phải mua những thứ này mà em về muộn đấy.

Hiền vẫn nhìn Mai bằng đôi mắt bàng hoàng. Nàng ngạc nhiên hỏi :

– Có chuyện gì vậy anh ? Sao anh nhìn em như thế ?

Hiền lắp bắp :

– Mai tóc của em...?

– À, hóa ra anh nhìn tóc của em.

Mai cười rất tươi, nghiêng đầu nhìn Hiền như muốn làm duyên :

– Anh thấy thế nào ? Gọn gàng hơn phải không ? Em mất cả buổi trưa vì nó đấy. Ông thợ bảo em để tóc thế này rất hợp với gương mặt. Lúc trở về công tình yêu, ai cũng khen làm em nở cả mũi.

Hiền nghe có cái gì đó đau xót xuyên suốt tim đến nhức nhối. Ôi, mái tóc của Mai ? Mái tóc dài óng ả, mượt mà. Mái tóc với hương thơm ngào ngạt mà Hiền đã yêu, đã si mê đến ngây ngất, giờ đây chỉ còn lún cùn như khăn choàng qua đầu vừa bị cắt vụn. Hiền xót xa đến cào thắt cả ruột gan.

Mai đã nhận ra bộ mặt xúc động của Hiền. Nàng nắm tay anh với

giọng lo âu :

– Anh làm sao vậy ?

Hiền nắc nghẹn :

– Sao...sao em nỡ cắt đi mái tóc tuyệt vời ấy Tú Mai, sao em lại hành động đại dốt như thế chứ ?

Mai bàng khuâng :

– Anh thích mái tóc của em lắm sao ?

Hiền lắc đầu, vẫn giọng ngen ngào :

– Em đã quên rồi ! Sao mà em chóng quên thế ? E không còn nhớ anh đã bao lần vùi vào mái tóc em sao ?

– Nhưng giờ em cắt tóc còn đẹp hơn trước mà.

– Mái tóc của con như thế này ư ? Mai ơi, giờ em đã mất đi chút xiu nữ tính còn lại rồi.

Giọng Mai bàng hoàng :

– Thì ra...thì ra anh cho rằng em không còn là người phụ nữ đáng yêu nữa. Em đối với anh đã trở thành sắt thép rồi sao ?

– Cho đến khi em cắt mái tóc này.

Giọng Hiền cứng rắn. mai lùi lại, đầy vẻ đau khổ :

– Anh Hiền...!

– Xin lỗi ! Anh muốn ra ngoài.

Hiền bỏ đi nhanh như muốn chạy. Trón....

.....???? Mất bốn trang ??????????????.....

này, anh làm việc kia, điều cần thiết là phải biết người còn lại có vui hay không ?

Mai lại gật đầu :

– Em làm được.

– Không phải việc gì cũng cần nói ra đâu em. Cuộc sống hạnh phúc là đời sống của hai tâm hồn hòa quyện vào nhau, của hai trái tim cùng chung nhịp đập, cùng sung sướng và cùng đau khổ, cùng hạnh phúc và cùng gánh vác gian nan. Tất cả những điều đó, em hãy cho anh biết, liệu chúng ta có làm được không ? Hãy cho anh biết em có muốn cùng anh xây dựng thiên đường không ?

– Em làm được. Em muốn...em muốn mà !

Mai nói nhanh trong hơi thở gấp rút. Hiền đã làm cho trái tim nàng thổn thức. Sự chân thành của anh, những tuyệt vời của anh, tình

yêu nồng nàn và lãng mạn của anh khiến Mai như người lạc vào cõi mộng, mơ mơ...màng màng...khiến Mai trong lúc hồ đồ không thể nhận ra thiên đường không có trên trần gian.

Hiển đã nói ra tất cả những gì muốn nói. Giờ đây chàng nhẹ nhàng yêu đời và lại tràn trề hy vọng .

Chàng kéo Mai vào lòng mạnh mẽ ôm ghì lấy nàng, bật lên tiếng rên của niềm say mê :

– Mai ơi ! Anh yêu em biết bao !

oOo

Từ ngoài nhìn vào có thể đoán được đó là ngôi nhà của đôi vợ chồng mới, từ màu vôi trên tường, mấy chậu hoa trước ngõ, đến cánh cổng sơn xanh đầy rạng rỡ hy vọng, Mai ngược lên nhìn Hiển, nói :

– Em chắc chắn với anh, chúng ta đến đúng nhà rồi.

Hiển mỉm cười :

– Hạnh phúc là như muốn ngập tràn cả trời đất, phải không em ?

Mai châm chọc :

– Đúng là giọng điệu của một thi sĩ – Rồi Mai chủ động nắm tay Hiển – Vậy chúng ta không thể kém họ, phải biểu lộ hạnh phúc chứ anh.

– Tốt nhất là em ôm hôn anh trước mặt họ.

Hiển vừa bấm chuông vừa gọi cửa. Mai lấp lửng :

– Nếu anh muốn thế ?

Hiển cũng đáp lễ bằng giọng nửa vờ :

– Nếu em không sợ người ta cười.

Vĩnh đã xuất hiện trước khoảng sân nhỏ bỏ trống, có lẽ họ như dự định sẽ mở quán ăn ở đó. Anh chàng mặc quần đùi, áo thun ba lỗ, dường như đang lao động tích cực. Lập tức giọng Vĩnh oang oang :

– Cúc ơi. Em mau ra xem ai đến đây nè. Ôi chào ! Ròng đến nhà tôm rồi.

Cúc chạy ra, vẻ hơi lem luốc :

– Ô anh Hiển chị Mai ! Em có linh cảm hôm nay anh chị sẽ đến nhà.

Vĩnh đã mở cổng, vợ chồng Mai bước vào, Mai vẫn tình tứ nắm tay Hiển, xem ra quyết tâm muốn khoe khoang hạnh phúc :

– Vậy em làm thầy bói được rồi đây. Mai nói.

Vĩnh trêu vợ :

– Cô ấy đầu tài thế, chẳng qua hôm nay là ngày chủ nhật thôi.

Ồ...Mai ! ...Vĩnh kêu lên – Mái tóc của cô...?

Mai len lén đưa mắt nhìn Hiền. Chàng đỡ lời vợ :

– Cô ấy cắt tóc cho hợp với công việc văn phòng ấy mà.

–Ồ... ồ... trông trẻ ra mấy tuổi đấy.

Không biết Vĩnh có ý khen hay trêu chọc điều đó Mai không quan tâm. Nàng chỉ xúc động và thầm cảm ơn sự độ lượng của Hiền.

Mọi người kéo nhau vào nhà. Trong nhà là cả thế giới của sự pha trộn màu sắc. Tất cả đều mới đều rạng rỡ như chính gương mặt rạng rỡ của đôi vợ chồng trẻ.

Vĩnh xoa tay giải thích :

– Tôi tranh thủ ngày chủ nhật sơn phết căn nhà này lại.

Hiền nhận xét :

– Hai người cảm ơn lễ đặc ý lắm.

Vĩnh trả đũa :

– Cũng đâu bằng người ta này giờ cứ nắm tay, nắm chân như không muốn rời nhau ột phút nào.

Cúc nắm tay Mai kéo đi :

– Chị Mai cứ mặc họ ba hoa đi chị vào xem em trang trí phòng ngủ có được không. Chị góp ý cho em nhé.

Vĩnh hạ giọng hỏi Hiền trong lúc hai người phụ nữ kéo nhau đi :

– Thế nào, không còn gút mắc gì chứ ?

Hiền cười vui vẻ sung sướng :

– Có thể nói như vậy.

– Tớ chúc mừng cậu.

– Đừng vội ! Bây giờ là xây dựng nền móng, chừng nào tòa lâu đài dựng lên cậu hãy thành tâm chúc mừng tớ cũng không muộn.

Mai và Cúc đi ra, Mai nói :

– Phòng đẹp lắm, không chê vào đâu được. Chừng nào hai người bắt đầu việc buôn bán ?

– Đợi một thời gian nữa. – Vĩnh nói – Cho Cúc làm quen hàng xóm, còn tôi ráng làm vài tháng kiếm thêm ít vốn. Còn Hiền, cậu có việc làm chưa ?

– Vẫn chưa !

– Chỗ tờ đang cần giáo viên, nhưng chắc không hợp với cậu.

– Anh Hiền không vội đâu – Mai nói – Ở nhà anh ấy có khối công việc. Nào việc nhà, còn việc viết sách nữa.

– À, tiểu thuyết của cậu đến đâu rồi ?

– Còn lâu. Viết tiểu thuyết mà, có thể một hai năm không chừng.

Thật ra Hiền cố giấu mọi người là bấy lâu chàng không cảm viết nữa. Từ khi Tú Mai làm Hiền thất vọng, vì nàng là nguồn cảm hứng chính cho chàng thế nên Hiền không còn tâm trạng để sáng tác. Nhưng Hiền hy vọng mình sẽ lấy lại cảm hứng.

Trò chuyện một lúc Vĩnh bảo Cúc đi chợ mua đồ về làm thức ăn và làm cơm nhưng Mai từ chối :

– Chúng tôi không ở lại được đâu, anh Vĩnh ạ !

– Sao lại thế. Hôm nay là chủ nhật mà ?

– Tuy là ngày chủ nhật nhưng tôi vẫn có công việc. Công tình yêu giao cho tôi lập kế hoạch về phương án mở cửa hàng bán thức ăn tự chọn.

– Mai, mới đây mà cô làm việc lớn rồi sao ?

– Không phải mình tôi đâu. Các nhân viên phòng kế hoạch đều tham gia chương trình này. Người thanh công thật sự mới là người làm việc lớn.

– Gần giống như một cuộc thi phải không ?

– Quan trọng không kém gì thi tốt nghiệp đâu.

– Mai nhấn mạnh – Nếu bản kế hoạch của tôi được chọn thì coi như đó là bước ngoặt trong sự nghiệp của tôi.

– Nếu quan trọng thế thì tôi không dám làm phiền cô rồi.

Hiền nói thêm cho phải phép :

– Cậu cũng biết mà, chúng tôi không thể bỏ mẹ ở nhà quá lâu được.

– Được... được... không sao cả. Chúng ta còn nhiều dịp mà. Nhưng dù thế nào ngày khai trương quán "cháo khéo" hai người cùng không được vắng mặt đấy.

– Tất nhiên rồi !

Vợ chồng Mai ở lại một lúc thì ra về.

oOo

Hiền bắt đầu cầm bút trở lại. Mai nói :

- Anh cứ yên tâm viết lách, không phải lo về vấn đề kinh tế.
- Viết chỉ là việc phụ, anh sẽ cố tìm việc làm.

Không thể để mình em gánh vác kinh tế gia đình được.

Mai ừ hử rồi vội vã đi làm. Đạo này nàng thường về muộn, lý do bận đi khảo sát cho bản kế hoạch. Thấy Mai vất vả quá, Hiền nói :

- Em tội gì phải làm ngày làm đêm như vậy ?

Mai cầm tay Hiền, đạo này nàng thường làm như vậy mỗi khi thấy Hiền không vui. Có lẽ nàng biết được yếu điểm dễ siêu lòng của Hiền :

- Em xin lỗi ! – Nàng kéo dài giọng nũng nịu – Gần đây em không giúp được gì cho anh trong công việc nhà.

- ý anh không phải thế. Anh chỉ không muốn nhìn thấy em vất vả.

Mai nhoẻn miệng cười thật tươi :

- Ôi, hóa ra là anh lo cho em ! Anh làm em cảm động chết được ?

Nàng hôn phớt lên má Hiền. Bỗng Hiền rùng mình ! Nụ hôn của Mai lạnh lạnh, phảng phất một chút gượng gạo, Hiền tự an ủi đó chỉ là cảm giác lấm lẩn của mình.

- Nhưng anh đừng lo – Vẫn đánh đu trên tay Hiền, Mai nói – Em vất vả nhưng đâu có làm không công, lần này công tình yêu trả lương cho tất cả nhân viên làm việc ngoài giờ. Ngoài ra có một số tiền thưởng rất cao dành cho ai có một bản kế hoạch nhiều triển vọng nhất. Bản kế hoạch sẽ được gửi về công ty mẹ ở tận Mỹ để ông chủ tịch duyệt. Anh thử nghĩ xem, nếu kế hoạch của em mà được đích thân ông chủ tịch chọn thì. Ôi chao, chắc em sướng điên lên mất.

- Thảo nào em đã bỏ cả tâm trí vào công việc này.

- Đúng ! Đây là cơ hội lớn nhất của em.

Hiền không còn biết nói gì hơn. Mỗi lúc Mai càng phụ thuộc vào công việc và đồng tiền. Mỗi việc nàng làm đều được trả công xứng đáng và đều nhắm đến một tương lai rất xa. Mai có lý do chính đáng của nàng khiến Hiền không còn có ý kiến gì nữa.

Cuối cùng Hiền cũng tìm được việc làm. Mỗi ngày chàng đã bỏ ra nhiều giờ lặn lội mới có được kết quả này. Hiền thật sự vui mừng lắm. Bấy lâu chàng như người bị mai một. Bây giờ có cơ hội làm

cho Hiền vui mừng đến nỗi lập tức khoe với Mai khi nàng vừa đi làm về :

– Em có biết không, anh đã tìm được việc làm.

Mai có vẻ bất ngờ :

– Anh nói thật sao ?

– Tất nhiên là thật. Em mừng cho anh lắm phải không ? Nói ra em sẽ càng mừng hơn. Đây là một trường lớn và có nhiều uy tín. Vài năm gần đây trường đã có học sinh đoạt giải ở các cuộc thi quốc tế đấy.

– Chùng nào anh đi dạy ?

– Ngay ngày Mai. Tú Mai, em có biết không. Ngồi ở nhà anh chán lắm. Không phải chỉ vì anh cảm thấy mình vô dụng mà anh còn đau lòng cho chính bản thân mình.

– Anh đau lòng ! Em không hiểu !

– Thế mà em không hiểu ư ? Anh làm sao không đau xót khi mười mấy năm học tập của anh bị ném vào xó nhà. Nhiều lúc anh thèm được đi dạy, được đứng trên bục giảng, được cống hiến truyền đạt kiến thức cho các em học sinh. Thèm đến nỗi có lúc anh đã đứng hàng giờ trước một lớp học chỉ để nhìn thầy trò người ta học và dạy.

– Vậy em mừng cho anh. Có lẽ bấy lâu ở trong nhà anh cảm thấy tù túng ?

Còn một lý do nữa mà Hiền không muốn nói, chàng thật sự không muốn ngồi ở nhà để vợ đi làm về nuôi.

– Em cũng có một việc muốn thông báo với anh.

Nói xong Mai nhìn Hiền với vẻ đắn đo. Nhưng rồi nàng cũng quyết định nói ra.

– Em dự định bắt đầu từ mai, không về ăn cơm trưa nữa.

– Thế em ăn ở đâu ?

– Trong công tình yêu có căn tin. Mọi người đều ăn ở đó. Anh Hiền, anh cũng biết là em cần có thời gian nghỉ ngơi, ngày nào cũng chạy đi chạy lại làm em mệt lắm.

Cũng là một lý do chính đáng của Mai. Hiền không còn cách nào hơn là chấp nhận sự việc, nhưng vẫn như mọi khi, chàng buồn vì mỗi ngày trôi qua Mai càng xa cách với gia đình hơn.

Mai lại nói tiếp :

– Bây giờ em đi làm, anh cũng đi dạy, vậy công việc ở nhà ai lo ?
Còn mẹ nữa...

– Em lại muốn bàn đến vấn đề thuê người giúp việc ?

– Em e rằng thời gian sắp tới em sẽ không giúp gì được cho anh.

– Anh biết – Hiền thở dài – Thời gian của em bây giờ là vàng bạc.

Mai lắc tay Hiền :

– Anh giận em hả ?

Hiền lắc đầu rồi nói :

– Việc nhà cứ để anh lo, chừng nào anh không kham nổi sẽ tính sau. Còn mẹ ở nhà một buổi cũng không sao. Anh sẽ cố về sớm với mẹ.

– Anh đúng là chàng rể tốt, tốt nhất trên thế gian này. À, anh đi dạy bằng gì ? Nhà chỉ có một chiếc xe.

– Anh đi xe đạp.

– Trường có xa không anh ?

– Không xa, lại không xa chợ lắm, rất thuận tiện cho anh ghé đó trước khi về nhà.

Mai không nhận giọng hài hước mà Hiền cố giấu.

oOo

Hiền đứng lặng nhìn Mai bằng những món mà nàng vừa mua về. Một lọ nước hoa ngoại, vài bộ đồ hiệu cho cả hai người, mắt kính và vài món đồ xa xỉ khác. Giọng Mai huyên thuyên :

– Em vất vả cả buổi mới chọn được những thứ này. Anh mặc xem bộ đồ này có vừa không ? Hàng xịn đấy ! Anh mặc nó đứng lớp chắc chắn sẽ đẹp trai lắm.

– Em mua chỉ mấy thứ đồ hiệu đắt tiền này ? Trước đây anh nhớ em vẫn thích chọn hàng si da vừa rẻ vừa đẹp mà.

– Trước khác giờ khác chứ anh. Trong cơ quan em tụi nó xài toàn đồ hiệu, mình mà mặc đồ si da vào tụi nó cười cho ê mặt.

– Nhưng thứ này đắt tiền lắm.

– Hôm nay em lãnh lương mà anh. Bao nhiêu năm qua tiêu xài quá dè dặt, xén từng đồng. Hôm nay em cho phép mình phung phí một bữa cho thỏa thích.

Mai đứng lên, cầm chiếc áo sơ mi ướm vào người Hiền. Đôi mắt

nàng sang long lanh với thứ hạnh phúc mà nàng đang có.

– Từ nay chúng ta không lo tiết kiệm từng đồng, từng cắc nữa anh ạ. Hôm nay, anh có biết không ? Em cầm trong tay một số tiền lớn đi vào shop, em cảm thấy mình có một lòng tin rất mạnh mẽ. Chưa bao giờ em tự hào với chính mình như vậy. Thì ra đồng tiền có thể giúp chúng ta tự tin hơn, mạnh mẽ hơn, quyết đoán hơn.

– Mai...

Chưa có dấu hiệu gì là Mai sẽ giảm đi hứng khởi, không nhận ra nỗi đau khắc sâu trên mắt Hiền :

– Rồi anh sẽ thấy em nói đúng. Nhưng anh đừng lo, em không lệ thuộc đồng tiền đâu. Em sẽ làm chủ nó, làm chủ bản thân mình. Dù đồng tiền có sức mạnh vạn năng thế nào cũng không sai khiến được em đâu.

– Nhưng đồng tiền đang làm cho em thay đổi đấy.

Mai ngớ ngàng nhìn Hiền :

– Em thay đổi ? Anh cho là em đã thay đổi ?

Hiền nhìn Mai đăm đăm. Vẫn là mái tóc cắt ngắn làm chàng đưa lòng. Nhưng trên hơn hết nàng vẫn là Tú Mai...Tú Mai của chàng ! Một Tú Mai mà chàng đã yêu đến tê dại, đến si mê. Một Tú Mai mà chàng mong muốn được sống trọn đời, trọn kiếp bên nàng.

Hiền ôm lấy vai Mai, nói bằng giọng xúc động :

– Anh hy vọng em sẽ làm được những gì em nói. Mai ạ. Hy vọng em sẽ làm chủ được bản thân mình.

– Anh không tin em sao ?

– Anh lo sợ sự cám dỗ phù phiếm của cái thế giới mà em đang dần thân vào.

Mai vòng tay qua ôm gáy chồng :

– Anh phải tin em. Hiền ạ ! Dù thế nào em vẫn là Tú Mai của anh. Một Tú Mai rất yêu anh, yêu anh hơn bất cứ điều gì trên thế gian này.

Đó chính là giây phút làm cho Hiền lại run lên vì cảm động. Suốt đời chàng không sao quên được những cử chỉ âu yếm và những lời nói chan chứa nghĩa tình của Mai. Nó cũng là động lực, là niềm an ủi bù đắp vào những nỗi thất vọng mà có lúc Hiền tưởng chừng đau đớn muốn bỏ cuộc.

oOo

Quán "Cháo khỏe".

Vĩnh kể tai Hiền nói nhỏ :

- Mất ba trăm ngày cho tám bảng hiệu có ba chữ đấy.
- Nhưng chỉ ba trăm ngàn mà được làm ông chủ thì sướng thật.
- Ấy, đâu chỉ có bấy nhiêu. Này nhé, tiền mua bàn ghế, mua xoang nồi các thứ. Mà Tú Mai đâu sao chỉ mình cậu đến ?
- Mai tới sau – Hiền nhìn đồng hồ – Chắc nàng sắp đến rồi đấy.
- Có khách vô, cậu ngồi đây nhé.

Cúc đứng sau chiếc tủ kính bày các món ăn rất bình dân, một nồi cháo trắng và một nồi cháo đậu đen. Anh chàng Vĩnh đảm nhiệm công việc chạy bàn, thu tiền, dọn chén bát...và rửa chén.

Buổi khai trương thế mà đông khách. Phần đông là khách quen, họ chào nói, chúc mừng ngày khai trương. Hai vợ chồng Vĩnh bận tới tấp.

- Cậu thấy tớ làm bồi bàn thế nào ?
 - Khá lắm ! Nhanh nhẹn, vui vẻ. Mà này. vợ chồng cậu mới về đây, sao quen nhiều người thế ?
 - Cũng nhờ Cúc cả – Vĩnh nói, đưa mắt nhìn vợ đang kia – Cúc thế mà lanh lẫm, cô ấy làm quen khắp xóm. Được cái Cúc cũng hiền nên ai cũng thích. Hôm nay toàn khách quen của Cúc cả đấy.
- Hiền bỗng nghĩ đến Mai. Mai ở đó đã lâu, nhưng đến một người hàng xóm cũng không có. Lại có khách vào. Vĩnh dẫn trước khi đứng lên :

- Cậu ngồi đây nhé ! Chờ Mai đến, bán xong tụi mình mở một patty nhỏ gọi là chúc mừng. Cũng lâu rồi chúng ta không có dịp ngồi lại với nhau.

Hiền lại nhìn đồng hồ, lo lắng bồn chồn. Tú Mai trễ hẹn gần nửa giờ rồi, chuyện gì đã xảy ra cho Mai ? Hiền không thể ngồi yên nữa, đứng lên ra ngoài ngóng Mai.

Quán vẫn đông khách, nhưng Vĩnh vẫn dành thời gian chạy lại với bạn :

- Có chuyện gì thế ?
- Không biết Mai làm sao rồi – Hiền lo ra mặt – Không có lý nào giờ này cô ấy chưa đến.

– Chắc kẹt xe – Vĩnh an ủi cho bạn yên tâm – Chuyện thường ấy mà, dạo này thành phố kẹt xe như cơm bữa.

Hiển lắc đầu :

– Mai rành đường lắm, dù có kẹt xe cũng tìm đường khác mà đi. Thôi tớ phải về nhà xem sao đã.

– Cậu về thật à ?

Hiển nhìn bạn, cảm thấy có lỗi. Lần trước Mai không đi dự đám cưới, hôm nay lại vắng mặt tuy không phải chuyện quan trọng gì nhưng Hiển vẫn áy náy vì đã không làm tròn tình bạn. Hiển đưa tay lên vai Vĩnh nói :

– Gặp Mai rồi bọn tớ sẽ tới đây. Tớ hứa với cậu, dù thế nào hôm nay vợ chồng tớ cũng đến. Trước là chúc mừng, sau đó chúng ta nhận một châu cho đã.

Vĩnh lập tức tươi cười :

– Được, cậu hứa đấy nhé ! – Bỗng Vĩnh nghiêm trang – Tớ cóm tụi mình có gia đình riêng rồi thì lo là tình bạn.

Câu nói tuy vô tình của Vĩnh nhưng làm cho Hiển rất xót. Chàng lúi đẫy chiếc xe đạp ra, trong lòng chột giận Tú Mai :

Vừa nghĩ đến Tú Mai thì nàng đến. Mai không đến một mình. Chiếc xe du lịch từ tốn đậu trước quán. Anh chàng lái xe vội vã mở cửa cho mai. Nàng bước xuống trong bộ đồ rất đẹp, rất sang trọng, Mai cũng đẹp lắm, có thể nói nàng chưa bao giờ đẹp như thế, rạng rỡ như thế :

Hiển vẫn giữ chiếc xe đạp, đứng chết trân vì cảm thấy có một cái gì đó rất hài hước kịch côm, xa lạ. Hài hước cho cả chàng và Vĩnh, cho Cúc và cho cái quán nghèo này.

Quả thật một chiếc xe du lịch, một cô gái cực kỳ xinh đẹp và lộng lẫy đã làm cho khung cảnh như một bức tranh hai mặt. Mọi người đổ dồn vào Mai.

Mai mặc tất cả ! Nàng đi thẳng đến chỗ Hiển đôi mắt nàng sáng rực chưa từng có. Anh chàng lái xe cũng đến. Mai giới thiệu :

– Anh Hiển, ông xã em. Còn đây là anh Bình xếp của em.

Hiển đưa bàn tay bắt tay tròn nũng của anh chàng trưởng phòng phốp pháp. Anh ta cất giọng như lời thoại trong phim :

– Hân hạnh được biết anh. Anh là giáo viên phải không ? Tú Mai

mới cho tôi biết, anh may mắn mới có được một người vợ giỏi như Tú Mai đây.

Hiển nhìn thẳng Mai, phát hiện mắt nàng ánh lên tia sáng tự hào. Hiển thật không ngờ Mai lại dễ dàng chấp nhận thứ ngôn ngữ đặc mùi kiểu salon của ông xếp nàng.

Không dẫn được, Hiển cất giọng cay đắng :

– Anh không ngờ em đi dự khai trương cái quán bé tẹo này bằng xế hộp.

Mai khẽ nhíu mày vẻ không vui :

– Em đâu có đi dự khai trương gì.

– Thế em đến đây làm gì ? – Hiển gằn giọng – Em trễ hẹn còn định đi tìm em vì sợ xảy ra tai nạn.

– Em có một chuyện muốn thông báo.

Rồi Mai gọi Vĩnh và Cúc lại. Tất cả mọi chuyện ấy diễn ra trong cái quán cóc của vợ chồng Vĩnh, làm công việc buôn bán tạm gián đoạn Hiển rất bực mình.

– Tôi có tin này muốn báo cho các bạn biết – Mai nói khi mọi người đã vây quanh nàng – Cúc còn nhớ lần trước tôi có nói về một bản kế hoạch mà tôi đang thực hiện không ? Kết quả, hôm nay công trình nguyên cứu của tôi đã được ông chủ phê duyệt. Không chỉ thế, tôi vừa có quyết định được thăng chức.

Rồi Mai đưa mắt nhìn Hiển, đôi mắt nàng sáng lên vẻ tự hào :

– Em đến trễ là vì lý do đó, anh có thể tha thứ cho em được chăng ? Giọng Hiển vẫn đặc sệt. Chàng cảm thấy tất cả những việc này như trò phô trương nông nổi :

– Bây giờ em muốn gì ?

– Em muốn mời anh, anh Vĩnh và Cúc chia vui với em. Các bạn cũng biết, đây là niềm vui thật sự của tôi.

– Tú Mai nói đúng – Ông xếp của nàng lên tiếng phụ họa – Cô ấy đã gây một tiếng vang trong công tình yêu. Bây giờ Tú Mai là niềm tự hào của phòng kế hoạch chúng tôi.

Mai đưa mắt trêu mến nhìn Hiển :

– Anh Bình đã đặt tiệc ở nhà hàng chúc mừng em ! Hôm nay ngoài em, anh là người không thể vắng mặt được.

Mai quay sang vợ chồng Vĩnh :

– Và hai bạn nữa ! Hai người là bạn thân của tôi nên không thể vắng mặt. Xin hãy cùng chia vui với tôi.

Không ai lên tiếng cả. Vợ chồng Vĩnh bối rối nhìn sang Hiền. Bên trong khách khứa đang chờ họ. Hiền hiểu như thế. Lẽ ra Tú Mai cũng phải hiểu điều đó. Nhưng nàng chỉ mang đến đây một vở hài kịch mà còn đưa mọi người vào tình thế khó xử.

Hiền biết mình phải quyết định thôi. Một quyết định có thể dẫn đến những hậu quả đau lòng, nhưng Hiền quyết định không đi theo con đường mà Mai muốn lôi kéo chàng. Con đường của sự phù phiếm !

– Anh xin lỗi – Hiền lạnh lùng – Vì vợ chồng Vĩnh đã mời anh đến đây dự khai trương quán họ trước nên anh không thể nhận lời mời của em được.

Mai mở to mắt nhìn Hiền. Có lẽ chàng không bao giờ tin Hiền lại quyết định như thế, Hiền nói tiếp :

– Vì hôm nay là ngày khai trương nên anh nghĩ vợ chồng Vĩnh cũng không đi được.

– Đúng...đúng...– Vĩnh nói nhanh – Chúng tôi làm sao bỏ khách khứa được. Thất lễ chết. Tú Mai, xin cô thông cảm cho chúng tôi. Tôi xin ở đây chúc mừng cô vậy. Còn Hiền, cậu cứ đi với Mai đi. Coi như cậu đã đến dự khai trương với vợ chồng mình rồi.

Sau câu nói của Vĩnh, mọi người im lặng trong sự căng thẳng tột cùng. Càng căng thẳng hơn khi Tú Mai trừng trừng nhìn vào Hiền. Giọng nàng cất lên run run vì mất bình tĩnh :

– Em chỉ muốn biết anh có thay đổi quyết định không ?

Hiền cũng nhìn thẳng vào Mai. Đó là giờ phút mà Hiền cảm thấy nhức nhối. Tú Mai trong mắt chàng phút chốc không còn hình ảnh của sự nhu mì, hiền thực. Không còn là cọ Tú Mai chịu thương chịu khó, dè xẻm từng đồng, chắc chiu từng đồng đóng viện phí cho em. Hình ảnh Tú Mai gò lưng trên chiếc xe đạp, ẩm ướt mồ hôi, cố chạy thêm kiếm ít tiền mua thuốc cho mẹ, mua tặng người yêu cây viết máy. Tú Mai ! Và tất cả những hình ảnh đẹp đẽ kèm theo ấy đã thật xa vời...xa vời !

Giọng Hiền bỗng dịu lại. Dù hôm nay chàng quyết định thế nào thì trong thâm tâm chàng vẫn rất yêu Mai. Tha thiết muốn níu kéo và gìn giữ tình yêu đẹp đẽ của họ :

– Em cứ đi với bạn của em. Anh phải ở lại đây giữ gìn tình bạn của những người đã có từ lâu của chúng ta.

– Em hiểu rồi !

Mai cắn chặt môi. Rõ ràng Mai đang kiềm chế cảm xúc. Nàng quay sang ông xếp :

– Mình đi anh Bình.

Hiển đứng lặng nhìn theo, bóng Mai lộng lẫy trên chiếc xe hơi bóng lộn. Rồi chàng nhìn xuống chiếc xe đạp. Nước mắt Hiển muốn trào ra, cay xè trên mắt.

oOo

Vĩnh đặt mấy chai bia xuống bàn ngồi cạnh Hiển. Vẫn giương mặt trầm ngâm Hiển giữ từ lúc Mai đi khỏi. Vĩnh mở bia, tiếng nổ đánh đập làm Hiển như bừng tỉnh :

– Hôm nay tớ muốn uống say với cậu.

Vĩnh rót bia vào ly rồi nói :

– Lẽ ra cậu nên đi với Tú Mai. Dù sao cũng không nên làm cô ấy bề mặt quá đáng như thế.

Giọng Hiển cay đắng .

– Cậu không hiểu đâu, tớ đã chịu đựng quá nhiều rồi. Sự việc chiều nay như một giọt nước làm tràn ly.

– Thật ra thì...Mai đâu có lỗi gì. Mai chỉ muốn chúng ta chúc mừng cô ấy.

– Lỗi là ở sự thành công của Mai.

– Tớ không hiểu.

Hiển bung ly bia lên uống cạn. Đặt cái ly không xudần dần xuống bàn. Hiển nói :

– Có thể nói đó là một chuỗi mất xích đã kéo Mai dần dần tột khỏi tay tớ, đầu tiên Mai ra trường với kết quả hạng ưu. Hàng loạt các công tình yêu nổi tiếng mời Mai làm việc cho họ. Mai từ một cô sinh viên nghèo, vất vả kiếm tiền bằng tất cả sự nỗ lực của gian khổ. Bỗng chốc Mai có địa vị trong xã hội. Một chỗ làm lương cao, thậm chí làm ngoài giờ cũng được trả tiền. Xã hội quá ưu ái với tài năng của Mai. Bây giờ, cộng với sự thành công vẻ vang này. Mai thật sự không còn là Tú Mai của ngày xưa nữa.

Hiển bung ly bia Vĩnh vừa rót uống cạn. Chàng nghe cay cay nói

khỏe mắt, nghe đau nhói trong lòng. Giọng Hiền như lời than vãn :

– Cậu có thấy không. Mai bây giờ hoàn toàn khác xưa. Mai tóc cắt cao, quần áo sang trọng. Mai không còn trầm lặng như xưa mà đã sống phô trương hãnh tiến hơn.

– Có lẽ vì Mai phải thích nghi với môi trường mới của mình.

– Phải chăng tớ đã sai lầm – Hiền thở dài – lẽ ra tớ phải đoán biết kết quả ngày hôm nay. Mai không phải người có thể cùng tớ xây dựng cuộc sống.

– Có nghiêm trọng như thế không ? Cậu không nên vội vàng để rồi đi đến những quyết định sai lầm.

Hiền lắc đầu :

– Cậu không hiểu đâu, mỗi ngày tớ chứng kiến sự thay đổi của Mai đến đau lòng. Bây giờ, cậu biết không, nàng tặng cho tớ những món quà rất đắt tiền. Không còn là cây viết máy, không còn là một quyển sách hay. Nàng xài toàn đồ hiệu ! Đồ hiệu đấy ! Mỗi thứ đáng giá cả tháng lương thầy giáo của chúng ta.

Vĩnh vẫn cố bênh vực cho Mai, như một sự nỗ lực để gàn gấn một vết thương vừa chớm :

– Điều đó chứng minh Mai rất yêu cậu.

– Tớ không cần thứ tình yêu phù phiếm ấy – Hiền vùng tay. Lớn giọng. Men rượu đã tác động lên Hiền – Tớ cần một tình yêu khác cơ. Tớ muốn Mai trở lại với hình ảnh lung linh, trong sáng, với vẻ đẹp như thơ như mộng ngày xưa. Tớ thậm chí được nghe tiếng cười trong vắt của nàng. Thậm chí được thấy nàng nhảy cẫng lên làm lung linh mái tóc dài, vui mừng đến phải hét lên chỉ vì bài thơ của tớ được đăng trên báo Mực Tím. Tớ thậm chí...tớ thậm chí chiều chiều cùng nàng nắm tay đi dạo công viên, cùng nàng mút chung cây kem, sung sướng tiêu xài dè xẻn món tiền nhận bút ít ỏi mà tớ vừa lĩnh được. Hay tớ đã là một người không thức thời. Vĩnh ơi...Tất cả những linh cảm ấy đã xa mất rồi...xa lắm rồi...!

– Đã bao giờ cậu và Mai đã ngồi lại nói chuyện với nhau như chúng ta đang nói thế này không ?

Câu nói của Vĩnh bỗng làm Hiền sững sốt. Vĩnh lên tiếng phê phán :

– Chưa phải không, nhìn mặt cậu là tớ biết ngay. Sao cậu ngốc

nghech thế chứ ? Có gì vướng mắc thì vợ chồng đem ra bàn bạc với nhau, cùng chia sẻ cùng phân tích vấn đề chứ.

– Có cần thiết phải nói thẳng ra không ? Chúng ta đều đã trưởng thành, đều biết suy nghĩ mà. Nói ra thì đâu còn ý nghĩa gì.

– Sao cậu lại có quan niệm như thế ? – Vĩnh phản đối – Cậu muốn Mai phải hiểu cậu từng tí một hay sao ? Vậy là cậu đòi hỏi ở người ta quá nhiều rồi.

– Có lẽ thế ! – Hiện bần thần cả người – Có lẽ tớ đã đặt quá nhiều hy vọng vào Mai chẳng ?

– Đúng hơn là đòi hỏi của cậu quá cao.

Hiện ngồi thừ ra như anh chàng ngớ ngẩn. Chàng cầm ly bia lên một cách máy móc, rồi bỗng đặt mạnh xuống bàn :

– Không ! Tớ không uống nữa. Tớ không thể say được. Cậu nói đúng, tớ cần tỉnh táo để nói chuyện với Mai.

Hiện đứng vụt lên, Vĩnh cười cười với vẻ hài hước :

– Về liền sao, anh bạn ?

– Có lẽ Mai đang giận lắm. Dù sao đây cũng là cơ hội để thẳng thắn với nhau. Tớ phải về đây. Tớ giới lời chào Cúc nhé !

Hiện vội vội vàng vàng lên xe đạp đi. Cúc từ trong đi ra. Nàng đứng cạnh Vĩnh nhìn theo bóng Hiện khuất dần ngoài đầu ngõ.

Giọng Cúc xôn xang :

– Liệu anh chị ấy có hàn gắn lại được không anh ?

Vĩnh cũng có vẻ trầm ngâm :

– Họ là hai con người có cá tính mạnh mẽ, sẽ không có gì chấp nhận nhượng bộ hay nói cách khác chấp nhận thay đổi triết lý của mình. Điều duy nhất anh có thể cho em biết là họ rất yêu nhau.

oOo

Mai cũng uống rượu. Nhưng có lẽ cũng như Hiện, nàng cố giữ tỉnh táo để bây giờ hai người ngồi lại với nhau. Mai ngồi thẳng lưng nghiêm khắc đến lạnh lùng. Sự việc chiều nay không những làm Mai bẽ bàng mà còn thất vọng đến đau lòng :

Nàng giận Hiện, giận ghê gớm, chưa bao giờ nàng có nổi tức giận nào dữ dội đến thế. Bây giờ phải cố lắm nàng mới giữ được bình tĩnh.

– Em muốn biết...thật ra em đã có lỗi gì ?

Bây giờ Hiền mới hỏi tại sao lúc ấy chàng giận dữ đến thế. Lỗi của Mai ư ? Giờ thậm chí chàng không biết dùng từ ngữ gì để hình dung nên lỗi của Mai. Nó không đến cùng lúc, nó không hiện thân rõ ràng mà âm ỉ, âm ỉ như đồng tro tàn nhen nhúm mỗi ngày một ít, Hiền thở dài :

– Mai, anh nghĩ mỗi chúng ta nên nhìn kỹ lại mình.

– Em thiết nghĩ không làm gì đến phải xét lại bản thân. Thật ra em đã làm gì sai trái ? Em đi làm vất vả từ sáng đến chiều, em phấn đấu, em nỗ lực đến mệt mỏi mới có được kết quả ngày hôm nay. Thế mà... – Giọng nói nghẹn đi và tức giận – Thế mà anh không chỉ không động viên, khích lệ mà cứ âm thầm trách móc em.

Nước mắt Mai trào ra, giọng nghẹn ngào :

– Anh Hiền, anh thật quá lắm ! Chiều nay anh đã chôn vùi danh dự của em. Anh nhẫn tâm đứng trước đám đông sỉ nhục vợ mình. Chiều nay em muốn đâm đầu vào xe chết mất cho xong.

Hiền đứng lên, bồn chồn đi lại trong phòng. Mai đã khóc, nước mắt của nàng làm cho hiền càng bối rối :

– Lẽ ra...lẽ ra em không nên xuất hiện một cách phô trương, lè loẹt như thế.

Mai đang khóc nhưng lập tức trừng mắt nhìn Hiền :

– Phô trương, lè loẹt ! Thế nào mà phô trương. Em ngồi trên xe hơi là có lỗi hay sao. Em mặc đồ đẹp là có lỗi ư ? Anh Hiền, anh thật quá ích kỷ rồi.

Hiền như người bị chạm phải tự ái :

– Anh ích kỷ, em cho rằng anh ích kỷ. Em tưởng anh đang ganh những gì em đang có hay sao ? Anh chỉ đau lòng và tội nghiệp cho em thôi.

– Em việc gì anh phải tội nghiệp ?

– Em thử nhìn lại mình xem. Mới hôm qua đây mái tóc em còn dài óng ả. Mới hôm qua đây em còn là cô gái nghèo hiếu thảo lúc nào cũng nghĩ đến gia đình. Mới hôm quay đây em còn đỏ mặt vì công lưng trên xe đạp, còn vui mừng đến reo lên, đến hồn nhiên khi bài thơ anh được in báo. Em còn sung sướng đến tự hào cùng anh chia sẻ một chút tiền nhuận bút. Thế mà hôm nay...

Hôm nay em đi mua đồ trong siêu thị. Em thậm chí không thèm để

mắt đến cuốn sách anh viết vừa được in. Em tưởng anh vui mừng với những món quà em mua cho anh sao ? Không, anh không màng những thứ ấy đâu. Anh chỉ cần em, em của trước đây. Em, của sự bình dị. Em của sự ngọt ngào, cịu thương chịu khó.

Mai mở to mắt ngỡ ngàng nhìn Hiền :

– Thì ra anh không vui mừng, không muốn chia sẻ và không muốn sự thành đạt của em. Anh Hiền, có phải anh muốn em cứ mãi mãi vật lộn với cuộc sống khó khăn ? Anh vui khi nhìn thấy em còng lưng trên xe đạp trên phố ?

– Em đừng cố tình kết tội anh. Anh không có ích kỷ như thế . Anh Muốn là muốn em cho dù bất kỳ ở hoàn cảnh nào, sung sướng hay nghèo khó thành công hay thất bại đều không thay đổi bản chất của mình.

Mai ôm lấy đầu rên rĩ :

– Em thật không hiểu được anh. Em có thay đổi gì đâu chứ ? Chẳng lẽ em làm ra tiền là có tội. Tiêu xài chúng cũng là có tội. Nếu quả thật như thế thì em phải biết làm sao đây. Em biết phải sống như thế cho hợp lệ đây ?

Hiền ngoảnh mặt đi, buông giọng lạnh lùng :

– Có lẽ chúng ta đã không thật sự hiểu nhau.

– Anh nói thế là sao ? Anh muốn ám chỉ điều gì ?

– Những gì anh muốn nói đã nói hết cả rồi – Hiền nhìn thẳng vào Mai – Nếu em còn muốn cùng anh xây dựng cuộc sống như chúng ta từng hứa với nhau thì em hãy suy gẫm lại mình.

Hiền muốn kết thúc cuộc tranh luận nhưng Mai chưa hài lòng :

– Không được...anh không thể bỏ đi như thế được. Em còn muốn nói chuyện với anh.

– Anh không còn gì để nói nữa.

– Không đúng, em biết là anh còn nhiều chuyện chưa nói ra. Nếu anh còn không hài lòng em điều gì, thì cứ nói thẳng ra đi.

– Sao bây giờ chuyện gì em cũng thích nói tuốt ra ? Từ lúc nào đầu óc em đã trở nên thực tế như vậy ?

Mai bàng hoàng lùi lại. Đó là câu nói làm nàng rất đau lòng. Trước mắt Mai, đôi mắt mờ lệ của nàng bỗng hiện lên một bức tường ngăn cách giữa nàng và Hiền. Mai bật khóc khi tiếng cửa đóng sầm

lại. Hiền đã bỏ đi !

oOo

Hầu như không ai nói lời nào trong bữa cơm. Một ngày một đêm đủ trôi qua trong sự căng thẳng đến lạnh lùng, thế nhưng cả Hiền và Mai dường như không ai muốn phá vỡ sự im lặng đáng sợ ấy. Vĩnh nói đúng. Mai và Hiền, hai con người của hai cá tính, không ai chịu lùi bước :

Cuối cùng bà mẹ là người không chịu được bầu không khí khó thở ấy. Bà buông chén cơm đang ăn dở xuống, cất tiếng nói :

– Mẹ muốn biết giữa các con đang xảy ra chuyện gì ?

Đột nhiên cả hai vợ chồng đưa mắt nhìn nhau. Thoáng một chút xúc động bàng hoàng trong đáy mắt họ. Mai là người ngoảnh mặt đi :

– Mẹ, chúng con đâu có chuyện gì.

– Còn Hiền, mẹ tin là con nói gạt mẹ như thế.

– Con...

Mai nháy mắt ra dấu cho Hiền không nên nói sự thật. Nhưng bà mẹ của Mai không phải là người dễ qua mặt :

– Nếu cả con cũng muốn nói dối mẹ thì mẹ thật thất vọng vì đã đặt lòng tin vào con.

– Thừa mẹ – Hiền dành khai thật – Đúng là có một chút gút mắc giữa chúng con. Nhưng xin mẹ cứ yên tâm, con và Mai không vì chuyện nhỏ như thế mà giận nhau đâu.

Không biết có phải Hiền nhân cơ hội gợi đến Mai thông điệp của chàng ? Bà mẹ thở dài rồi nói.

– Các con đừng tưởng mẹ mù lòa là không biết gì. Thật ra bấy lâu nay mẹ rất lo lắng. Mẹ cảm thấy có một cái gì đó không ổn trong gia đình này. Mai...

Bà quay sang con gái :

– Cho dù con ra ngoài làm việc gì cũng phải nghĩ đến gia đình nhiều hơn. Có lẽ mẹ cổ hủ, nhưng mẹ muốn nói với con, người phụ nữ cho dù giỏi giang thế nào thì vẫn là phụ nữ. Ngoài việc xã hội thiên ... của phụ nữ chúng ta là công việc gia đình con ạ. Đó là làm vợ, làm mẹ cho trọn vẹn.

– Có phải mẹ cũng trách con bấy lâu nay bỏ bê việc nhà ?

– Có lẽ con đã không nghĩ nhiều đến cảm giác của chồng con. làm sao nó chịu được khi tất cả việc nhà con giao cả cho nó.

Mai phản đối :

– Nhưng con đâu buộc anh ấy phải làm việc nhà. Tại anh ấy không muốn thuê người làm thôi.

– Đây, mẹ thấy không ? – Hiền tức giận – Bây giờ Mai làm ra tiền rồi, hờ ra là đòi thuê người.

Mai cãi lại :

– Em làm ra tiền là có tội hay sao ?

– Thôi đi ! Bà mẹ cất giọng – Các con không được đôi co như thế.

Quả nhiên hai người không dám cãi nhau nữa. bà mẹ Tú Mai lại thở dài, có lẽ bà rất buồn và lo lắng :

– Bây giờ mẹ già rồi, lại không nhìn thấy nữa, không chừng tiếng nói của mẹ cũng không còn giá trị. Nhưng dù sao mẹ cũng muốn khuyên các con hãy trân trọng với những gì mình đang có.

Nói rồi bà từ từ đứng lên đi về phòng. Không ai còn thiết gì đến bữa cơm dở dang :

Lúc Hiền vào phòng ngủ thì thấy Mai đang thu xếp chăn gối...Những thứ của nàng. Không nhìn Hiền. mai lau bầu :

– Lẽ ra anh không nên để mẹ biết những chuyện vặt của chúng ta.

Hiền nhếch mép mỉa mai :

– Hóa ra chỉ là chuyện vặt. Tuy nhiên, em không có quyền kết tội anh. Trong chuyện này cả hai chúng ta đều có trách nhiệm.

– Em không nói với anh nữa – Mai ôm mớ đồ ngủ của mình giận dữ đi qua trước mặt Hiền. Ra đến cửa, không biết nghĩ sao nàng dừng lại – Xin lỗi em muốn yên tĩnh để suy nghĩ.

– Tùy em ! Anh cũng cần sự yên tĩnh.

Bây giờ chỉ còn mình Hiền trong phòng. Đột nhiên Hiền rùng mình. Có một cái gì đó rất mạnh mẽ, rất trống trải...Hiền đứng bơ vơ giữa phòng, cảm thấy sự mát mát hiện hữu khắp nơi quanh chàng.

Hóa ra không có Mai, Căn phòng này không còn sự ấm cúng đáng yêu của nó nữa ư ?

oOo

Mai không biết từ lúc nào mình đã cầm trên tay tập truyện ngắn của

Hiển mà bấy lâu nay nàng chưa có thời gian xem nó. Căn phòng của Vĩnh trước đây, nay bỏ hơi lâu có mùa ẩm mốc làm Mai khó chịu.

Mai chột rùng mình, sao bấy lâu mình vô tình thế nhỉ ? Nàng là vợ Hiển. Thế mà tác phẩm tinh thần này của anh nàng không hề ghé mắt tới, thử hỏi làm sao anh không đau lòng.

Mai bỏ quyển sách xuống, thù người suy nghĩ. Nàng kiểm điểm lại bản thân, rà soát những gì đã xảy ra trong bấy lâu nay. Một điều không thể nghi ngờ là. Mai phải công nhận nó, đó là Hiển, anh là người chồng tuyệt vời !

Mai cảm thấy giờ đây nàng là người rất hạnh phúc, nếu không có những hiểu lầm vừa qua. Hiểu lầm ? Thật ra họ không hiểu nhau điều gì? Mai không thể giải thích được.

Nàng không sao hiểu được vì sao Hiển như có điều gì ảm ức trong lòng ? Nàng không muốn tin anh ích kỷ trước sự thành công của vợ mình ! Hiển không phải người hẹp hòi như thế. Nàng cũng không muốn tin chỉ vì nàng ra ngoài làm việc bỏ bê công việc nhà mà dẫn đến sự xung đột này.

Mai thở dài, rất đau khổ và không tìm được nguyên nhân đến sự rạn nứt đau lòng này. Rồi Mai lại cầm quyển sách lên.

Trước đây, lúc mới quen nhau. Mai rất tự hào với tài hoa của Hiển. Những bài thơ của anh, rồi những lá thư mà anh lén bỏ vào cặp nàng, lúc nào nàng cũng đọc thật kỹ, sung sướng vì những tình ý mà anh gửi gắm.

Nàng nhận ra Hiển viết văn rất hay, có phần lãng mạn, trữ tình hơn xưa. Một điều phải công nhận là bây giờ nàng không còn nhiều thời gian để đọc, đọc thật kỹ, nghiền ngẫm tìm kiếm sự tinh hoa trong thơ văn nữa. Có lẽ con người khi thật sự phải bước vào đời sống sinh tồn thì hơn nữa tâm hồn lãng mạn của họ đã chết rồi.

Mai từ từ khép mắt lại, quyển sách nàng cầm trên tay rớt xuống nên nhà đánh đập.

oOo

Từ cơ quan Mai cho xe chạy thẳng ra ngoại ô. Hôm nay nàng rất bức mình vì không sao tât trung làm việc được. Cuối cùng Mai biết nếu ngày nào chưa giải quyết được sự xung đột giữa hai người thì

ngày đó nàng không thể yên tâm được.

Nhưng phải giải quyết làm sao đây ? Mai rất muốn nhượng bộ nhưng thậm chí nàng còn chưa biết rõ mình có lỗi gì để nàng giảng hòa với Hiên. Cuối cùng Mai quyết định đến đây, hy vọng con suối Thanh Thản này và thiên nhiên yên bình ở đây sẽ cho nàng câu trả lời.

Bây giờ là mùa khô nên giòng suối cạn đi quá nửa. Mai bỏ dép, xắn quần lội ra giữa suối, nàng nhặt những viên sỏi trắng tròn mịn cho vào đầy hai túi áo. Mai cũng không biết mình làm gì với chúng, nhưng nàng thích vì thấy chúng rất đẹp.

Giờ Mai lại không biết làm gì. Nàng đứng giữa suối cảm nhận được giòng nước chảy qua mơn man trên trên đôi chân trần. Cảm thấy hai túi nặng quá Mai ném bớt đi một hòn sỏi. Chúng rơi tòm xuống nước, gợn lên rồi mất hút.

– Nếu em thấy chúng đẹp sao không mang về mua một hồ cá nhỏ bỏ vào ?

Giọng nói làm Mai giật mình, rồi nàng bàng hoàng nhận ra đó chính là giọng của Hiên. Nàng từ từ quay lại, thấy ngay Hiên đang đứng trên bờ nhìn nàng mỉm cười. Mai cũng mỉm cười nhưng không giấu được vẻ bối rối. Nàng vẫn đứng chôn chân giữa suối.

Giọng Hiên có chút khôi hài :

– Theo em thấy thi anh ra đó với em hay em vào đây với anh ?

Câu nói đùa của Hiên là Mai nhẹ nhõm hẳn ra. Nàng tươi cười đùa lại một câu :

– Em thấy hay hơn hết là anh đứng yên ở đó, còn em ở đây. Cho đến khi nào...

Hiên cắt ngang :

– Đến khi nào trời mưa nước dâng cao anh ra công em vào.

Mai khẽ nghênh mặt với Hiên :

– Nếu ngay bây giờ anh lội ra công em vào thì còn kịp đấy.

– Thôi được – Hiên làm ra vẻ chịu thua – Nếu em quyết định buộc anh phải công em vào thì anh đành chịu vậy.

Hiên hăm hở muốn lội ra thiệt. Nhưng Mai xua ta :

– Thôi...thôi...để em tự vào hay hơn. Để anh công nhờ anh ghét,

quảng người ta thì khổ.

Hiển đưa tay kéo Mai lên khi nàng vào đến bờ. Rồi chàng không buông tay nàng nữa. Lúc đó hai người đứng thậ gần nhau. Đến nỗi Mai nghe hơi thở nóng hổi của Hiển phả vào má nàng. Giọng Mai nghẹn đi vì xúc động :

– Làm sao...anh cũng đến đây ?

– Thế còn em ? Hiển hỏi lại – Em tới đây làm gì ?

Mai dài giọng hờn trách :

– Anh còn hỏi nữa. Anh làm cho người ta không muốn về nhà.

– Em nên về nhà để chúng ta cùng giải thích. Biết đâu em nghĩ ra...

Mai thụng mặt xuống :

– Về làm gì ? Về để thấy gương mặt lạnh lùng của anh ư ? Ở chung một nhà mà không nhìn, không nói với nhau. Em thà bỏ đi quách cho rồi.

Hiển vẫn nắm chặt bàn tay của Mai. Đột nhiên, không dẫn được, chàng kéo mạnh nàng vào lòng. Nhun cũng chỉ chờ có thế. Mai dang tay ôm chặt lấy Hiển. Nàng chúi thật sâu vào ngực anh bật lên tiếng thút thít. Hiển nhẹ nhàng vuốt trên lưng nàng, chớp mắt vì cảm động :

– Anh xin lỗi ! Thật lòng anh không muốn thế đâu.

Được thế. Mai càng nghẹn ngào :

– Mấy ngày qua anh như muốn bỏ rơi em. Anh làm cho em không thiết gì đến mọi chuyện nữa. Em ngồi trong căn phòng mà đầu óc cứ suy nghĩ lung tung. Anh Hiển, nếu sau này còn như vậy nữa thì em suốt đời sẽ không nói chuyện với anh nhiều hơn nữa.

Hiển nghe nước mắt Mai thấm qua làn áo sơ mi, nóng hổi trên ngực anh. Lúc đó đột nhiên Hiển cảm thấy có một thứ tình cảm rất mãnh liệt trào lên. Trào lên vô cùng mạnh mẽ. Chàng thì thầm trên vai nàng :

Anh cũng đâu sung sướng gì hơn em. Anh cảm thấy như cuộc đời mình không còn ý nghĩa nữa. Lúc em dọn ra khỏi phòng, anh chợt cảm thấy sao mà cô đơn, lạnh lẽo quá ! Anh mới phát hiện ra rằng anh không thể sống thiếu em được.

– Anh Hiển !

Đôi vai Mai rung lên vì nghẹn ngào. Hiển cũng không sao kìm

được nước mắt. Chàng như người vừa tìm lại được báu vật mà suốt mình đã đánh mất. Những giọt nước mắt đàn ông mang đầy ý nghĩ lẫn dãi trên má chàng.

– Tú Mai, anh xin lỗi em !

– Em cũng thế, em muốn xin lỗi anh ! Thật ra em muốn như thế từ đêm qua cơ, nhưng em ngượng quá ! Anh Hiền, anh nói đúng ! Có lẽ mỗi chúng ta nên nhìn lại bản thân mình. Những gì anh muốn, em muốn phải là điều hai chúng ta cùng muốn.

– Đó chính là điều mà anh thường muốn nói với em.

Mai đã thôi khóc. Hiền từ từ nâng cằm nàng lên cho nhìn thẳng vào mình. Gương mặt nhè nhoẹt mà tươi như hoa của Mai trông thật tức cười. Không kìm được Hiền bật tiếng cười. Mai giận dỗi dấm vào ngực chàng :

– Anh cười... cười gì thế. Cười nhạo em phải không ?

– Đâu có ! – Hiền chối bay chối biến – Anh đâu dám thế. Nhưng mà... trông mặt em buồn cười thật đấy ?

– Á, anh này... !

Mai cung tay muốn đánh, Hiền vội vàng bỏ chạy. Mai đuổi theo, họ rượt nhau trên thảm cỏ xanh, Hiền chui vào rừng cao su. Mai quyết đuổi theo bằng được. Cuối cùng Hiền lại được nghe tiếng cười trong như pha lê của Mai. Tiếng cười hồn nhiên của cô sinh viên ngày nào.

oOo

Mai mua về một hồ cá thật. Nàng rửa sạch những viên sỏi nhặt ở suối rồi cho vô. Hai chú cá bơi lội tung tăng cạnh hòn giả sơn, mai có vẻ rất vui :

– Anh thấy có đẹp không ?

– Cái hồ lớn thế này, sao em chỉ thả có hai chú cá.

Mai nghèo đầu nhìn Hiền :

– Anh không thấy sao? Đây là con cá đực còn đây là con cá cái.

– À, hóa ra chúng là đôi vợ chồng.

– Con này là anh, còn con này là em.

Hiền lặng đi vì xúc động. Mai lúc ấy vô cùng đáng yêu. Không dằn được, Hiền choàng tay ôm lấy Mai. Chợt có tiếng tăng hắng :

– Ha... Tôi bắt gặp rồi nhé ! Hai người thật không biết xấu hổ, giữa

ban ngày ban mặt mà định... giở trò.

Mai trừng mắt với Vĩnh :

– Anh sao vào nhà người ta không gõ cửa, mà còn ở đó huênh hoang nữa sao.

– Cửa có đóng đâu, tôi làm sao mà gõ.

Cúc xuất hiện sau lưng Vĩnh :

– Em nghe cái gì mà ... con này là anh, con này là em. Hoá ra người ta làm lành rồi.

Mai nghênh mặt lên :

– Cái gì gọi là làm lành ? Chúng tôi có giận nhau bao giờ, há anh !

Hiền cười, ra vẻ đồng tình với vợ rồi hỏi :

– Sao hai người rảnh rồi đến thăm chúng tôi ? Không ở nhà bán cháo khõe sao ?

– Cúc bảo nghỉ bán một bữa. Cô ấy lo cho anh chị đấy.

Bà mẹ của Mai bước ra với vẻ hớn hờ :

– Cúc đến đây phải không ? Ôi chao, sao mà lâu thế mới thấy cháu đến thăm bác.

– Mẹ tôi cứ nhắc Cúc hoài – Mai nói – Bà làm cho tôi ganh với Cúc đấy.

Mọi người cùng cười. Hiền đề nghị đi chợ mua vài món về cho Cúc trở tài. Đêm đó vợ chồng Vĩnh ở lại chơi rất khuya. Họ khui một chai rượu, Cúc và Mai uống đến đỏ cả mặt. Cuối cùng, Mai đã nói xin lỗi họ :

– Hôm đó thật tình tôi không nhớ gì cả. Tôi vui quá, chỉ muốn tìm anh Hiền và các bạn để chia vui với tôi.

– Ôi dào, chuyện nhỏ mà ! Vĩnh lớn tiếng – Bỏ qua đi. Bây giờ tất cả đã vui vẻ, coi như không có chuyện gì xảy ra. Mà này, tôi nghe nói cô được thăng chức rồi ?

– Chỉ là bước đầu thôi. Bây giờ tôi là phó phòng. Tôi có một văn phòng riêng và một thư ký riêng đấy nhé.

– Cô quả là tài ba. Chung nào thất nghiệp tôi đến xin làm thư ký cho cô nhé, Tú Mai.

– Còn tôi, nếu thất nghiệp sẽ đến làm hầu bàn ở quán anh.

– Được... được thôi. Nào, vì hợp đồng của chúng ta, uống cạn ly này đi.

– Được thôi – Mai cụng ly với Vĩnh – Tôi không chịu thua anh đâu. Anh Hiền. Cúc cầm ly lên đi.

Cúc lè lưỡi ra vẻ chịu thua :

– Em không uống được nữa rồi.

Vĩnh làm người hùng :

– Em cứ nhấp môi, còn bao nhiêu anh giải quyết cho em .

Cúc nhắc Vĩnh :

– Anh còn phải chở em về đây.

– Anh không say đâu. Em đừng lo.

– Nhưng mà...

Vợ chồng Vĩnh bỗng đưa mắt nhìn nhau. Vĩnh như chợt nhớ ra điều gì. Liền đặt ly rượu xuống bàn. Gương mặt anh ta phấn khởi hẳn lên :

– Cúc không nhắc thì tôi quên, tôi có tin này muốn thông báo với các bạn.

– Không phải là tin cậu sắp làm bố đấy chứ ? Hiền chỉ nói đùa, không ngờ lại đúng thật, Vĩnh tuyên bố :

– Tại sao lại không phải ? Bây giờ các người thấy tôi không xứng đáng làm bố trẻ con ta sao ?

Mai reo lên :

– Anh nói thật đấy chứ Vĩnh. Ôi thôi, tôi không thể tin anh được – Mai quay sang Cúc – Em nói cho chị biết đi. Chị chỉ tin em thôi.

Cúc có vẻ e thẹn. Vĩnh chồm lên trừng mắt nhìn Mai :

– Tú Mai. Cô không được xem thường tôi thế chứ. Tôi xin long trọng tuyên bố với tất cả là tôi sắp làm cha rồi... Tôi sắp được làm cha rồi... !

Vĩnh hét oang oang như muốn cho cả thế giới đều biết. Cúc ngượng quá, kéo tay Vĩnh ngồi xuống :

– Anh... đừng la lớn thế ! Anh Hiền cười anh kia.

– Mặc hấn ! Hấn đang ganh với anh đấy, em ạ !

– Anh thiệt là...

Vĩnh lại cầm ly rượu lên :

– Nào, bây giờ hãy uống chúc mừng cho chúng tôi Tú Mai, cô còn nhớ chúng ta hứa gì với nhau không ?

– Đúng là phải uống cạn để chúc mừng. Nào cạn ly !

Mọi người đều uống cạn, trừ Cúc. Hiền vỗ lên vai Vĩnh :

– Thành thật chúc mừng cậu.

– Cảm ơn ! Cảm ơn. Còn cậu, cũng phải tranh thủ đi chứ.

Hiền đưa mắt nhìn Mai nhưng nàng lảng sang chuyện khác :

– Tôi không nhớ đã hứa gì với anh Vĩnh ạ.

– Cô thật chóng quên. Chúng ta đã hứa làm thông gia mà. Cô bảo nếu chúng tôi sinh trước thì phải sinh con trai, nhớ không ?

– À... à Tôi nhớ rồi. Vậy đợi anh sinh con trai xong, tôi và anh Hiền sẽ cố sinh một đứa con gái.

– Chà, tôi bỗng nghĩ đến cảnh ấy. Lúm mà chúng ta ngồi vào bàn nói chuyện đại sự của các con. Tú Mai, tôi đang nhìn thấy cái mặt già nua nhăn nheo của cô trông phát khiếp.

mai lập tức trả đũa :

– Còn tôi thì thấy anh là lão già sún răng nhưng mồm mép vẫn cứ bép xép như đứa con nít.

– Có lẽ cô đúng – Vĩnh ngang nhiên thừa nhận – Tôi là lão hoàn đồng mà. Còn Hiền, tôi thấy cậu là lão già đạo mạo đấy. Cậu đang nghĩ gì thế ?

– Tôi ước mình cũng có đứa con gái thật. Con gái tôi sẽ giống Mai, xinh đẹp và thông minh như mẹ nó.

– Ôi chà, cậu đúng là không biết xấu hổ đấy Hiền. Ai đời lại khen vợ mình trước mặt bạn như thế. Tớ phải phạt cậu một ly mới được.

Hiền xua tay :

– không nên uống nữa. Lẽ ra cậu không được cho Cúc uống rượu, không tốt cho thai nhi đâu. Cả cậu cũng thế, uống say rồi ai đưa vợ con về.

– Ừ nhỉ, cậu nói đúng – Vĩnh gãi đầu rồi quay sang vợ – Anh xin lỗi ! Anh không uống nữa mà sau này cũng không để em uống rượu.

Mọi người phì cười vì vẻ mặt ngo ngẩn của Vĩnh.

oOo

Vợ chồng Vĩnh đã chở nhau về. Trước đó Vĩnh cứ nhắc đi nhắc lại về việc anh ta sắp làm cha với vẻ rất hớn hờ. Lúc vào phòng mặc dù đã muộn nhưng Mai vẫn đòi đi tắm.

Nàng mặc áo ngủ, từ trong phòng tắm bước ra, nhìn Hiền hỏi :

– Anh không đi tắm cho già rệu sao ?

Hiển lắc đầu :

– Anh đâu có say.

Mai ngồi vào bàn trang điểm chải tóc. Hiển đến sau lưng choàng tay ôm vợ. Hai người nhìn nhau trong gương , mỉm cười. Mai cắn nhẹ lên mũi Hiển rồi hỏi :

– Anh có chuyện gì muốn nói với em phải không ?

– làm sao em biết ?

– Nếu em không đoán được ý nghĩ của anh thì làm sao xây dựng thiên đường ?

Mặt Hiển chợt biến đổi, chàng ngẩn ngơ như người đang suy nghĩ điều gì mông lung và xa xôi lắm. Mai lo lắng hỏi :

– Chuyện gì thế anh ?

– Mai – Giọng Hiển đầy suy tư – Thêm em trên thế gian này thật sự có thiên đường không ?

Mai bỏ chiếc lược xuống, từ từ đứng lên đối diện với Hiển. Mắt nàng chớp nhẹ :

– Sao anh lại hỏi em như thế ? Anh Hiển, lẽ nào anh không còn lòng tin nữa ? Điều gì đã làm anh mất niềm tin như thế. Tại em phải không ? Có phải tại em không ?

Hiển vội chối :

– Không...không...anh chỉ hỏi thế thôi mà.

Nhưng Mai rất lo lắng :

– Phải có lý do gì chứ anh ? Nếu quả thật anh mất lòng tin ở em thì...

– Mai...– Hiển ôm lấy vai vợ, nói thật nhanh – Anh vẫn tin và vẫn rất yêu em. Chỉ có điều...anh cảm thấy làm người không nên đòi hỏi quá nhiều. Sống càng giản dị sẽ càng thanh thoi em ạ.

– Sao bỗng dưng anh mềm yếu thế ? – Mai chau mày nhìn thẳng vào Hiển.– Trước đây anh là người sống có lý tưởng và luôn luôn phấn đấu để đạt được mục đích của mình.

Hiển quay mặt đi, tránh không nhìn vào đôi mắt của Mai. Những gì gọi là lý tưởng, là mục đích cao cả đến nay đối với Hiển hoàn toàn không có thực. Chàng chợt phát hiện mình thật bình thường nhỏ nhoi. Chàng là một giáo viên đào nhiệm, chàng đã cho mình một

con đường sung sướng hơn, dễ dàng hơn.

Còn mai, còn cuộc hôn nhân của chàng, mơ ước tạo dựng thiên đường đến nay cũng không còn thực tế nữa. Bây giờ Hiền lại muốn sống bình dị hơn, nó đòi hỏi và gạt bỏ những nư cầu không thực tế. Và chàng đã nhìn vào cuộc sống của vợ chồng Vĩnh :

– Em thấy vợ chồng Vĩnh thế nào ?

– Anh muốn nói gì về họ đây ? Nhận xét về cuộc sống của họ ư ?

Hiền bâng khuâng :

– Em có cảm thấy...sống như họ là hạnh phúc không ?

– Sự thật Vĩnh và Cúc đang rất hạnh phúc. Họ hài lòng với hiện tại, vì đó chính là nhu cầu, là ước nguyện của họ.

– Thế thì tại sao chúng không tự đặt cho mình những tiêu chuẩn giản dị như Cúc và Vĩnh ? Tại sao chúng ta không hạnh phúc với những gì mình đang có mà còn cố tìm kiếm những điều xa xôi khác.

Mai ngớ ngàng nhìn Hiền :

– Anh cảm thấy không hạnh phúc ?

– Anh...

Thật lòng Hiền không biết nói sao. Nếu nói họ không có hạnh phúc thì không đúng. Họ có tình yêu, có việc làm, có sự nghiệp, thử hỏi họ còn mong muốn gì nữa. Thế nhưng Hiền vẫn cảm thấy thiếu thốn một cái gì đó trong đời sống của mình.

Giọng Mai buồn buồn :

– Sao anh không nói đi. Có phải là anh không hài lòng em điều gì ?

Nếu anh muốn phê phán emthì xin anh cứ nói thẳng ra.

– Không Mai ạ ! Anh biết là trong thời gian qua mọi cố gắng của em, mọi việc làm của em vì mong muốn tốt đẹp cho gia đình mình.

Nhưng mà...

– Lẽ nào anh cũng không hiểu chính mình mong điều gì sao ?

Hiền nhìn vào Mai với một chút căng thẳng, rồi chàng buột miệng :

– Anh muốn có con.

Có lẽ Hiền đã gây bàng hoàng cho Mai. Nàng nhìn anh sững sốt rồi lùi lại, quay mặt đi để che giấu cảm xúc. Hiền nói thật nhanh.

– Mai, coi như anh xin em. Một đứa con sẽ cân bằng cuộc sống của chúng ta. Sẽ mang về cho gia đình mình sự đầm ấm và hạnh phúc.

Giọng Mai ghen ngào :

- Thế bây giờ nhà mình lạnh lẽo và bất hạnh lắm sao ?
- Anh...

Hiển thở dài, cảm thấy có một cái gì đó thật nặng nề. Chàng tự trách sao lại đem vấn đề ấy ra nói vào lúc này. Chàng hiểu rõ Mai sẽ không đồng ý mà.

Thật vậy. Mai ngẩng lên nhìn Hiển bằng đôi mắt buồn :

- Trong này ngọt ngào quá, chúng ta ra ngoài đi anh.

oOo

Trước đây thỉnh thoảng hai người vẫn đi học trên con đường này vào những đêm trăng sáng. Sau ngày thành hôn mãi đến hôm nay họ mới có dịp lập lại thói quen đáng yêu ấy. Có điều hôm nay khác xưa là họ không tay trong tay dìu nhau đi mà mỗi người đi riêng rẽ với những ưu tư làm nặng thêm bước chân họ.

- Anh còn nhớ không ? – Mai đột ngột hỏi – Lần trước, trong ngày sinh nhật của em, chúng ta đi dạo trên con đường này.

– Tất nhiên anh nhớ.

- Thế anh có nhớ những gì em nói đêm đó không ?

Hiển dừng lại. Mai cũng không đi nữa, hai người đối diện nhau, nhìn thẳng vào nhau. Mai lên tiếng :

- Những gì em nói đêm đó đến nay em còn nhớ rất rõ. Anh Hiển, lúc đó em rất sung sướng vì anh đã hiểu em. Nhưng có lẽ điều làm cho em hạnh phúc và tự hào hơn cả đó là anh, tình yêu của anh. Anh đã yêu em và chấp nhận hoàn cảnh nghiệt ngã của gia đình em.

- Vâng, anh chỉ biết là anh rất yêu em.

Giọng Mai cảm động :

- Và em hy vọng điều đó không bao giờ thay đổi. Thôi được, chúng ta hãy nói đến vấn đề hiện tại. Em tin là anh sẽ hiểu em. Trong bao năm qua em đã hết sức nỗ lực học tập. Cố gắng học để làm gì ? Em đặt ra đậu thủ khoa để làm gì ? Chắc là anh đã hiểu ?

- Anh rất lo lắng khi thấy em lao vào việc kiếm tiền.

- Em đã từng nói với anh em không để đồng tiền chi phối mình.

- Nhưng chính em đã bị lôi cuốn bởi mãnh lực của nó. Em làm ngày làm đêm, em hầu như quên cả gia đình ...

– Anh lần rồi – Mai cắt ngang – Đúng là em đã nỗ lực kiếm tiền, nhưng không vì thế mà cho rằng em lệ thuộc vào nó. Và trên hơn tất cả, em không bao giờ quên gia đình của em.

Dừng lại một chút Mai nói tiếp, nàng có vẻ rất kích động.

– Em vì nghĩ đến mẹ mù lòa, nghĩ đến Tú Bình khờ khạo tội nghiệp, nghĩ đến anh, đến con của chúng mình sau này nên đã cố gắng...cố gắng từng giờ từng phút. Em muốn làm trưởng phòng, muốn ham chức, được lãnh lương cao, tất cả cũng chỉ nghĩ về gia đình mà thôi.

Hiển nhìn Mai một lúc rồi chậm chạp bỏ đi. Chàng cảm thấy thất vọng nhưng đau khổ nhất là không còn gì để nói nữa. Mai lặng lẽ bước theo Hiển. Đột nhiên nàng nắm lấy tay anh :

– Anh Hiển...!

Hiển dừng lại nhìn nàng. mai nói:

– Xin anh hãy cho em một thời gian nữa. Tất nhiên chúng mình sẽ có con. Anh không biết được là em yêu anh đến dường nào và mong muốn sinh cho anh một đứa con thế nào đâu.

– Tùy em – Hiển nhẹ nhàng nói – Trong chuyện này anh không cưỡng được em.

– Nhưng anh có thực sự hiểu cho em không ? Trong giờ phút này mà sinh con thì coi như sự nghiệp của em không còn nữa. Công trình mười mấy năm ăn học và làm việc của em cũng không còn gì cả. Anh Hiển, em không đành lòng như thế đâu. Em gian khổ lắm mới có được kết quả ngày hôm nay.

– Thôi được – Hiêm mềm lòng – Anh sẽ chờ em–

Mai mỉm cười, sung sướng vịn vào người Hiển, giọng thôn thức :

– Ôi, cảm ơn anh, em biết là anh sẽ hiểu em mà.

Hiêm nghiêm mặt nói :

– Nhưng em hãy cho anh một cái hẹn.

Mai nũng nịu :

– Anh làm gì mà căng thế ? Chao ôi, anh muốn có con lắm rồi sao ?

– Anh nói nghiêm túc đấy. Anh muốn bao giờ thì em mới chính thức làm vợ anh, nghĩa là em sẽ trở về người phụ nữ của gia đình.

– Bao giờ ư ? Em không chắc được có thể là đến một ngày em tạo

dựng được thể đứng vững chắc trong xã hội. Anh còn nhớ em từng nói gì không ? Để em lập lại nhé !

Mai hắng giọng làm ra vẻ quan trọng rồi lập lại câu nói mà trong đêm sinh nhật lần trước, nàng đã nói với Hiền :

"Em chỉ thật sự yên tâm và dừng lại khi nào em biết được rằng cho dù số phận có đối với em bất hạnh thì em và gia đình em vẫn đứng vững".

Hiền ngớ ngàng nhìn Mai, thật sự ngớ ngàng ! Ngày đó, cái ngày mà Mai nói, nào biết đến bao giờ ?

oOo

Anh Hiền ơi, anh ra xem em mua cái gì đây này.

Đó là giọng nói khẩn khởi của Mai. Hiền đang chăm chú làm thức ăn trong bếp, nghe Mai réo quá làm anh đành tắt bếp gas, cái bếp tuần trước cũng chính Mai mua về kèm theo câu nói nàng cho rằng sẽ làm Hiền cảm động. "Để anh đỡ vất vả hơn".

Mai đang đứng cạnh bên chiếc Dream mới cáu. Nàng khoanh tay đứng nhìn Hiền với vẻ tự hào :

– Anh thấy nó thế nào ?

Hiền chỉ nhìn qua rồi quay sang Mai :

– Tiền đâu mà em mua chiếc đắt tiền này :

– Em mua trả góp.

Hiền chau mày :

– Sao em lại làm thế ? Chiếc xe cũ ở nhà vẫn còn chạy tốt mà.

Mai rời chiếc xe đến bên bá cổ Hiền, giọng nũng nịu :

– Giờ em nhường lại cho anh đấy, em không đành lòng nhìn anh mỗi ngày vất vả đạp xe đi dạy.

Hiền quay mặt đi, cảm thấy buồn buồn vì Mai không nói thật lòng. mấy lúc gần đây chàng phát hiện Mai thường nói dối, tuy những lời nói dối của nàng vô hại nhưng thực chất nó làm tổn hại hình ảnh đẹp đẽ của nàng trong lòng Hiền.

– Anh làm sao vậy ? – Mai níu tay Hiền về phụng phịu – Em mua được xe mà anh cũng không vui sao ?

– Sao em không đợi đủ tiền hãy mua, cần gì phải mua chịu.

– Anh sợ không trả nổi hả ? Anh yên tâm đi, em đã toan tính cả rồi.

– Vấn đề là có trả nổi hay không. Mà thôi, dù sao em cũng đã mua nó rồi.

Mai chớp mắt nhìn Hiền :

– Hay anh giận vì em không bàn trước với anh ? Em chỉ muốn dành cho anh sự bất ngờ.

Hiền bỗng nhìn thẳng vào Mai, phân vân một lúc, rồi hỏi :

– Có phải trong công tình yêu em ai cũng đi xe đắt không ?

Mai cúi đầu như một cô bé bị bắt quả tang. Nàng lí nhí :

– Anh cũng biết đấy, em bây giờ là phó phòng rồi. Trong công tình yêu dù sao em cũng có địa vị và một chút tiếng tăm, mọi người ai cũng dòm ngó vào em.

– Anh hiểu rồi.

Hiền nói xong đi thẳng vào nhà, Mai vội vàng đuổi theo :

– Anh Hiền, em đặt bàn ở nhà hàng rồi, chúng ta ra ngoài ăn tối nhé.

– Còn cơm anh nấu thì sao ?

Mai lại kéo tay Hiền năn nỉ :

– Đi mà anh, lâu rồi vợ chồng mình không có ra ngoài. Hôm nay có xe mới, anh làm tài xế chở em đi một bữa đi.

– Anh còn bận chấm bài cho học trò.

– Nhưng em đã lỡ đặt bàn rồi.

Hiền bỗng lớn tiếng :

– Sao em lúc nào cũng đưa anh vào tình thế đã rồi ? Em tự tiện đi đặt bàn, không phải cũng dành cho anh một sự bất ngờ đấy chứ ?

– Anh...

Mai mở to mắt nhìn Hiền. Mặt nàng đỏ lên vì tức giận. Hiền định bỏ đi, nhưng Mai kéo chàng lại :

– Anh khoan đi đã. Anh hãy trả lời rõ ràng cho em biết. Thật ra anh đang muốn gì ?

– Anh không muốn gì cả ?

– Thế sao anh lại gây sự với em ? Em đã mua xe có gì không phải đâu. Đúng, em muốn đi xe đẹp, xe tốt, nhưng đó cũng là thường tình thôi mà. Em đâu phải nhà tu mà anh đòi hỏi em phải sống kham khổ chứ. Chắc anh cho rằng em muốn đi nhà hàng vì em thích phô trương ? Em cho anh biết, trưa nào em cũng đi ăn nhà

hàng đây. Hôm nay em muốn đi ăn với anh chẳng qua là vì anh thôi. Anh chẳng những không cảm ơn lòng tốt của người ta...

– Em câm miệng đ – Hiền gầm lên, Mai đã đổ dầu thêm vào lửa– Anh không cần thứ lòng tốt ấy của em. Anh không có tiền, không giàu có như em, tất nhiên anh không bao giờ bước chân vào nhà hàng.

Mai cũng không chịu kém :

– Anh là một kẻ bảo thủ.

– Phải...phải...Anh sống bảo thủ, nhưng anh là người trước sau như một. Anh không thay đổi, không phù phiếm, không nói trước quên sau. Anh kp là người phản bội lời nói của mình.

– Anh vu khống em – Mai tức giận đến tái xanh cả mặt – Em làm gì mà anh cho phản bội lời nói.

– À, hóa ra em đã quên rồi. Bây giờ em quên tất cả, không còn nhớ gì nữa rồi. Được, anh nhắc cho em nhớ. Chính em...chính em đã từng nói với anh...

Hiền nhại giọng của Mai :

"Thật ra không nhất thiết phải có xe tốt, vào nhà hàng thì mới vui vẻ, phải không anh? Như chúng ta bây giờ, tay trong tay, có trắng và sao cũng là một thú vui rồi ". Đây, phải đây là những lời em đã nói không ?

– Em...em...– Mai ngập ngừng rồi nói một hơi – Em đã nói thế thì đã sao ? Bây giờ hoàn cảnh thay đổi chứ. Em thật sự không hiểu anh nữa. Tại sao đầu óc anh lúc nào cũng rặt những tư tưởng bảo thủ ?

Hiền lắc đầu, nhìn Mai đầy thất vọng :

– Đúng là em đã thay đổi. Anh không còn nhận ra em nữa rồi.

Mai thật sự nổi giận :

– Anh cứ luôn mồm mắng em là thay đổi, là tráo trở. Được, nếu anh thất vọng về em như thế thì còn sống chung làm gì nữa. Chúng ta ly hôn thôi.

Mặt Hiền lập tức biến đổi, một nỗi bàng hoàng đến tê dại tràn qua cơ thể chàng như một luồng điện cực mạnh. Chợt chàng giật mình vì có một giọng nghiêm khắc vang lên :

– Tú Mai !

Bà mẹ của Mai đứng sừng sững ở cửa phòng của bà. Đôi mắt mù lòa không thể nhìn được nữa nhưng rõ ràng là bà đang hướng về cô con gái với vẻ hết sức nghiêm khắc :

– Mẹ muốn con lập tức rút lại lời nói ấy.

Mai kêu lên :

– Mẹ...

– Mẹ không đồng ý con ăn nói tùy tiện như vậy.

Mai ngen ngào nói bằng giọng uất ức :

– Mẹ nghe cả rồi đấy. Anh ấy ăn hiếp con. Cái gì cũng lỗi ở con. mà nào con có lỗi gì cơ chứ ? Con chỉ muốn những điều tốt đẹp cho gia đình mình thôi.

Mai khóc thật to, nước mắt ràn rụa rồi nàng trừng mắt nhìn Hiền :

– Được lắm ! Anh đã muốn thế thì em đốt chiếc xe cho xong.

Nói lá làm. mai lồng lên đi tìm bật lửa. Tìm được rồi nàng xăm xăm đi ra sân, chỗ để chiếc xe mới mua.

Hiền nhanh chân đuổi theo nàng, nếu không thì Mai đốt thật.

Chàng giữ chặt tay nàng, nói như quát :

– Em điên rồi sao ? Bây giờ em giỏi rồi, nói đốt là đốt. Anh thật sợ em rồi đấy. Mấy chục triệu mà cũng dám đốt à ?

– Em thà đốt mấy chục triệu còn hơn bị anh mắng.

– Thôi đủ rồi – Bà mẹ lại lên tiếng – Hai đứa có thôi trò trẻ con đó đi không ? Bây giờ tôi đói bụng lắm rồi, lập tức dọn cơm lên đi, nếu hôm nay ăn không đủ ba chén cơm thì đừng hòng rời khỏi bàn ăn.

Quả nhiên lời nói của bà có công hiệu. Mai xô Hiền ra rồi đi đến bên mẹ :

– Thường ngày con chỉ ăn có hai chén cơm thôi mà mẹ.

– Nhưng hôm nay là ngày đặc biệt. Vừa rồi tôi nghe cô to tiếng lắm, chắc là bây giờ cũng đói bụng lắm rồi. Cô mau đi phụ chồng cô dọn cơm lên đi.

– Con không đi – Mai dậm chân.

Hiền cảm thấy lạ lùng là nàng vẫn con tính khí trẻ con như vậy :

– Một là con đi hai là người khác. Con không chịu làm chung đâu.

– Thôi được, vậy thì hãy đi mà tự làm lấy. Cũng lâu lắm rồi cô không có vào bếp đấy nhỉ. Đàn bà như thế thì thật hay ho.

Mai ngún ngậy vừa đi vừa lau bầu :

– Mẹ ăn hiếp con gái của mẹ thôi.

oOo

Sau bữa cơm Hiền ngồi chấm bài cho học trò. Hôm nay Mai lãnh nhiệm vụ rửa chén và nàng đã lỡ tay làm vỡ một cái bát. Mai bước vào phòng khép cửa lại, tay ôm bụng nhăn nhó .

– Nếu hôm nay em bội thực chết thì em sẽ hiện hồn về đòi nợ anh.

Hiền vẫn im lặng làm việc. Hôm nay Tú Mai buột miệng nó ra hai tiếng "ly hôn", tuy đó là lời nói lẫy trong lúc giận dữ, nhưng với Hiền nó như một vết thương làm chàng đau xót. Chàng cảm thấy mỗi ngày trôi qua, tòa lâu đài thiên đường mà chàng muốn xây dựng lại bị lung lay nền móng.

Mai đến nhìn hai chú cá tung tăng bơi lội trong hồ kiến, rồi nói băng quơ :

– Có lẽ hai con cá này ý thức được chúng sẽ làm bạn suốt đời nên mỗi ngày trông chúng thân thiện hơn.

Hiền lên tiếng, nhưng vẫn cầm cúi viết, không quay lại nói với Mai :

– Em mua về rồi giao anh thay nước, giao anh cho chúng ăn, sao biết được mỗi ngày chúng càng thân thiện hơn ?

Mai thở dài rồi nói :

– Con cá cái không phải là con cá lười biếng hay vô trách nhiệm đâu. Nó chỉ muốn làm những việc lớn hơn, nó nhìn xa hơn vào tương lai. Bởi vì...nó đã trải qua một khoảng thời gian rất khổ, rất đáng sợ. Nó không muốn một ngày nào đó gia đình nó lại rơi vào hoàn cảnh khủng khiếp đó.

Nói rồi Mai từ từ đứng lên, xúc động nhìn Hiền :

– Nó vẫn luôn nghĩ đến gia đình của nó. Nếu có hiểu được cho nó thì sẽ biết nó làm tất cả chỉ vì gia đình của mình.

Hiền vẫn không nhìn lên nhưng rõ ràng là đã tác động vào tình cảm chàng. Mai bỗng hỏi :

– Tiểu thuyết của anh thế nào rồi ?

Đến đây Hiền thật xúc động, chàng đã chờ đợi rất lâu câu hỏi ấy của Mai, để chứng tỏ một điều là tâm hồn Mai vẫn chưa hoàn toàn sơ cứng vì những quyền rũ của công danh tiền bạc.

Giọng Hiền có chút đổi :

– Giờ em có còn để ý gì đến những việc không thực tế ấy nữa. Em đâu còn hét toáng lên mừng rỡ vì mỗi bài thơ anh được đăng báo. Em cũng không thèm quan tâm anh được người ta trả thù lao bao nhiêu tiền nhận bút, vì thực chất số tiền ít ỏi ấy đều bằng tháng lương của em.

Mai mím môi, giọng uất ức :

– Hóa ra giờ trong mắt anh, em xấu xa đến thế sao. Lột xác đến thế sao ? Anh Hiền...

– Thực chất là em không còn quan tâm nữa – Hiền bỗng lớn tiếng

– Bằng chứng là tập truyện đầu tay của anh mà em có để mắt tới đâu.

– Em đọc rồi, trong đêm mà chúng ta giận nhau – Mai quyết định nói dối, thực ra nàng chưa đọc hết – Vâng, đó là lỗi của em, em đã quá hời hợt ! Việc này...em xin lỗi anh !

Hiền từ từ quay lại nhìn Mai. Vài giọt nước mắt long lanh trên má nàng làm Hiền nghe nghẹn lòng xúc động. Chàng đến trước mặt nàng, ngập ngừng...ngập ngừng rồi dang tay ôm nàng vào lòng lập tức Mai ngã vào vai Hiền, có một điều không thể chối cãi là nàng rất yêu anh...rất yêu...!

Hiền đau xót khi giờ đây hương tóc của Mai không còn như xưa nữa. Thay vào mùi bồ kết đậm , bây giờ là mùi nước hao ngoại thơm lừng, lòng anh nhói lên vì thất vọng. Một sự thật đau lòng là Mai đã lột xác.

– Anh Hiền – Mai nói qua vai chàng – Xin anh hãy cho em một thời gian nữa. Em sẽ cố gắng làm việc, tích góp một số vốn để lo cho mẹ, cho Tú Bình...em không muốn Tú Bình ở mãi trong nhà thương điên lạnh lẽo ấy. Em hứa với anh, chừng nào cuộc sống vững vàng em sẽ hoàn toàn quay lại với anh. Lúc đó...chúng ta xây dựng thiên đường cũng đâu có muộn, phải không anh ? Rồi em sẽ sinh cho anh . Chúng ta sẽ cùng nhau nuôi con, sẽ lo tương lai cho con, em xin thề là em sẽ cùng anh thực hiện những ước mơ đẹp đẽ ấy.

Hiền ngập ngừng :

– Anh chỉ sợ...!

– Sợ điều gì hử anh ?

– Em rằng...mỗi ngày em sẽ càng đi xa, sẽ không bao giờ quay trở lại được nữa.

Mai nín chặt vai Hiền .

– Anh phải tin tưởng em, phải tin em, sẽ không có sức mạnh nào làm cho em từ bỏ thiên đường của mình đâu.

Hiền nuốt tiếng thở dài, đành chấp nhận cho Mai tiếp tục con đường sự nghiệp của nàng. Còn Mai không lường trước được những cám dỗ, phũ..... (mất hai trang....)

Hiền không trả lời mà hỏi lại :

– Cúc đâu ?

– Cô ấy đi chợ.

– Cúc sắp đến ngày sinh sao cậu để cô ấy đến mấy chỗ ấy làm gì ?

– Ôi dào, cậu lo gì. Cúc là con gái nhà quê, cô ấy bảo đi lại nhiều sau này dễ sinh.

Hiền bồng vỗ vai bạn với giọng tâm sự :

– Đành rằng thế, nhưng cậu cũng phải lo cho cúc. Cậu phải biết quý trọng những gì mà mình đang có.

Vĩnh nhìn sững bạn, giọng lo lắng :

– Cậu đang buồn chuyện gì phải không ?

– Nhà có bia không ?

Vĩnh lắc đầu :

– Cậu đừng kiếm chuyện né tránh nữa, có chuyện gì cứ nói ra đi, sẽ nhẹ nhõm hơn.

Hiền bồng gục đầu than vãn :

– Ngôi nhà ngày xưa của tụi mình không còn nữa rồi. Cây mai trước sân cũng bị bứng gốc, héo rũ, hôm qua vừa rụng chiếc lá cuối cùng.

– Thật ra là chuyện gì ?

– Tú Mai cho người đập nhà để xây nhà mới.

– Ồ, thế co gì không tốt đâu ?

Hiền trừng mắt nhìn Vĩnh :

– Cậu cũng nói thế sao ? – Chàng vung tay lớn giọng – Tại sao mọi thứ lại phải thay đổi như thế ? Tại sao không giữ những kỷ niệm đẹp đẽ, giữ lại những gì tốt đẹp của mình đã có mà nhất thiết

phải thay đổi chúng đi ?

– Tú Mai ...

– Cô ấy đã hoàn toàn thay đổi – Hiền gần như rên rỉ – Bây giờ hầu như suốt ngày Mai không có ở nhà. Một tuần mai chỉ ăn cơm nhà vài bữa, cô ấy bảo là phải đi giao tiếp, phải mời khách đi nhà hàng. Ngày nghỉ, ngày chủ nhật Mai cũng không rảnh. Bây giờ nàng là trưởng phòng, bây giờ giọng nói mềm mại như thơ của nàng trở nên lạnh nhạt như một mệnh lệnh. Hết rồi ! Mai đã không còn là Mai của ngày xưa nữa.

Hiền gục đầu, hai tay ôm lấy mặt. Vĩnh hỏi :

– Trước đây...tớ muốn hỏi là trước khi lấy nhau, cậu đã nghĩ đến ngày hôm nay không ? Nghĩa là...cậu có lường trước sẽ có một ngày Mai ở địa vị như hôm nay ?

Hiền ngẩng lên, đôi mắt chột bàng hoàng :

– Sao tớ lại không nghĩ đến điều đó nhỉ ?

Vĩnh lắc đầu :

– Cậu là người thông minh, tớ tưởng cậu phải lường trước được sự việc, Tú Mai là người phụ nữ cứng cỏi, giàu nghị lực và nhiều tham vọng, những phẩm chất ấy ngay từ hồi còn đi học nàng đã thể hiện rồi. lẽ ra cậu phải nhìn thấy.

Hiền lại ôm đầu rên rỉ :

– Tớ đã hy vọng rất nhiều ở Mai, không phải tớ không nhìn thấy những ước mơ khao khát của Mai, nhưng tớ cũng tin Mai là người sống có nội tâm. Không ngờ cái tâm hồn thanh cao, tinh khiết ấy của nàng lại mau lạnh đi, dễ dàng chết đi đến thế !

Vĩnh choàng tay qua ôm vai bạn, cử chỉ như thay lời an ủi. Rồi Vĩnh nói :

– Thật ra những gì Mai đang làm cũng không phải là xấu xa, nó chỉ đi ngược lý tưởng thanh cao của cậu. Hiền, tớ muốn hỏi cậu điều này.

Dừng lại một chút, Vĩnh tiếp :

– Cậu có còn yêu Mai không ? Hẳn là đúng không ? Tớ rất khâm phục tình yêu nồng nàn của các cậu. Vậy thì...cậu có nghĩ đến yêu Mai, cậu sẽ thay đổi triết lý của mình ? Nghĩa là cậu sẽ sống theo Mai, hòa hợp với đời sống hiện tại của nàng.

Giọng Hiền bàng hoàng :

– Tớ phải thay đổi ư ?

– Cũng không có gì nghiêm trọng đâu, chỉ cần cậu hiểu được là mình không làm điều gì xấu xa thì mọi chuyện sẽ êm đẹp.

Hiền từ từ đứng lên, di chuyển chậm trong phòng khách khiêm tốn của vợ chồng Vĩnh, chàng sờ lên những món đồ trang sức giản dị, mân mê chúng với vẻ thèm muốn đến khao khát :

– Cậu có biết không ? – Hiền nói – Thực chất tớ đã thay đổi. Trước đây tớ mơ ước nhiều lắm, tớ muốn sống một cuộc sống thiên đường. Một cuộc sống không có cãi nhau, không có hiểu lầm, không ghen tuông, hờn giận, tớ nghĩ đến những điều đẹp đẽ nhất trên thế gian này, muốn mang tất cả chúng về trong ngôi nhà hạnh phúc của tớ. Nhưng giờ...

Giọng Hiền chùng lại đầy vẻ thê lương :

– Giờ tớ ngỡ ngàng nhận ra một sự thật, đó là...thiên đường không có trên thế gian này. phải ! Không thể nào có được những điều hết sức tốt đẹp như thế, không có gì là trọn vẹn cả.

– Cậu thông suốt như thế là tốt rồi.

– Và tớ đã thay đổi. Tớ ít mơ ước hơn, bắt đầu thích những điều giản dị hơn. Tớ ước một cuộc sống vợ chồng như cậu vậy.

– Như bọn tớ ? Cậu không đùa ấy chứ ?

– Thật mà ! – Hiền hạ giọng thật thấp – Có một cái gì đó rất mềm yếu trong vóc dáng của Hiền– Bây giờ tớ muốn có một căn nhà nhỏ ấm cúng. Tớ muốn có một đứa con, rồi vợ chồng cùng ra sức nuôi con, dạy con. Tớ muốn bữa cơm gia đình cùng có đủ mặt, tớ muốn mỗi khi đi dạy về vợ con cùng ra mừng tớ, muốn được uống một tách trà do vợ pha cho tớ. Rồi buổi tối, rồi vợ chồng con cái quây quần bên nhau, cùng xem tivi, cùng đi dạo công viên mỗi chiều thứ bảy. Nhưng mà...những ước mơ bình dị ấy giờ cũng không thực hiện được nữa. Tớ rất đau lòng...! Cậu có biết không. Rất đau lòng...!

– Sao cậu không nói với mai những điều đó ?

Hiền lắc đầu :

– Mai đang say, say với những viễn cảnh huy hoàng của nàng. Tớ vô cùng đau lòng khi nhìn Mai mỗi ngày tuột dần khỏi tay tớ.

– Vậy cậu hãy hài lòng với những gì mình đang có. Nghĩa là...cậu hãy sống như Mai, cũng không có gì xấu xa cả.

– Tớ không làm được như thế.

Giọng Hiền vụt trở nên cứng rắn. Vĩnh thở dài :

– Thật ra cậu vẫn là người sống với lý tưởng Hiền ạ. làm người đôi khi lý tưởng quá, sẽ khổ thân thôi bạn ạ.

Đó là lời khuyên cuối cùng của Vĩnh. Đối với Hiền nó không có tác dụng gì. Chàng trở về với tâm trạng tuyệt vọng.

oOo

Hiền bước qua đồng gạch ngói, vội vã ngỗ ngang để bước vào trong. Mai đang ngồi tính toán gì đó, nghe tiếng Hiền, nàng hỏi mà không ngẩng lên :

– Anh đi đâu về muộn thế ?

– Anh tới thăm cậu Vĩnh.

– Ở nhà ồn ào quá phải không anh ?

Hiền nhìn Mai bằng đôi mắt rất lạ. Cũng như muốn tìm lại những hình ảnh mà chàng đã một thời. Hình ảnh của quá khứ, của những ngày xa xưa lắm rồi. Trong Hiền lúc ấy trào lên một tình cảm nuối tiếc đến nhức nhối.

Rồi Hiền đến nhìn hai chú cá Phươn trong hồ, chàng không phân biệt được con nào là cái, con nào là đực, có lẽ Mai cũng không biết. Nhưng dù sao cách ví von của nàng cũng làm cho Hiền cảm động, chàng gọi tên nàng :

– Mai này !

– Chuyện gì thế anh ?

Thoáng một chút suy nghĩ rồi Hiền đi đến quyết định. Đêm nay chàng phải cứu lấy hạnh phúc của anh. Chàng không cam tâm nhìn tòa lâu đài hạnh phúc của họ rạn nứt để rồi đi đến sụp đổ.

– Anh có chuyện muốn nói với em.

Vẫn lo tính toán. Mai không ngẩng lên :

– Chuyện gì thế anh ?

– Có một chuyện rất nghiêm túc anh muốn nói với em.

Hiền cố tình nhấn mạnh, nhưng Mai chỉ thoáng nhìn lên rồi lại cắm cúi vào sổ sách và cái máy tính :

– Anh cứ nói đi, em nghe đây.

Rất bức mình nhưng Hiền vẫn cố dẫn lòng :

– Em có thể ngưng công việc một chút không ?

– Anh cứ việc hỏi đi, em vẫn nghe đây mà. Em phải cộng cho xong bảng chi thu tuần này, phải thanh toán cho công tình yêu và công thợ rồi đại lý nữa. Anh xem mới có một ngày mà giá xi măng vọt lên những một đồng một bao. Rồi giá sắt cũng lên. Xem ra chúng ta xây nhà không đúng lúc rồi.

Rồi Mai ngẩng lên nhìn Hiền :

– Ngày mai em bận lắm. Hay...anh đi mua vật liệu gùm em. Với đà này, giá vật liệu còn tăng cao đấy anh ạ.

Lòng Hiền tràn đầy thất vọng. bao nhiêu ý định tốt đẹp mới đó bỗng chốc tiêu tan cả. Giọng Hiền cộc lốc :

– Ngày mai anh không rảnh.

Mai khẽ chau mày :

– Thái độ của anh lạ lắm đấy. Anh đừng nói với em là anh không thích xây nhà mới nhé.

Hiểu quay mặt đi, giọng buông xuôi :

– Anh không nói gì cả. Đơn giản là mai anh bận.

Mai càu nhàu :

– Anh không giúp được gì cho em cả. Thật chán !

Hiền trừng mắt nhìn Mai nhưng nàng đã cúi xuống đóng sổ sách nên không nhìn thấy. Cuối cùng Hiền cũng dần được cơn nóng giận.

– Ngày mai đến ngày đi thăm Tú Bình, em có đi không

– Thôi chết ! – Nàng kêu lên – Mai em bận bịu cả ngày rồi. Buổi sáng bận họp, buổi trưa phải ăn cơm với khách, còn buổi chiều lại phải đi thị sát thị trường các cửa hàng thức ăn nhanh mới mở.

Hiền nhắc :

– Tháng rồi em cũng không có đến thăm Tú Bình.

– Đành chịu thôi – mai ra chịu hồi hận – Em quả bận bù đầu. Hơn nữa...Tú Bình nó cũng không biết em có đến hay không. Thôi thì...anh đi thay cho em vậy.

– Em có nghĩ là nếu không có em như thường lệ sẽ ảnh hưởng đến tâm lý Tú Bình không ?

– Chắc không đâu. Nó có biết gì đâu chứ.

Hiển lắc đầu chán nản. Thế mà Mai luôn luôn nói rằng nàng vì gia đình, vì Tú Bình. Phát hiện ấy làm cho hiển hoàn toàn thất vọng. Chàng bỗng cảm thấy mọi thứ quanh chàng nhu không còn ý nghĩa gì nữa. Hiển như người muốn buông xuôi tất cả, mặc cho mọi chuyện xảy ra thoe chiều hướng nào.

Hiển nói, hoàn toàn thay đổi ý định :

– Chyện anh muốn nói với em là...em hãy tìm người giúp việc. Anh không muốn lo việc nhà nữa, không muốn giặt đồ, nấu cơm...Những công việc tầm thường ấy không phải dành cho anh.

Mai nhìn Hiển cười rạng rỡ :

– Cuối cùng anh cũng nhận ra đó là những công việc rất bình thường. Được rồi, mai em sẽ nhờ mấy người bạn giới thiệu cho chúng ta người giúp việc đáng tin cậy. Rồi anh sẽ thấy vì mất thời gian làm những việc nhà vặt vãnh, anh làm việc khác có ý nghĩa và nhiều lợi ích hơn.

– Có lẽ thế. Em cứ tính toán đi, anh ra ngoài một chút.

Hiển lại đi, một lần nữa bỏ đi. Tất nhiên lần này anh không đến nhà Vĩnh than vãn. Hóa ra, không biết từ bao giờ chàng đã không muốn ở trong ngôi nhà ấy nữa. Ngôi nhà có Mai và rất những nghịch lý mà chàng không muốn đối diện.

Hiển đi lang thang một cách vô định trên phố.

oOo

Hiển còn nhớ cũng tại đây, có lần Tú Mai ghen ngào nói :

Nếu là rơi vào hoàn cảnh của Tú Bình, em thà chết quách cho xong.

Và cũng chính tại đây, trước mặt Tú Bình, chàng đã hứa suốt đời yêu Tú Mai, sẵn sóc cho Tú Mai. Mới đó mà giờ đây mọi chuyện đã thay đổi. Chàng là một chú rể mới tràn đầy nhiệt huyết, lòng tin và lý tưởng đẹp đẽ bỗng chốc biến thành một gã tuyệt vọng đến chán chường.

– Tú Bình anh anh xin lỗi em ! – Hiển lên tiếng, không cần biết cô gái tội nghiệp kia có nghe và hiểu không – Anh nghĩ là...anh không thể thực hiện lời hứa với em được rồi. Anh và chị Mai của em...!

Giọng Hiển ghen đi, nước mắt trào ra, chàng quá đau xót, quá thương cảm cho những tình cảm tốt đẹp giờ đây đã tan rã. Tú

MaiTú Mai ...Nàng là nỗi xót xa, làm niềm đau nhức nhối trong tim chàng.

– Tú Bình...!

Hiện lại tiếp tục nói. Trong cơn tuyệt vọng chàng chỉ muốn thổ lộ :

– Em không biết được anh yêu chị Mai của em nhiều như thế nào đâu. Anh đã đặt tất cả hy vọng vào chị em, vào cuộc hôn nhân mà anh tin là nó sẽ trở thành thiên đường. Em đừng mở to mắt nhìn anh như thế nữa. Anh ước gì em có thể nói cho anh biết được, có thể cho anh một lời khuyên, để giúp anh biết nên làm gì bây giờ, để cứu vãn cuộc hôn nhân của anh chị.

Càng nói Hiện càng cảm thấy đau xót. những giọt nước mắt đàn ông vẫn lăn dài đến kỳ lạ trên má chàng.

– Tú Bình ! Hôm nay anh cho em biết điều này. Anh chỉ nói với em thôi, chỉ mình em biết, thậm chí Tú Mai anh cũng chưa bao giờ nói. Đó là...suốt cuộc đời anh chỉ yêu một mình chị em thôi. Anh chưa từng để ý tới ai, trong trái tim anh không hề có hình ảnh người con gái nào khác ngoài chị em.

Thật đấy “Tú Mai là người duy nhất anh yêu và đặt tất cả hy vọng. Có phải anh quá mù quáng không ? Hay anh là người sống không thực tế ? Có phải anh đã đòi hỏi ở chị em quá nhiều ? Tú Bình ước gì em có thể nói được cho anh biết.

Đột nhiên, Hiện giật mình khi thấy Tú Bình chậm chậm đứng lên. Vẫn ôm con gấu nhồi bông muôn thưở trong tay. Bình bước những bước chậm chạp bỡ ngỡ như đứa trẻ mới tập đi. Bình bám vào những song sắt ngăn giữa hai người, rồi mấp máy môi. Bình cất giọng khó khăn :

– Anh...Anh khóc...! Nước mắt...nước mắt...!

Hiện mừng đến lúng túng :

– Em...em vừa nói gì ? Tú Bình, em nói lại cho anh nghe xem nào ?

– Anh...khóc !

– Ôi...Em chịu nói chuyện rồi ? Em nhận biết là anh khóc sao ? Thật là kỳ diệu, Tú Bình, em hãy chờ đã, anh đi tìm bác sĩ ngay đây.

oOo

– Bác sĩ, có phải em tôi có dấu hiệu khả quan ?

Ông bác sĩ điều trị cho Bình đóng tập hồ sơ bệnh án lại rồi ngẩng lên nhìn hai người qua đôi mắt kính cận. Ông nở nụ cười lạc quan :

– Vâng, có thể nói như thế, qua theo dõi trong quá trình điều trị, chúng tôi nhận thấy em cô có nhiều dấu hiệu khả quan.

Mai mừng quá, đến nỗi không ngồi yên được. Nàng nêu lên một loạt câu hỏi :

– Có thật thế không bác sĩ ? Nếu đúng thì chúng ta phải làm sao ? Có thay đổi cách điều trị không ? Xin bác sĩ cứ thẳng thắn đề nghị cho dù phải tốn kém thế nào tôi cũng lo cho em tôi. Chỉ cần em tôi bình phục tôi sẽ đền ơn bác sĩ thật xứng đáng...

– Tú Mai, em bình tâm một chút.

Nếu Hiền không kịp thời nhắc nhở chắc Mai còn tiếp tục huyền thuyên nữa. Nàng cười hơi ngượng :

– Em mừng quá. Cuối cùng Tú Bình cũng có cơ hội bình phục. Thật không uổng công em đã hy vọng bấy lâu nay.

Chính Hiền cũng vui mừng. Niềm vui của chàng chỉ dành cho Tú Bình . Hôm nay, sau một thời gian rất dài. Hiền lại được nhìn thấy gương mặt rạng rỡ hồn nhiên của Mai. Đột nhiên những loạt hy vọng sống lại trong Hiền. Những hy vọng mà trước đó ít lâu tưởng chừng như chết lịm trong chàng.

Hiền thôi không ngắm Mai nữa. Chàng điềm đàm hỏi :

– Thưa bác sĩ, với tình hình mới này chúng ta sẽ làm gì cho bệnh nhân ?

– Như anh chị cũng biết, điều trị bệnh tâm thần đòi hỏi phải hết sức kiên nhẫn. Ngoài thuốc chúng ta còn áp dụng biện pháp tâm lý. Tôi còn nhớ có một lần cô muốn vào nói chuyện với bệnh nhân ?

Mai ngập ngừng :

– Sự việc lâu quá rồi, tôi không còn nhớ nữa.

– Cô thật mau quên. Thôi được, dù sao cũng đến lúc để chị em cô nói chuyện với nhau rồi.

– Ý bác sĩ là...?

– Đó là phương pháp trị liệu tốt nhất trong giai đoạn này. Vâng, tôi thay mặt bệnh viện yêu cầu sự giúp đỡ của người nhà bệnh nhân. Nói một cách cụ thể là từ nay cô hay thường đến đây để tiếp xúc với em cô. Nói chuyện, gần gũi, tạo cảm giác tin tưởng. Cô có thể

nhắc lại những chuyện đã qua, quá khứ, những kỷ niệm đẹp, những gì mà cô cho rằng có thể là ấn tượng khó quên đối với em cô.

Mai ngập ngừng gần như là biểu hiện khó khăn :

- Tôi nhất thiết phải có mặt thường xuyên ở đây sao bác sĩ ?
- Không phải ở đây mà bên cạnh em cô.
- Không còn cách nào khác sao ?
- Đó là cách tốt nhất, là phương pháp mà chúng tôi vẫn áp dụng. Sao, cô có trở ngại à ?
- Vấn đề là...tôi không có thời gian.
- Không nhất thiết phải là cô. Một người thân trong gia đình là được.

Mai bỗng đưa mắt nhìn Hiền định nói gì rồi lại thôi, nàng lại quay sang ông bác sĩ :

- Nếu không còn gì nữa tôi xin phép đi gặp em tôi.
- Được. Bắt đầu từ hôm nay cô có thể vào thăm bệnh nhân bất cứ lúc nào, trừ giờ ăn cơm và giờ nghỉ ngơi.

oOo

Có thể nói Tú Bình là người bệnh tâm thần ngoan ngoãn dễ thương nhất. tất nhiên nàng không còn nhận ra Tú Mai là ai. Nhưng Bình không hề phản đối khi Mai đề nghị chải tóc cho nàng.

Nhìn mái tóc của Tú Bình, Hiền nghĩ đến tóc của Mai trước đây. Bây giờ nhìn kỹ hai chị em có nhiều điểm giống nhau. Có lẽ vì bệnh nên trông Bình hiền lành và nhu mì hơn.

Vừa chải tóc cho em. Mai vừa nói :

- Em còn nhớ chị không ? Chị là Tú Mai đây. Còn em tên là Tú Bình. Em quên điều gì cũng được, nhưng chị thì nhất định em phải nhớ. Hồi nhỏ chị em mình rất thương nhau. Em có nhớ có lần...

Hiền chăm chú lắng nghe câu chuyện của Mai. Cũng chăm chú như thế, chàng nhìn Mai không chớp mắt. Hình ảnh nàng ngồi chải tóc cho em trông thật đẹp, mới thiên thần làm sao.

Bất chợt trong Hiền dâng lên một cảm xúc bất tận. Đã lâu rồi chàng mới có được một cái cảm giác ngọt ngào đến tê dại ấy, cảm giác của thơ và mộng, của yêu thương. Lúc ấy hầu như tất cả những yêu thương, những hy vọng, niềm tin, sự sợ yêu đời cùng sống lại trong Hiền. Chàng vô cùng hy vọng đây sẽ là bước ngoặt mới, là liều

thuốc không chỉ cứu cho Tú Bình khỏi bệnh mà con cứu cả cuộc hôn nhân của chàng và Tú Mai.

– Coi em kìa, sao em không nói gì hết – Mai vẫn kiên trì thủ thủ với em – Anh Hiền cho chị biết là vừa rồi em nói chuyện mà. Tú Bình, em nói gì với chị đi.

Hiền đến đứng bên cạnh Mai, đối diện Tú Bình :

– Phải nói chuyện đấy Tú Bình. Em biết mà, đúng không ? Nói như anh đang nói đây này, Tú Bình giỏi lắm, hãy nói cho chị Mai nghe đi.

Thật kỳ diệu, đôi môi Bình mấp máy rồi bật thành lời :

– Anh...khóc ! Nước mắt...nước mắt...!

Tú Mai reo lên .

– Ôi, Tú Bình, em thật là giỏi. Cả anh nữa, anh Hiền ạ ! Em tốn công cả buổi mà nó không nói gì cả. Thế mà anh vừa đề nghị thì Tú Bình đã chịu nói chuyện rồi.

Hiền đùa :

– Có lẽ cô ấy muốn tặng cho anh rể một món quà đấy.

Mai sung sướng quá, không dẫn được ôm choàng lấy vai Hiền. Chính Hiền cũng đang có một niềm vui bất tận, Có thể nỗi vui này đã mang đến một luồng gió mới thổi vào tâm hồn khô lạnh của Hiền, của Mai, có thể mọi chuyện sẽ bắt đầu lại từ hôm nay chăng ?

oOo

– Ôi, nghe các con nói mẹ cứ muốn đi thăm Tú Bình ngay ?

Mai ân cần cầm tay mẹ :

– Mẹ ơi, đợi chừng nào Tú Bình khỏe hẳn mẹ hãy đi thăm nó. Bây giờ, thực ra Tú Bình còn chưa biết gì đâu.

– Không, mẹ phải đi thăm nó ngay – Bà cương quyết – Mẹ đã chờ cái ngày này quá lâu rồi. Biết đâu mẹ sẽ giúp cho em con nhớ được điều gì.

– Nhưng mà...

– Mẹ nhất định phải đi.

Mai đưa mắt nhìn Hiền. Chàng nói :

– Anh nghĩ để mẹ đến thăm Tú Bình cũng tốt. Mẹ nói đúng, biết đâu Tú Bình sẽ nhớ được điều gì qua mẹ.

– Như vậy cũng được. Nhưng mà... – mai ngập ngừng – Chắc phải

phiên anh đưa mẹ đi.

– Còn em

Mai đứng lên đi lại trong phòng với vẻ khó xử. Hiền nhắc :

– Em đừng quên bác sĩ muốn em phải thường xuyên có mặt bên cạnh Tú Bình.

– Nhưng em còn nhiều việc.

– Em có thể tranh thủ giờ nghỉ.

– Anh không biết bây giờ em bận rộn thế nào đâu. Em không phải là một viên chức bình thường, công việc của em không còn gói gọn trong giờ hành chánh nữa.

Giọng Hiền hơi căng thẳng :

– Vậy em định thế nào ?

– Em sẽ cố thu xếp thời gian.

– Mai này...

Mai dừng lại nhìn mẹ :

– Có chuyện gì thế mẹ ?

– Mẹ không biết công việc của con bận rộn thế nào, nhưng mẹ khuyên con dù sao cũng phải dành thời gian cho gia đình. lâu lắm rồi mẹ không nghe các con đi chơi đâu cho khuây khỏa. Con mà lơ là với chồng con thì có chuyện gì mẹ không bênh vực con được đâu.

Mai đưa mắt nhìn hiền, trong nàng như có cuộc đấu tranh cho một quyết định quan trọng. Hiền rất lo lắng và cảm thấy căng thẳng, chàng chờ đợi nhưng Mai không nói gì.

Hiền lập lại câu nói quan trọng khi chỉ có hai vợ chồng trong phòng riêng :

– Bây giờ em tính sao Mai ?

– Ý anh muốn nói gì ?

Rõ ràng Mai hiểu nhưng nàng cố tình hỏi lại như muốn né tránh phải trả lời thẳng vào vấn đề. Lần này thì Hiền quyết định đi vào vấn đề, không vòng vo, tránh né nữa, với Hiền đây là cơ hội cuối cùng.

– Anh cho rằng đã đến lúc em phải chọn lựa giữa gia đình và sự nghiệp của em.

Mai nhìn thẳng vào mắt Hiền với một chút không hài lòng :

– Rốt cuộc thì anh muốn gì ? Có phải anh muốn em lập tức từ bỏ tất cả để trở về làm người phụ nữ tầm thường ?

– Em cho thế nào là người phụ nữ tầm thường ?

Mai cũng bắt đầu thẳng thắn :

– Anh biết đó, em cố gắng ăn học, nỗ lực làm việc không phải để rồi chui vào bếp mỗi ngày nấu cơm hai bữa.

– Anh không đòi hỏi em như thế. Anh biết em không cam tâm và anh cũng không ích kỷ đến độ bắt em ở nhà nấu nướng, giặt giũ rồi sanh con đẻ cái.

– Nhưng anh luôn luôn phản đối công việc của em. Anh đã không ủng hộ em.

– Nhưng em đã làm cho anh cảm thấy em chỉ còn biết nghĩ đến công việc. Em làm việc một cách mù quáng. Em đam mê tiền tài và danh vọng quá nhiều.

Mai mím môi, vẻ tức giận :

– Hóa ra anh vẫn không hiểu em. Đã bao nhiêu lần em nói với anh là một ngày nào đó em sẽ dừng lại.

– Sẽ không có ngày đó đâu. Nếu cứ đề này – Hiên lớn tiếng – Nếu em vẫn tiếp tục cuốn theo giòng chảy danh vọng thì em không dừng lại được đâu. Bởi vì hết nhu cầu lại đến nhu cầu khác mà em cần chiếm đoạt.

Mắt Mai lóe lên một tia sáng kỳ lạ :

– Thì ra...anh không hề có lòng tin em.

Hiên thở dài, chợt cảm thấy mệt mỏi, dường như càng lúc sự việc càng tồi tệ hơn, không có một triển khả quan nào cả. Điều đó cho Hiên đau lòng hơn cả là họ đã hoàn toàn không hiểu và không cảm thông cho nhau.

Hiên cố gắng một lần cuối :

– Anh hy vọng hôm nay chúng ta sẽ giải quyết được vấn đề này. Tú Mai, coi như anh cầu xin em hãy vì anh, vì Tú Bình, vì hạnh phúc của chúng ta, mà dừng lại trước khi đã muộn.

– Anh...anh thật là cố chấp.

Hiên hư giọng gần như van lơn .

– Anh không đòi hỏi em phải từ bỏ sự nghiệp. Anh không ích kỷ như thế đâu, làm sao có thể bảo em bỏ phí công trình học tập để ở

nhà làm người phụ nữ tầm thường được. Nhưng mà Tú Mai em hãy bớt đi tham vọng. Em có thể làm một viên chức bình thường, mỗi ngày làm việc tám tiếng. Thời gian còn lại em dành cho anh, cho chúng ta, cho Tú Bình, coi như anh xin em đấy, đừng đuổi theo hào quang danh vọng nữa. Đến lúc nào đó nó sẽ phù phiếm.

Mai có vẻ rất buồn :

– Đến hôm nay em mới hiểu được chưa bao giờ anh ủng hộ em. Vậy mà em còn tưởng anh sẽ vui mừng và hạnh diện vì em.

.....(mất mấy trang).....

Bên ngoài đám thợ đã làm việc, tiếng búa đập và bắn chì chát, náo động inh tai. Hiền thay quần áo rồi sang phòng mẹ vợ.

– Con sẽ đưa mẹ đi thăm Tú Bình.

– Hôm nay con không đi dạy sao

– Tiện đường con ghé trường xin nghỉ một bữa, thưa mẹ.

Bà thở dài trách con gái :

– Tú Mai thiệt là...

– Mai có lý do của cô ấy, mẹ ạ.

Hiền không biết chàng muốn bệnh Mai hay vì quá chán nản mà không còn muốn trách móc, giận hờn nữa. Chỉ có điều hôm nay Hiền dừng dưng với mọi chuyện. Hơn nữa tình yêu và dòng nhiệt huyết của chàng đã chết !

oOo

Tú Mai dẫn về nhà mộ người đàn bà trung niên mặt xương xương, răng hơi hô nhưng sạch sẽ, giới thiệu với mọi người :

– Đây là chị Hiền ! Về tài làm bếp của chị thì em đã thưởng thức rồi.

Hiền không có ý kiến gì. Mai dặn dò người giúp việc :

– Ngoài việc nhà, xin chị làm ơn săn sóc đến mẹ tôi. Công việc có hơi bẽ bộn một chút nhưng tôi sẽ trả công chị xứng đáng.

Như vậy là cuối cùng trong nhà cũng có một người giúp việc. Từ nay Hiền không phải lau nhà, không còn vào bếp, những chuyện vặt vãi, theo như Mai, đã có người giúp việc họ làm.

Lúc chỉ có hai vợ chồng trong phòng riêng. Mai mở đầu :

– Sáng nay...anh có đọc thư của em không ?

Hiền đến mở cửa sổ nhìn ra ngoài, bên ngoài bầu trời u ám. Một

con gió lạnh se sắt thổi qua làm Hiền rùng mình.

– Anh đã đọc.

Mai đến đứng bên cạnh Hiền, mùi nước hoa đắt tiền nhưng đối với Hiền, thích mùi bồ kết hơn nhưng chàng vẫn đã quen với những gì Mai đã có. bây giờ nàng thay đổi quá nhiều. Đến mái tóc lần trước nàng hứa để dài cũng là hứa sông.

Mai ngập ngừng rồi hỏi :

– Bây giờ...anh có điều gì muốn nói với em không ?

Hiền thở dài, giọng xa xăm :

– Anh biết nói gì đây. Mọi chuyện em đã quyết định rồi.

– Em làm tất cả chỉ vì gia đình mình.

Đó là câu nói cửa miệng của Mai. Nàng luôn luôn nói như thế. Lần này thì Hiền không im lặng nữa :

– Em có biết không, anh nghe mãi câu nói đó đã chán lắm rồi – Chàng nhại giọng Mai – Em làm tất cả chỉ vì gia đình mình !

– Đó chỉ là những lời ngụy biện của em. Em né tránh, em không dám nhìn nhận một sự thật là giờ đây em đã không quay đầu lại được nữa, em đam mê danh vọng, mù quáng vì đồng tiền, em hành diện đua đòi nếp sống xa hoa. Nào là nhà tốt, xe đẹp, một này một nọ...nào là nước hoa đắt tiền, vòng xuyên đầy mình. Em tưởng rằng ngày nào đó em sẽ dừng lại sao Không được đâu. Không bao giờ, sẽ không bao giờ em trở về với chính em của ngày hôm qua nữa. Em đã trở thành người đàn bà sắt thép rồi.

Không hiểu sao Hiền như hóa điên. Chàng tuôn ra một hơi mà không cần để ý đến Mai phản ứng thế nào. Phản ứng của Mai ư ? Nàng còn biết làm gì hơn nữa ? Nàng đứng như hóa đá, hứng chịu cơn thịnh nộ đến phủ phàng của Hiền. Khi Hiền dứt lời, nàng vẫn còn bàng hoàng.

– Người đàn bà sắt thép...Em là người đàn bà sắt thép... ?

Nước mắt Mai trào ra. Nàng đau xót nhìn Hiền .

– Làm sao anh có thể nhẫn tâm dùng những lời lẽ phũ phàng như thế với em ! ? Anh Hiền, em xin anh, van xin anh hãy rút lại những lời nói ác độc ấy đi. Anh không thể nào đối xử với em như thế được.

Nhưng Hiền như người hóa điên. Đúng hơn, một người đang cay

cú và thấy bại.

– Em còn trách anh ư ? Lại còn rơi những giọt nước mắt giả dối ấy ư ? Nếu sự thật em chỉ vì gia đình thì tại sao em không vì Tú Bình, vì đứa em gái tội nghiệp của em là lo lắng cho nó đi ? Sao em không đếm với nó đi, gần gũi nó đi ?

– À, em không nói được chứ gì ? Em không đủ can đảm từ bỏ danh vọng chứ gì ? Ngay bây giờ em không làm được điều đó, thì nói gì đến vài năm nữa, khi mà em đã lún sâu vào quyền lực và tiền bạc. Lao vào thì dễ, rút ra thì có.

Mai gần như gào lên .

Tại sao anh cứ nhất quyết bắt em phải từ bỏ con đường sự nghiệp mà khó khăn lắm em mới tạo dựng được ?

– Bởi vì đó là con đường ma quái, đầy cám dỗ với em, kéo em ra khỏi gia đình, khỏi tình thương yêu của người thân.

– Anh điên rồi ! – Tú Mai đã bắt đầu giận dữ – Đến hôm nay em mới biết anh là người lý tưởng gàn. Anh muốn sống một cuộc sống thanh bạch ư Muốn làm người thanh cao, lý tưởng ư ? Giữa xã hội này anh sẽ bị bóp chết thôi.

Đã đến lúc Tú Mai nói. Nàng tuôn trào một hơi đến cả những uất ức bấy lâu :

– Giờ em đã hiểu được anh rồi. bấy lâu em không dám tin, nhưng hôm nay thì em khẳng định, khẳng định anh gàn và ích kỷ.

– Em... !

Mai hất mặt lên :

– Anh tức giận vì em nói đúng phải không ? Em thật không tin được cái lý tưởng gàn dở của anh. Càng tồi tệ hơn là anh ích kỷ ganh tỵ với em.

Hiển chớp tay Mai, mặt đỏ lên vì tức giận :

– Em bảo sao. Tôi ganh tỵ với em ?

Mai vẫn không chịu dừng lại :

– Không đúng sao ? Anh ghen với sự thành công của tôi. Anh không chịu được khi thấy tôi giỏi hơn anh, nổi tiếng hơn anh.

Hiển gầm lên :

– Em câm miệng đi.

– Anh tức giận như thế là vì cái gì ? Vì tôi đã nói đúng sự thật của

anh phải không ?

– Cô... !

Hiển vung tay lên, giữa lúc đó thì tiếng của bà mẹ vang lên :

Các con có thôi ngay đi không ?

Mai vùng khỏi tay Hiển chạy tới bên mẹ, mặt nàng tái xanh vì sợ.

Lúc ấy, trông Hiển thật đáng sợ !

– Các con làm gì thế ? – Bà mẹ quát lên – Gây gỗ à ? Mắng nhau à ? Lòng độ lượng và sự kiên nhẫn của các con đâu cả rồi ? Làm việc gì cũng nên nghĩ đến hậu quả chứ.

Hai người gục đầu chịu đựng sự khiển trách. Hậu quả ! Đúng là có những hậu quả đáng tiếc. Giờ đây những gì đã nói ra cho dù có ân hận cũng không thể rút lại được nữa.

Bắt đầu từ hôm nay, ảo ảnh về một thiên đường đã hoàn toàn sụp đổ. Không có thiên đường trên thế gian này.

oOo

Vĩnh lên tiếng cảnh báo Hiển. Hai người đang ngồi uống bia trong một quán cóc :

– Nếu cậu không muốn say gục tại đây thì tốt nhất không nên uống nữa.

Giọng Hiển lè nhè :

– Đúng là tớ đang muốn say đây.

– Nhưng thực ra đó là chuyện gì ? Từ chiều đến giờ ngoài uống ra cậu không nói gì với tớ cả.

Hiển vung tay về bất cần :

– Chuyện gì cũng không còn quan trọng nữa. Giờ tớ chỉ muốn uống say thôi.

– Tú mai...

Hiển gầm lên :

– Đừng nhắc con người ấy với tôi nữa.

Hai mắt Hiển đỏ ngầu, long lên nhưng không dọa được Vĩnh :

– Tớ thích nói đấy, còn hơn là cứ ngồi đây trơ mắt nhìn cậu nốc bia.

– Cậu... !

Hiển định nổi xung, nhưng không biết vì sao lại thôi. Được một lúc sau thì Hiển ngất rượu. Khi con người ta đã có hơi men thì không

cần hỏi cũng khai tất. Hiền cũng không ngoại lệ :

– Giá như mà tớ có thể say... say và say suốt đời. Tú mai... cô ả đã thật sự làm tan nát trái tim tớ.

Vĩnh thở dài :

– Khổ nỗi... Tớ quá yêu nàng ! Thế mà... cậu biết không ? Đối với Mai, tớ chỉ là thằng gàn, một thằng đàn ông ganh tỵ và ích kỷ... !

– Sao ! ? Mai nói với cậu như thế à ?

Hiền rên rỉ :

– Hết rồi... ! Đã hết thật rồi... ! Tớ và Mai... không còn cách nào cứu vãn được nữa.

– Có lý nào lại nghiêm trọng đến thế.

Hiền lắc đầu hết sức bi thảm :

– Cậu không biết đâu, hôm qua tớ vung tay định đánh Mai. Đến nước ấy thì không còn gì để mà nói, mà cứu vãn, mà sửa chữa, mà hy vọng nữa.

– Nhưng cậu chưa đánh. Chưa ra tay đánh phải không ?

– Còn phải đợi đánh nhau nữa ư ?

– Cậu lại quan trọng hoá vấn đề rồi. Vợ chồng cãi nhau là chuyện thường mà.

– Không đâu, với tớ thì không cãi nhau, mắng nhau rồi lại làm hoà, đó là bi kịch của hôn nhân.

Tớ không muốn như thế. Một khi tình yêu đã chết thì không còn gì để luyện tiếc nữa.

– Đến giờ mà cậu vẫn còn mơ hồ và lý tưởng như thế sao ? – Vĩnh đặt tay lên vai bạn với vẻ thân thiết – Hiền à tớ khuyên cậu hãy suy nghĩ lại đi. Về làm lành với Mai, rồi cậu sẽ thấy một phút hiểu lầm, một trận cãi vã to tiếng là chuyện thường tình thôi.

Hiền lắc đầu, gương đôi mắt lơ lơ nhìn Vĩnh :

– Cậu không hiểu tớ, Mai không hiểu, mọi người đều không hiểu. Có lẽ Mai nói đúng, tớ gàn lắm ! Tớ chỉ là một thằng gàn !...

Hiền lại nốc bia, hết ly này đến ly khác, tới khi chàng đổ xuống như Vĩnh đã dự đoán. Khó khăn lắm Vĩnh mới đưa được Hiền về nhà, nhà của Vĩnh. Cúc ra mở cửa, hơi hoảng khi thấy Hiền rũ rượi :

– Có chuyện gì thế anh ?

- Cậu ta say hết biết rồi.
- Nhưng xưa nay có bao giờ anh ấy như thế đâu.
- Thôi đi, bây giờ tốt nhất là em giúp anh đưa hắn vào trong.

Hiển hoàn toàn không còn biết gì. Vợ chồng Vĩnh đưa Hiển lên giường, cởi giày cho chàng, cúc lấy khăn nhúng nước nóng cẩn thận lau cho Hiển. Mọi việc xong xuôi hai vợ chồng thù người nhìn Hiển một cách tội nghiệp. Quả thật, hình ảnh Hiển lúc ấy trông rất đáng thương.

Cúc lên tiếng :

- Anh thấy mình có nên cho chị Mai hay không ?
- Anh cũng không biết nữa. Thật sự anh không biết mình nên làm gì để giúp họ. Lần này có vẻ nghiêm trọng lắm.
- Em không sao hiểu được tại sao hai người yêu nhau như thế, xứng đôi đến vậy mà lại ra nông nổi này.

Đột nhiên Vĩnh nắm tay vợ :

- Cúc này !
- Chuyện gì thế anh ?

Vĩnh nhìn xuống cái bụng hơi nhô lên của Cúc. Chưa bao giờ giọng Vĩnh nghiêm túc như thế :

- Chẳng còn bao lâu nữa gia đình mình lại thêm thành viên mới rồi. Anh chợt nhớ... cũng lâu rồi anh mới nói với em chuyện này.
- Chuyện gì thế anh ?
- Đó là... anh muốn nói rằng anh rất yêu em !
- Anh này... !

Vĩnh nghiêm nghị :

- Thật đấy, anh không đùa đâu. Anh cảm thấy mình là người may mắn và hạnh phúc nhất trên thế gian này. May mắn vì anh đã cưới được em.

Cúc chớp mắt cảm động :

- Em nghĩ... nếu không phải em thì anh cũng tìm được hạnh phúc với người con gái khác. Thành thật mà nói, anh... – Hai má Cúc thoáng ửng lên – Anh rất đáng yêu. Anh hiền lành và giản dị. Một người sống giản dị và đơn thuần như anh sẽ hợp với em lắm.

Vĩnh đưa mắt nhìn sang Hiển :

- Em nói đúng ! Có lẽ đó cũng là vấn đề của họ. Hiển và Mai ! Họ

là hai con người ưu tú... tài ba.. Mới nhìn cứ tưởng sự kết hợp của họ là hoàn mỹ, nhưng thực chất khó mà tìm được tiếng nói chung giữa hai ngôi sao. Bởi vì họ không giản dị như chúng ta, không dễ dàng chấp nhận và cũng không dễ dàng tha thứ.

oOo

Sáng tỉnh dậy Hiền mới biết mình đi hoang suốt đêm. Cúc lập tức có mặt với vẻ dịu dàng chu đáo.

– Anh dậy rồi đây à ? Em chuẩn bị nước nóng, khăn mặt và kem đánh răng cho anh. Xong rồi em sẽ cho anh thưởng thức món ăn mà em vừa sáng chế ra.

Hiền đứng lên, hơi chệnh choạng :

– Ôi, anh nhức đầu quá !

– Lần sau anh không nên uống nhiều như thế nữa.

Hiền đi làm vệ sinh, lát sau trở ra với vẻ mặt tươi tỉnh hơn :

– Chắc đêm qua anh đã làm phiền vợ chồng em, Vĩnh đâu rồi Cúc ?

– Anh ấy đi dạy. Anh ngồi xuống đây đi – Cúc kéo ghế cho chàng

– Và đây, món cháo đậu nấu bột bắp...

Hiền ngồi vào bàn, mùi đậu và bắp xông lên nức mũi. Với bàn tay khéo léo của Cúc, tất cả các món ăn đều rất ngon miệng. nàng dịu dàng hỏi ?

– Có ngon không anh ?

Hiền chợt xúc động :

– Chưa bao giờ anh cảm thấy mình được làm đàn ông nhiều như hôm nay.

Cúc chớp mắt về ngây thơ :

– Em không hiểu.

Hiền cười nhưng đầy vẻ buồn bã :

– Anh ước gì Tú Mai cũng khéo léo như em dịu dàng như em, có một trái tim hiền hòa như em.

– Nhưng chị Mai có nhiều thứ mà em không thể có được :

– Những gì mai có không phải là điển hình của phụ nữ.

Giọng Cúc lo lắng :

– Bây giờ anh tính sao ? Đêm qua chắc chị Mai lo cho anh nhiều lắm.

Anh không biết mình phải làm sao nữa. Bây giờ, anh như người đã mất phương hướng. Cảm ơn em đã cho anh một buổi sáng êm ả.

– Anh Hiền !

Đôi mắt Cúc bỗng long lanh cảm động. Hiền chăm chú nhìn nàng :

– Em muốn nói gì với anh ?

– Em... – Cúc ngập ngừng, thoáng một chút bối rối – Em không biết nói sao cho thật hay, thật đúng... điều em muốn nói là em rất quý mến anh chị, anh và Mai. Hai người là ân nhân lớn của em.

Nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp :

– Đặc biệt là anh ! Suốt đời em không bao giờ quên cái ngày mà anh cứu em. Lúc đó em vô cùng tuyệt vọng và sợ hãi, nhưng bằng vài lời nói giản dị và sâu sắc, anh hầu như đã cứu rồi tinh thần suy sụp của em.

Rồi Cúc lặp lại những gì Hiền đã nói chính xác như nàng đã ghi nó vào lòng.

– Em vẫn còn nhớ rất rõ những gì anh nói : Bây giờ cô hãy an tâm nghỉ ngơi... nghỉ ngơi chút cho khỏe. Hãy gạt bỏ tất cả phiền muộn, nếu có. Ngày mai chúng ta sẽ gặp lại nhau. Đồng ý nhé !".

Hiền cười, nghe một chút ấm áp trong lòng :

– Sao mà em nhớ tài thế ?

– Em nhớ rất rõ. Lúc đó hình ảnh của anh với em thật vĩ đại. Anh như một thần tượng, một tượng đài vững chắc. Từ đó em luôn luôn tin tưởng anh, khâm phục anh.

– Em đánh giá anh quá cao rồi.

– Dù sao em cũng rất tin anh. Bây giờ cũng vậy, em tin là không có khó khăn gì mà anh không vượt qua được. Anh thử nghĩ xem, có phải bây giờ anh và chị Mai không hiểu nhau, nhưng chỉ cần anh cố gắng hơn thì mọi chuyện sẽ được giải quyết. Đây chỉ là khó khăn tạm thời thôi, phải không anh ?

Hiền nhìn sững Cúc. Vẻ đẹp hiền hòa và đơn thuần của Cúc chợt sáng chói lên. Không biết sao chàng lại thở dài.

– Vĩnh nó thật may mắn vì có em.

– Anh có thể hứa với em một chuyện không.

Hiền né tránh :

– Dù sao cũng cảm ơn những điều tốt đẹp và tấm lòng của em dành

cho anh.

Anh phải về đây.

Cúc hốt hoảng :

– Anh Hiền...

Chàng ngắt lời Cúc :

– Nếu em đã tin anh thì hãy cứ tin là anh sẽ giải quyết mọi chuyện theo chiều hướng đúng đắn nhất.

Cúc ngẩn ngơ nhìn bóng Hiền xa dần. Chưa bao giờ nàng thấy Hiền rũ rượi như thế, nàng chới nghe nhói đau trong lòng.

oOo

Mai chỉ khẽ nhìn Hiền rồi làm ra vẻ không chú ý gì đến chàng. Hôm nay không hiểu sao nàng có mặt ở nhà. Nàng đang giám sát công nhân hoàn thành nốt phần trang trí cho ngôi nhà mới.

Cuộc tranh luận dữ dội đêm qua vẫn còn ảnh hưởng nặng nề đến không khí trong gia đình. Trong bữa cơm, không ai nhìn ai cũng không người nào chịu mở miệng. Xong bữa, Hiền về phòng trước.

Lát sau Tú Mai vào, và chính nàng mở đầu :

– Bây giờ em đi thăm Tú Bình, anh có đi không ?

Hiền bỗng nghĩ đến những lời Cúc nói "... chỉ cần anh cố gắng hơn thì mọi chuyện sẽ được giải quyết ?

Hiền đưa mắt nhìn Mai. Hôm nay trông nàng giản dị hơn, bộ đồ mà nàng mặc hình như đã có từ thời còn sinh viên. Đột nhiên có một tia hy vọng ló lên trong lòng Hiền :

– Sao hôm nay em không đi làm ?

– Em xin nghỉ một buổi. Em muốn ở nhà để nghe anh giải thích chuyện đêm qua.

Hiền cảm thấy áy náy, tìm cách tránh né :

– Đêm qua thế nào, chuyện gì ?

– Thế nào thì anh là người biết rõ nhất – Giọng mai có một chút bất bình – Em đã thức rất khuya để chờ anh.

– Anh uống say, ngủ lại nhà Vĩnh.

– Ra thế !

Mai không bình luận thêm, có vẻ như nàng đang cố gắng chấp nhận sự việc ấy. Vẻ hoà hoãn của Mai làm cho Hiền hơi cảm động :

– Anh đi với em.

Hiền chở Mai trên chiếc xe mới của nàng, lần đầu tiên chàng sử dụng nó. Họ ở lại chơi với Tú Bình khá lâu. Trong thời gian đó Mai không ngớt nhắc về những kỷ niệm thời thơ ấu của hai chị em. Hiền im lặng lắng nghe, cảm động vì những hình ảnh mà Mai gợi lên. Đó chính là hình ảnh của Tú Mai ngây thơ, trong sáng, hiền hòa. Trong Hiền, lại sống lại những tình cảm mà tưởng chừng như đã chết.

Lúc hai người bước ra khỏi bệnh viện nắng đã dịu đi. Mặt trời rất cao, trong xanh, báo hiệu một ngày đẹp trời. Hiền nhớ cách đây không lâu, cũng tại nơi đây, đúng ngay chỗ này, có lần chàng đã đề nghị đưa Mai ra ngoại ô.

Hôm nay, bằng giọng xúc động, chàng gợi ý :

– Em còn nhớ tuổi "Thanh Thản" không ?

– Lẽ ra anh không nên hỏi là em có nhớ hay không.

Mai cười rất dịu dàng. Hiền cũng rất vui chàng sắp đề nghị thì đột nhiên có tiếng tic... tic... trong sắc tay của Mai. Nàng lấy ra chiếc máy nhắn tin. Hiền hỏi :

– Em sắm nó bao giờ thế ?

– Không, của công ty trang bị cho nhân viên. Anh chờ em một chút, em phải đi gọi điện.

Rồi Mai tắt tả chạy đi. Nàng sử dụng thẻ gọi điện thoại ở một máy công cộng. Lát sau Mai trở lại cũng với vẻ tắt tả như thế :

– Ở công ty có việc, em phải đến đó gấp. Bây giờ em đưa anh về nhà.

Hiền lặng cả người, cố nhìn xem Mai có một chút ân hận, một chút bâng khuâng nào không, nhưng tuyệt nhiên không, Hiền run lên vì ghen ngào, vì thất vọng. Phải thật cố gắng chàng mới nói được.

– Nếu em có việc thì cứ đi, anh tự đón xe về nhà.

– Vậy em đi nhé ! – Mai nói nhanh – Anh dặn chị Hiền mua cá về nấu canh chua. Hôm nay sao bỗng dưng em thèm canh chua quá ! Nhớ dặn chị ấy mua một con thật tươi nhé anh.

Rồi Mai lên xe phóng đi. Không một lần quay lại. Lòng Hiền như bị xé rách đau đớn đến quặn quại. Chàng gặp người xuống húng chịu cơn đau đớn khủng khiếp nhất trong đời.

oOo

Nhà đã xây xong, Mai mời rất đông bạn bè về mừng nhà mới. Hiền được bạn bè Mai tôn anh là người đàn ông may mắn nhất, may mắn vì chàng là chồng của Mai, người đàn bà và giàu thành tích nhất trong công ty. Mọi người đều tiên đoán rồi đây Mai sẽ còn vươn xa hơn nữa trong con đường sự nghiệp của nàng.

Hiền lặng lẽ rút lui khỏi đám đông những người bạn sôi nổi của Mai. Ở đó, chàng cảm thấy không có vị trí cho mình. Chàng là một nhà giáo ư ? Với họ... ồ ! Đó là một nghề cao quý ! Họ chỉ nói thế thôi, rồi cười.

Chàng là nhà thơ ư ? Ôi chà ! Hẳn là anh lãng mạn lắm ! Với họ, bạn bè của Mai, và cả Mai nữa, văn thơ giờ đây chỉ còn là một thứ nhãn hiệu lòe lẹt, như đồ trang sức mua vui, một nghề nghiệp thiếu tính thực tiễn.

Cũng may, chàng còn có Cúc và Vĩnh họ đến với chàng, chia xẻ nỗi đau đang gặm nhấm chàng, Hiền đặt tay lên vai Vĩnh và hỏi :

– Cậu biết nhà kinh doanh nói về một nhà thơ, một người hoạt động nghệ thuật như thế nào không ? – Rồi Hiền đáp luôn – Đó là thằng gàn mơ mộng, Có người còn nhìn nhà thơ đi bán sách như một kẻ tội nghiệp, hạ tiện.

– Còn Mai, không phải người như thế đâu.

Hiền bật tiếng cười gằn, nụ cười héo rũ.

oOo

Vĩnh xoa tay trước chiếc bánh kem do chính Cúc làm, không giấu được vẻ háu ăn :

– Chà... chà... Tớ có cảm giác chưa từng có loại bánh nào ngon như chiếc bánh này.

Cúc phục phịch mang cái bụng gằn ngày sanh đến khẽ Vĩnh một cái rõ mạnh :

– Anh háu ăn thế, không sợ con nó sẽ giống anh sao ?

– Giống anh thì đã sao ? – Vĩnh trơ trẽn thừa nhận – Háu ăn có gì không tốt đâu chứ.

Cúc lườm lườm anh chàng :

– Phải rồi. Tốt lắm ! Anh thì cái gì cũng tốt !

– Đúng... đúng... anh không tốt thì làm sao lấy được em, lại còn sắp có con nữa đó.

Cúc bỗng khều tay Vĩnh chỉ về phía Hiền, Hiền đứng khoanh tay nhìn ra khoảng sân bây giờ trồng rất nhiều hoa kiểng. Vĩnh đến đứng cạnh Hiền :

– Cậu nghĩ gì thế ?

Hiền quay lại, gương mặt trầm uất :

– Dù sao cũng cảm ơn cậu và Cúc đã có ý tốt muốn tổ chức sinh nhật cho Mai.

Vĩnh vỗ lên vai bạn :

– Cậu sao thế ? Làm gì mà ủ rũ như chết đi vậy. Cậu còn nhớ lần sinh nhật trước chúng ta đã làm cho Mai vui bất ngờ thế nào không ?

– Đó là Mai của trước đây.

– Cậu không được chán nản như thế. Cứ coi như cho mình và cho Mai một cơ hội. Đêm nay cậu đã nói hết ra, nói thật tất cả. Tớ không tin là Mai hoàn toàn dừng dừng với tâm huyết của cậu.

Cúc cũng đến cạnh họ. Nàng nhìn Hiền mỉm cười, nụ cười như muốn động viên, khích lệ chàng.

Hiền thật không ngờ có ngày Cúc lại là người động viên tinh thần cho chàng.

Vĩnh nhìn đồng hồ rồi kêu lên :

– Sắp đến giờ Mai về rồi, tắt đèn đi thôi, Bác gái ơi, bác đã chuẩn bị xong chưa ? Cúc, em đã học thuộc bài...

– Không cần nữa !

Vĩnh bị cắt ngang, ngỡ người nhìn Hiền. Tiếng xe gắn máy chạy vào, mọi người nhìn ra sân. Ngoài đó, Mai và các bạn của nàng, những người bạn kiêu hãnh, sang trọng, đi trên những chiếc xe đắt tiền nối đuôi chạy vào sân. Mỗi người đều mang một bó hoa, một phần quà.

Mai tung tăng đi vào, gương mặt rạng rỡ ánh hào quang. Nàng reo to, hớn hờ, tươi cười, nụ cười của sự mãn nguyện, của một người hãnh diện :

– Ôi, có cả Vĩnh và Cúc ư ? Thế mà tôi định đến đón hai người đấy.

Vĩnh ngỡ ngàng đến lắp bắp :

– Có... có chuyện gì thế Mai ?

- Anh đừng nói là anh quên ngày sinh nhật của tôi nhé.
- Các bạn của Mai... ?
- Tất nhiên họ đến đây mừng sinh nhật của tôi.
- Nhưng mà...
- Không nhưng nhị gì cả, mọi chuyện được sắp xếp rồi. Chốc nữa nhà hàng sẽ mang thức ăn, rượu, bia và cả một giàn nhạc sống nữa. Anh Hiền, anh mau vào thay đồ đi. Nhớ tất cả vật đầy. Ở kia, sao anh đứng ngẩn ra đó ?

Trên bàn, chiếc bánh sinh nhật nhỏ bé nằm chông chênh như một món quà vô duyên nhất.

oOo

Hiền dần lá thư dưới cái chậu giấy. Hành lý đã xếp xong, vài bộ quần áo, vài quyển sách, tập truyện ngắn với mấy tập thơ, tất cả chỉ có thể. Chàng xách vali, nhìn lại lần cuối căn phòng. Cũng chẳng còn gì để mà nhìn mà luyến tiếc. Căn phòng đã hoàn toàn thay đổi, hầu như không còn lại một chút kỷ niệm nào.

Vâng, không còn một chút gì. Mai đã thay đổi hoàn toàn, con người của nàng, những đồ vật xung quanh, tất cả những gì của kỷ niệm, của ngày hôm qua đều đã ra, đã chết như cái tình yêu sớm lụi tàn.

Mất Hiền đứng lại ở cái hồ cá, Nó là sản phẩm duy nhất còn sót lại in dấu một chút kỷ niệm. Hiền chợt sững sờ khi thấy không biết từ lúc nào một con cá phướn đã chết. Nó nằm vật vờ trên mặt nước, phồng cái bụng trương lên, trắng nhợt nhạt.

Thế là hết ! Ngay cả con cá cũng chết rồi. Nó như một lời khẳng định sau cùng cho sự tan vỡ đau lòng này.

Hiền đứng lại một chút trước phòng của bà mẹ. Với lòng kính trọng, chàng khẽ cúi đầu thì thầm :

– Con chào mẹ ! Xin lỗi mẹ vì con không thể gặp mẹ lần sau cùng được. Cầu mong sức khỏe cho mẹ.

Hiền chậm chạp băng qua phòng khách. Không một chút luyến tiếc, không một lần dừng lại. Với chàng, căn phòng này không có chút kỷ niệm nào.

Chợt có tiếng chuông điện thoại reo, cái này Mai mới gán cách nay một tuần. Chị Hiền từ nhà sau lên tiếp máy. Giọng chị gọi :

– Cậu Hiền có cậu Vĩnh tìm cậu.

– Chị nói là lát nữa tôi sẽ ghé nhà cậu ấy.

Chuyển lời của Hiền xong chị ta tắt tả chạy theo chàng :

– Cậu đi đâu thế ? Trưa nay có dùng cơm không ?

– Thôi khỏi – Hiền quay lại, mỉm cười với chị ta – Chị nấu ăn rất ngon.

– Cậu quá khen rồi. Cảm ơn cậu !

– Tôi nói thật đấy. Chào chị !

Hiền bỏ đi, lần này đi thẳng, không quay lại lần nào nữa. Trước tiên Hiền đến thăm Tú Bình. Hôm nay Bình đã được ở phòng mới, căn phòng như một ngôi nhà nhỏ, có bàn ghế, có trang trí hoa văn. Bác sĩ nói để bệnh nhân không có cảm giác bị giam giữ.

Bình ngồi trên ghế đối diện Hiền như chủ nhà đang tiếp khách, cô chủ hơi ngây ngô một chút. Hiền mở lời :

– Em ở đây có thích không ?

Bình gật đầu :

– Thích... thích lắm !

Hiền mỉm cười :

– Anh rất mừng cho em đã khỏe lại. Tiếc là... anh không thể ở lại cho đến ngày em hoàn toàn khỏi bệnh.

Bình có vẻ phật ý :

– Em đâu có bệnh... đâu có bệnh gì.

– Phải... phải, em không bệnh gì cả – Giọng Hiền chột bùi ngùi –

Từ nay chúng ta không còn cơ hội gặp nhau nữa. Sau này không biết em có còn nhớ anh không. Riêng anh, anh sẽ mãi mãi nhớ em.

Đầu óc Bình chưa đủ sức để hiểu những điều xa xôi và phức tạp ấy,

Nàng nở nụ cười ngây ngô :

– Áo... áo mới ! Em mặc áo mới nè.

Bình kheo đó là chiếc áo Mai mua cho. Nàng lại nói với vẻ hớn hờ :

– Chị cho em, chị tốt bụng đó, anh biết mà. Sao không thấy chị đến hỏi anh ? Em thích nghe chị tốt bụng kể chuyện.

– Không phải chị tốt bụng, là chị em, chị ruột của em. Em phải gọi chị ấy là chị Mai.

– Chị Mai.

– Đúng rồi, chị Mai !

– Còn anh ?

Hiển hơi giật mình trước câu hỏi của Tú Bình. Rõ là Bình đang dần dần hồi phục.

– Anh là anh Hiển.

– Anh Hiển ! Anh rề phải không ? Chị tốt bụng ... à không, chị Mai nói với em như thế.

Câu nói của Bình vô tình làm Hiển đau lòng. Từ đây đã có một vết thương trong lòng Hiển, trong cuộc đời và có thể sẽ đeo đẳng chàng đến suốt đời.

Rời bệnh viện, hiển nhắm thẳng hướng đi mới mà chàng đã chọn.

oOo

Tú Mai chạy vào như một cơn lốc, gương mặt nhợt nhạt của nàng nhìn vợ chồng Vĩnh :

– Anh Hiển... anh ấy có đến đây không ?

Vĩnh tiến về phía Mai, cảm thông và chia sẻ :

– Mai hãy bình tĩnh – Chàng đặt tay lên vai nàng – Bình tỉnh Mai ạ.

Nhưng Mai không thể nào giữ bình tĩnh được. Nàng níu lấy tay Vĩnh hỏi trong hơi thở gấp rút :

– Anh Hiển có đến đây phải không ? Anh mau nói cho tôi biết đi. Anh ấy đi đâu, đã đi đâu rồi ?

giọng Vĩnh cũng thoáng buồn .

– Hiển đi rồi ! Chúng tôi cố giữ lại, nhưng Mai cũng biết đó, một người đã nhất quyết ra đi thì không thể kéo lại được.

– Nhưng anh ấy đi đâu, có nói cho anh biết không ?

Vĩnh lắc đầu :

– Tôi chỉ biết Hiển đi xa lắm. Tuần rồi cậu ấy đến sở giáo dục xin được đi dạy ở miền núi, cho các em học sinh nghèo thất học. Có lẽ nó đi Tây Nguyên.

Mai thảng thốt kêu lên :

– Trời ơi !

– Thật ra đó là ước mơ của hai chúng tôi. Thời còn trung học, đúng hơn, nó là con đường cao cả của Hiển. Chỉ có điều ra trường mỗi người một hoàn cảnh, có những ước mơ đã không thực hiện được.

Mai gieo người xuống ghề, gương mặt thất thần.

Nàng bàng hoàng như vẫn còn chưa tin được Hiền bỏ nàng ra đi.

Cúc đến trước mặt nàng chia xẻ .

– Chị Mai... !

– Anh ấy đi thật rồi sao ? – Mai lẩm bẩm – Anh ấy hận tôi đến không muốn gặp tôi lần cuối, không cho tôi biết một chút tin tức gì cả.

– Hiền có đi gặp Mai đấy.

– Anh nói sao ?

– Hắn đến cơ quan của Mai trưa này. Hắn đứng ngoài nhìn vào rất lâu, chỉ đi khi đã nhìn thấy Mai.

Không kiềm được, Mai ôm đầu gục xuống, nước mắt chảy qua kẽ tay :

– Trời ơi ! Sao anh ấy làm thế chứ ? – Mai rên rỉ – Sao anh nỡ bỏ tôi mà đi ? Sao anh nỡ nhẫn tâm như thế chứ ?

Vĩnh cúi xuống đỡ Mai, chợt nàng ngẩng phắt lên :

– Không được... tôi phải đi tìm anh ấy.

Bây giờ Mai biết đâu mà tìm.

– Bến tàu... bến xe... Tôi nhất định phải tìm cho ra anh ấy. Tôi không cam lòng như thế này đâu. Tôi muốn biết thực ra tôi đã có lỗi gì. Tôi làm lỗi gì đến nỗi anh ấy bỏ tôi ?

Không ai ngăn được Mai, nàng lao đi một cách vô vọng. Vĩnh đau xót nhìn theo bạn, thở dài :

– Con người thật lạ, chỉ biết luyến tiếc những gì mình đã mất. Hồi còn đó sao không trân trọng nhỉ ?

Cúc cũng than thở :

– Em không ngờ anh chị ấy lại có kết quả như thế này.

oOo

"Tú Mai" !

Có một chuyện anh chưa bao giờ cho em biết nó gắn liền với tuổi thơ của anh, đeo đuổi anh mãi, đến tận bây giờ. Và nó, cùng với những lời trăng trối, của ba anh, đã tạo nên anh ngày hôm nay.

Hồi còn thanh niên, ba anh là kếp chánh trong đoàn cải lương của một tỉnh lẻ. Má anh là cô tiểu thư nhà giàu, hâm mộ tài hoa mà lấy ba. Câu chuyện có vẻ như một pho tình sử thơ mộng phải không

em ? Thế nhưng kết cuộc hoàn toàn khác với những gì chúng ta có thể hình dung.

Ba anh là chàng tài tử, ngoài việc hát xướng chẳng còn biết làm gì, lấy nhau ra riêng cuộc sống thực tế làm ba má anh vỡ mộng. Đặc biệt là má. Anh vẫn còn nhớ rõ những năm tháng đó, khi mà má anh tảo tần bên ba kiếm sống cho cả gia đình. Còn ba, ba chỉ biết giặt đồ nấu cơm, thỉnh thoảng cất lên tiếng ca than oán số phận.

Anh đã chứng kiến suốt thời thơ ấu cái gia đình đảo lộn khi mà người phụ nữ là rường cột của gia đình, ba anh không có địa vị gì trong nhà cũng như trong lòng của má anh. Má mắng ba, xem thường ba, cho rằng ba là đồ bất tài. Rồi ba thất chí chỉ uống rượu. Ba say sưa suốt ngày đêm, suốt cả cuộc đời, cho đến khi nhắm mắt. Em biết không, ba đã cầm tay anh, rung rung nỗi uất hận cả đời của ba. "Hiển à, con cần phải ghi nhớ điều này, đó là... đừng bao giờ lấy người vợ giỏi hơn con. Đàn bà... đừng để họ ra ngoài kiếm tiền. Đồng tiền ma mãnh sẽ làm bệ rạc trái tim yếu đuối của phụ nữ. Hãy ghi nhớ lời ba, phải làm chủ bản thân mình, làm chủ gia đình và làm chủ người phụ nữ của mình." Thế rồi ba anh ra đi...

Mai thật sự bàng hoàng vì những gì Hiển viết trong thư. Giờ đây nàng đã hiểu được anh đã đau đớn như thế nào trong những ngày sống trong gia đình nàng. Ôi, Hiển ơi ! Sao anh không hiểu rằng quan niệm của ba đã lỗi thời ? Sao anh không biết một điều đơn giản là phụ nữ cũng có trăm ngàn phụ nữ ?

Rồi Mai đọc tiếp lá thư của Hiển rất dài :

"...Mai ơi, anh không phải là ba, anh cũng tin em không như mẹ. Nhưng khổ nỗi hình ảnh tan nát của gia đình đã bám riết lấy anh, ám ảnh anh, đeo đẳng anh trong suốt những ngày tháng vừa qua.

Anh mơ hồ, anh sợ hãi, anh muốn níu kéo... và thậm chí anh... đã ích kỷ ! Em nói đúng, giờ đây anh nhận ra mình vô cùng ích kỷ. Anh không muốn em giỏi hơn anh. Anh sợ rồi đây đồng tiền sẽ làm em mù quáng. Anh không muốn em đứng cao trên danh vọng còn anh chỉ là hạt cát bé nhỏ, lạc loài trong đáy mắt em.

Có thể nói tuổi thơ đã tạo nên con người anh, con người gàn dở như em nói. Anh sợ và căm thù những lần cãi nhau, thậm chí đánh nhau của ba má. Lớn lên, anh thề là anh sẽ tránh xa những điều ấy.

Từ đó, ý nghĩ về cuộc sống thiên đường hình thành trong anh.

Thiên đường của anh, đó là không giận hờn, không ghen tuông, oán ghét. Thiên đường chỉ có tình yêu nồng nàn, hiểu biết và cảm thông. Anh đã vui mừng xiết bao khi gặp được em. Anh sung sướng lặng người khi em đồng ý cùng anh tạo dựng thiên đường.

Nhưng.. anh đã đau đớn nhận ra thiên đường không có trên thế gian này. Một cuộc sống chỉ toàn mật ngọt là điều phi lý, không thể có được. Cuối cùng, như em nói, anh là một thằng gàn.

Mai ơi, anh phải đi đây, anh đã đau đớn và vô cùng sợ hãi. anh không muốn tái tạo một gia đình bệ rạc mà anh đã từng trải qua trong sự kinh khủng. Anh ích kỷ, anh gàn... đúng cả. Anh không thể tiếp tục cản trở em nữa. Còn điều này, anh muốn thực hiện lý tưởng của mình, mơ ước từ hồi trung học của anh là đem kiến thức mình học được trao lại cho các em thiếu nhi bất hạnh, ở những nơi xa xôi và hẻo lánh trên đất nước mình. Chắc em sẽ lại cho anh là đồ gàn, hoặc ai đó khi đọc thư này cũng cho anh là một gã gàn, không thực tế, không biết nắm bắt... thì anh cũng chấp nhận. Cái gì cũng có giới hạn của nó. Chắc em sẽ không thể không đồng ý với anh ?"

Mai không kiềm được nước mắt, chúng cứ thi nhau tràn ra như suối, rồi trên những dòng ngả nghiêng của Hiền, Phải thật lâu sau nàng mới bình tĩnh để có thể đọc tiếp :

..."Anh đã rất đau lòng đi đến quyết định cuối cùng này. Mai ơi, anh rất yêu em ! Em là tình yêu duy nhất trong cuộc đời của anh. Khi mà mộng thiên đường của chúng ta tan vỡ anh đã đau lòng tưởng như chết đi được.

Nhưng anh phải đi thôi, trước khi những điều đau đớn hơn xảy ra cho chúng ta. Anh muốn giữ gìn những hình ảnh tốt đẹp còn lại của chúng mình. Giữ chúng, lưu lại trong tim trước khi muộn màng.

Điều cuối anh muốn nói với em, tha thiết mong muốn em vẫn cứ là cô bé Tú Mai mà ngày đầu anh được biết. Một cô gái cần mẫn, chăm chỉ, giản dị, tràn đầy tình thương. Giàu nghị lực nhưng không sắt thép. Anh tha thiết mong em cho dù ở địa vị nào cũng giữ được tâm hồn trong sáng hồn nhiên của em. Có lần em nói với anh từ ngày ba qua đời em không còn là cô bé ngây thơ , trong sáng nữa, Không đâu, anh biết trong một góc tâm hồn em vẫn sáng lung linh

như những vì sao trên trời cao, Anh đã nhìn thấy nó và đã yêu em ! Anh đi đây ! Cầu chúc cho sức khoẻ và những điều mơ ước của em. Xin hãy thay anh gửi lời tạ lỗi đến mẹ. Mẹ là người mà anh rất tôn kính.

Anh Hiền"

oOo

Bây giờ Mai không khóc nữa. Nàng thừ người ra với là thư của Hiền trong tay. Nàng chợt giật mình đã không nhìn thấy. Không cam nhận được những khổ đau và ray rứt cả đời của Hiền. Hóa ra nàng chưa bao giờ hiểu anh như trước đây nàng vẫn tin như thế. Có lẽ đó là điều làm cho Hiền đau đớn hơn tất cả.

oOo

Chiếc tắc xi dừng lại trong sân. Tú Mai xuống trước, Tú Bình với vẻ hiếu kỳ, mở to đôi mắt nhìn ngôi nhà trắng lệt. Mai đến nắm tay Bình :

- Vào đây đi em, nhà của chúng ta đó.
- Ôi, nhà đẹp quá !
- Căn phòng của em còn đẹp hơn nữa.
- Tú Bình... Tú Bình...

Hai cô gái nhìn về phía cửa, nơi mẹ họ đứng với niềm vui rạng rỡ chưa từng có. Mai nói khẽ vừa đủ cho Bình nghe :

- Mẹ đó ! Mẹ của chúng ta ! Em biết mà, phải không ?

Bình phụng phịu :

- Chị đừng cho là em còn bệnh. Em hết bệnh rồi, thật mà. Làm sao mà em không biết mẹ được.

Nói rồi Bình sung sướng chạy đến ôm chầm lấy mẹ. Cảnh tượng đó khiến Mai không tài nào ngăn được nước mắt. Nàng nhìn mẹ, nhìn em, nhìn ngôi nhà, khoảng sân trồng đầy hoa, nhìn những cơ ngơi mà nàng đã gầy dựng được... rồi nhìn lại chính mình.

Đó là một quãng đường rất dài mà Mai đã trải qua. Có đôi lúc nàng cố gắng đến hụt hơi. Nhưng cuối cùng nàng cũng đạt được những gì mà nàng mong muốn. Bây giờ, cho dù nàng có bất hạnh ngã xuống thì những gì nàng để lại cho người thân cũng đủ để nàng an tâm.

Bỗng Mai nhìn xa xăm rồi thì thầm. Đó là một bí mật thầm kín mà

nàng chưa hề cho ai biết.

"Ba ơi ! Cuối cùng con cũng thực hiện được lời trăn trối của ba. Bao nhiêu năm qua con luôn luôn ghi nhớ lời ba dặn..."

Vâng, Mai đã nỗ lực đến cùng cực để làm được điều mà ba nàng trước lúc ra đi dặn dò. Nàng có thể tự hào về điều đó, rất tự hào ! Nàng đã là người đàn bà thành đạt nhất, tiếng tăm nhất.

Nhưng ... trên đời luôn có những chữ "nhưng" dở dang như thế. Với Mai, chữ nhưng ấy là cả một nỗi đau mà nàng đã cố cất sâu vào lòng.

Tú Bình đi đi lại lại trong phòng, ngơ ngẩn như muốn tìm kiếm một cái gì đó. Tìm mãi không được. Nàng có vẻ bức tức :

– Chị Mai !

– Chị đang làm việc. – Mai vẫn cúi đầu trên mớ hợp đồng mà nàng có nhiệm vụ phải xem xét rồi ký quyết định cuối cùng – Sao em không về phòng ngủ đi ?

– Em... em không biết nữa. Nhưng mà... em cảm thấy trong nhà mình thiếu một cái gì đó. Phải rồi, thiếu thiếu một cái gì đó.

Mai xoay chiếc ghế cho đối diện em, rồi cười hỏi :

– Em không định làm cổ vắn trang trí nội thất cho chị đấy chứ ?

– Không phải ! Em...

– Thế thì thiếu cái gì nào ?

Mắt Bình chợt lóe sáng, một tia sáng rất minh mẫn :

– Em nhớ ra rồi, anh rể... tại sao em không thấy anh rể ?

Có một nỗi bàng hoàng đến tê dại tràn qua trên mặt Mai, đến nỗi Tú Bình dù không nhạy cảm cũng nhìn thấy.

– Chị Mai, chị làm sao vậy ? Em... em đã nhìn thấy anh ấy rồi mà. Phải không ?

– Không, em nhớ đúng lắm ! Chị mừng là em đã hoàn toàn bình phục.

Rồi Mai đứng lên đi đến song cửa. Nàng không sao làm việc được nữa. Bình đến cạnh chị, giọng ngập :

– Chị buồn hả ?

Trong Mai hiện lên rất rõ hình ảnh Hiền đứng trầm tư bên song cửa sổ. Nàng chép miệng hỏi :

– Em còn nhớ gì về anh rể không ?

– Em nhớ... anh rất hiền, rất thương em. Anh Hiền... anh tên Hiền phải không chị ?

– Em thật giỏi.

Như được động viên, đầu óc Tú Bình càng minh mẫn đến lạ :

– Em nhớ rồi, nhớ tất cả rồi ! – Chợt giọng Bình ngập ngừng – Anh ấy đã khóc. Anh xách vali. Khóc đến hai lần với em. Chị Mai, anh về đâu rồi ?

Mai lắc đầu :

– Em đừng hỏi.

Tất nhiên Bình không dám hỏi nữa. Nhưng dù sao nàng cũng hiểu được phần nào. Nàng hiểu chứ, chuyện tình cảm ấy mà. Giờ nàng đâu còn là con bé ngốc nghếch nữa.

Nàng ái ngại nhìn chị, rồi lại ngập ngừng lên tiếng :

– Em không hỏi, nhưng... nói có được không chị ?

Mai thở phào :

– Em muốn nói gì với chị ?

– Không phải em nói mà là anh Hiền, anh về nói.

Mắt Mai vụt sáng lên, nàng chớp lấy tay Bình giục :

– Em mau nói đi, anh ấy nhắn gì với chị phải không ?

– Chị... chị đừng làm quá kéo em quên mất. Để em nhớ xem, một lần... anh ấy khóc và nói với em...

Bình hắng giọng rồi giả giọng như Hiền :

– Anh về nói chỉ yêu một mình chị thôi. Đúng không chị Mai.

Bình chưa nói hết nước mắt đã rơi đầm đìa trên má Mai. Nàng khóc nhiều, khóc rất ngon lành. Thương chị quá, Bình ôm lấy Mai :

– Chị Mai !

Thật lâu sau Mai bình tĩnh lại. Nàng gạt nước mắt nói :

– Xin lỗi em, chị muốn yên tĩnh một mình.

– Vậy... em về phòng đây. Chị... đừng buồn quá nhé !

– Chị biết mà, em đi đi.

Chợt Mai gọi khi Bình ra đến cửa :

– Tú Bình !

– Chuyện gì thế chị ?

– Chị muốn hỏi em, sau này em định làm gì ?

Bình nói ngay không cần suy nghĩ :

– Em muốn làm như chị vậy. Em muốn nổi tiếng như chị, được nhiều người kính trọng như chị. Nhưng mà – Bình xịu mặt xuống – Chắc em không làm thế được đâu.

Mai đến trước mặt em, khẽ cười rồi đặt tay lên vai Bình :

– Em có biết được như chị như ngày hôm nay phải đánh đổi như thế nào không ? Có người đã gọi chị là người đàn bà sắt thép !

– Nhưng mà...

– Em muốn như chị cũng tốt thôi. Thời đại này có khối phụ nữ làm nên việc lớn. Nhưng còn chị, chị bây giờ lại muốn được như em, hồn nhiên, ngây thơ, trong sáng. Thật ra... làm người phụ nữ có tư tưởng lớn khó lắm em ạ. Phải từ bỏ, phải hy sinh những hạnh phúc tưởng như bé nhỏ nhưng vô cùng quý báu. Nếu không vì hoàn cảnh, chị thích làm người phụ nữ bình thường hơn.

– Vậy... – Bình có vẻ bối rối – Bây giờ em phải làm gì ?

– Trước tiên em phải xem mình thích gì đã.

– Em hiểu rồi.

– Về ngủ đi em. Chúc em ngủ ngon.

– Chị cũng ngủ ngon nhé !

oOo

Mai ghi địa chỉ của Hiền ngoài bì thư, cái địa chỉ mà nàng xin được ở sở giáo dục, đơn vị chủ quán của Hiền. Có lẽ mọi việc ở lại phía trước một lần nữa. Ôi ! Nếu như Hiền cứ đi xa mãi thì điều gì xảy ra ?

Cuối cùng, sau bao nhiêu đắn đo nàng đã viết lá thư này. Nàng viết những điều mà chưa bao giờ nàng nói cho chàng biết. Cũng như những bí mật đến phút cuối cùng Hiền mới để lại cho nàng.

Mai đến mở cửa sổ nhìn ra bầu trời chỉ chít sao đêm, nghĩ đến những tháng ngày đã qua. Bây giờ nàng mới giật mình, vì đã có lúc nàng thật sự bị mãnh lực của tiền tài và danh vọng lôi cuốn. Nàng đã lao theo vòng xoáy của hào nhoáng, đam mê, đã sống một quãng đời phù phiếm.

Trong tận đáy lòng, nàng vô cùng biết ơn Hiền. Chính anh chứ không ai khác, bằng sự ra đi của mình đã thức tỉnh Mai, kéo nàng trở về với nàng của ngày xưa, ngày đầu mà hai người gặp nhau !